

บทที่ 4

ผลการวิจัย

ในบทนี้เป็นการนำเสนอผลการวิจัย ในประเด็นต่างๆ ได้แก่ ลักษณะทางสังคมเศรษฐกิจของเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราในพื้นที่ศึกษา ข้อมูลเกี่ยวกับยางพารา และการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการผลิต เศรษฐกิจการผลิตยางพาราของเกษตรกร การประเมินการแพร่ระบาดของโรครากขาว การจัดการโรครากขาว และการประเมินความเสียหายทางเศรษฐกิจจากการระบาดของโรครากขาวในยางพารา ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

4.1 ลักษณะทางเศรษฐกิจสังคมของเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราในพื้นที่ศึกษา (ภาคใต้ 8 จังหวัด)

ข้อมูลลักษณะทางเศรษฐกิจ และสังคมของเกษตรกรผู้ปลูกยางพารา ซึ่งจะนำเสนอรายละเอียดต่างๆ ทั้งในภาพรวม ภาคใต้ฝั่งตะวันออก (อ่าวไทย) และภาคใต้ฝั่งตะวันตก (อันดามัน) ดังนี้

4.1.1 ลักษณะทางเศรษฐกิจสังคมของเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราในภาพรวม

ลักษณะทางเศรษฐกิจ สังคมของเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราในภาคใต้ ที่ได้คัดเลือกเป็นกลุ่มตัวอย่างนั้น พบว่า เกษตรกรจำนวน 263 ราย ที่ได้รับความเสียหายจากโรครากขาวในยางพารา มีลักษณะทางเศรษฐกิจ สังคม ดังแสดงในตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 ลักษณะทางเศรษฐกิจสังคมของเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราในพื้นที่ศึกษา

ข้อมูลเศรษฐกิจสังคม	ภาพรวมของพื้นที่ศึกษา	
	จำนวน (n=263)	ร้อยละ
อายุ (ปี)		
น้อยกว่าเท่ากับ 30	4	1.5
31 – 40	61	23.2
41 – 50	81	30.8
51-60	69	26.2
มากกว่า 60	48	18.3
อายุเฉลี่ย=49.7, อายุต่ำสุด=25.0, อายุสูงสุด=81.0, S.D.= 11.4		

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ข้อมูลเศรษฐกิจสังคม	ภาพรวมของพื้นที่ศึกษา	
	จำนวน (n=263)	ร้อยละ
การศึกษา		
ไม่ได้รับการศึกษา	5	1.9
ประถมศึกษา	172	65.4
มัธยมศึกษาตอนต้น	29	11.0
มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช.	27	10.3
อนุปริญญา/ปวส.	21	8.0
ปริญญาตรีหรือสูงกว่า	9	3.4
อาชีพหลัก		
ทำสวนยางพารา	250	95.1
ข้าราชการ	3	1.1
รับจ้างทั่วไป	4	1.5
ค้าขาย	3	1.1
ทำสวนปาล์ม	1	0.4
การเมือง	1	0.4
ธุรกิจส่วนตัว	1	0.4
อาชีพรอง		
ไม่มี	177	67.3
มี	86	32.7
ลักษณะอาชีพรอง*		
รับจ้างทั่วไป	22	25.6
ค้าขาย	14	16.3
ทำสวนยางพารา	11	12.8
ธุรกิจส่วนตัว	9	10.5
ทำสวนปาล์ม	7	8.1
ทำสวนผลไม้	6	7.0
ประมง	5	5.8

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ข้อมูลเศรษฐกิจสังคม	ภาพรวมของพื้นที่ศึกษา	
	จำนวน (n=263)	ร้อยละ
นักการเมืองท้องถิ่น	4	4.7
ทำไร่ (กาแฟ สับปะรด)	4	4.7
เลี้ยงสัตว์	2	2.3
ข้าราชการ/ข้าราชการบำนาญ	2	2.3
ทำนา	2	2.3
ปลูกผัก	1	1.2

หมายเหตุ * สามารถตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

จากตารางที่ 4.1 พบว่า กลุ่มตัวอย่างเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราที่ได้รับความเสียหายจากโรครากขาว มีอายุเฉลี่ย 49.7 ปี อยู่ในช่วง อายุ 41 – 50 ปี มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 30.8 รองลงมามีอายุอยู่ในช่วง 51 - 60 ปี คิดเป็นร้อยละ 26.2 นอกจากนั้นมียุอยู่ในช่วง 30 – 40 ปี ตั้งแต่ 61 ปีขึ้นไป และน้อยกว่าหรือเท่ากับ 30 ปี คิดเป็นร้อยละ 23.2, 18.3 และ 1.5

สำหรับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ส่วนใหญ่มีการศึกษาในระดับประถมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 65.4 และมีการศึกษาอยู่ในแต่ละระดับ ได้แก่ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น คิดเป็นร้อยละ 11.0 มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. ร้อยละ 10.3 อนุปริญญา/ปวส. ร้อยละ 8.0 ปริญญาตรีหรือสูงกว่า ร้อยละ 3.4 และไม่ได้รับการศึกษาน้อยที่สุด ร้อยละ 1.9

การประกอบอาชีพของกลุ่มตัวอย่งนั้น พบว่า กลุ่มตัวอย่งมีอาชีพหลักทำสวนยางพารา มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 95.1 และมีอาชีพหลักอื่นๆ ในสัดส่วนน้อย ได้แก่ รับจ้างทั่วไป ข้าราชการ ค้าขาย ทำสวนปาล์ม การเมือง และธุรกิจส่วนตัว ส่วนอาชีพรองของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า มีกลุ่มตัวอย่างเพียงร้อยละ 32.7 ที่มีอาชีพรอง ซึ่งอาชีพรองที่ประกอบมากที่สุด คือ อาชีพรับจ้างทั่วไป คิดเป็นร้อยละ 25.6 รองลงมาประกอบอาชีพค้าขาย คิดเป็นร้อยละ 16.3 นอกจากนั้นประกอบอาชีพรองอื่นๆ ตามสัดส่วน ได้แก่ ทำสวนยางพารา ร้อยละ 12.8 ธุรกิจส่วนตัว ร้อยละ 10.5 ทำสวนปาล์ม ร้อยละ 8.1 ทำสวนผลไม้ ร้อยละ 7.0 ประมง ร้อยละ 5.8 นักการเมืองท้องถิ่น และทำไร่ ร้อยละ 4.7 เท่ากัน เลี้ยงสัตว์ ทำนา ข้าราชการ/ข้าราชการบำนาญ ร้อยละ 2.3 เท่ากัน และปลูกผัก ร้อยละ 1.2

4.1.2 ลักษณะทางเศรษฐกิจสังคมของเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันออก (อำเภอไทย)

สำหรับพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันออก ได้ทำการสำรวจการระบาคในจังหวัดชุมพร สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช และสงขลา ซึ่งผลการศึกษาลักษณะทางเศรษฐกิจสังคมของกลุ่มตัวอย่างเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราในพื้นที่ดังกล่าว นั้น มีรายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 ลักษณะทางเศรษฐกิจสังคมของผู้ป่วยทางจิตที่เข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลจิตเวช (อำเภอเมือง)

ข้อมูลเศรษฐกิจสังคม	ชุมชน		สุราษฎร์ธานี		นครศรีธรรมราช		สงขลา		รวม	
	จำนวน (n=30)	ร้อยละ	จำนวน (n=29)	ร้อยละ	จำนวน (n=45)	ร้อยละ	จำนวน (n=26)	ร้อยละ	จำนวน (n=130)	ร้อยละ
อายุ (ปี)										
น้อยกว่าเท่ากับ 30	1	3.3	-	-	-	-	1	3.8	2	1.5
31 – 40	7	23.3	5	17.2	5	11.1	1	3.8	18	13.8
41 – 50	8	26.7	9	31.0	13	28.9	11	42.3	41	31.5
51-60	10	33.3	7	24.1	13	28.9	6	23.1	36	27.7
มากกว่า 60	4	13.3	8	27.6	14	31.1	7	26.9	33	25.4
อายุเฉลี่ย	48.4		52.2		53.6		53.5		52.1	
อายุต่ำสุด	29.0		34.0		33.0		25.0		25.0	
อายุสูงสุด	66.0		72.0		67.0		73.0		73.0	
S.D.	10.4		11.9		9.5		11.5		10.8	
การศึกษา										
ไม่ได้รับการศึกษา	1	3.3	-	-	1	2.2	1	3.8	3	2.3
ประถมศึกษา	14	46.7	15	51.7	25	55.6	21	80.8	75	57.7
มัธยมศึกษาตอนต้น	8	26.7	4	13.8	5	11.1	1	3.8	18	13.8
มัธยมศึกษาตอนปลาย/วช.	4	13.3	7	24.1	6	13.3	1	3.8	18	13.8
อนุบาล/ปวส.	2	6.7	3	10.3	6	13.3	-	-	11	8.5
ปริญญาตรีหรือสูงกว่า	1	3.3	-	-	2	4.4	2	7.7	5	3.8

ตารางที่ 4.2 (ต่อ)

ข้อมูลเสริมธุรกิจเดิม	ชุมชน		สุราษฎร์ธานี		นครศรีธรรมราช		สงขลา		รวม	
	จำนวน (n=30)	ร้อยละ	จำนวน (n=29)	ร้อยละ	จำนวน (n=45)	ร้อยละ	จำนวน (n=26)	ร้อยละ	จำนวน (n=130)	ร้อยละ
อาชีพหลัก										
ทำสวนยางพารา	28	93.4	29	100.0	41	91.2	26	100.0	124	95.4
ข้าราชการ	1	3.3	-	-	2	4.4	-	-	3	2.3
รับจ้างทั่วไป	1	3.3	-	-	1	2.2	-	-	2	1.5
ค้าขาย	-	-	-	-	1	2.2	-	-	1	0.8
อาชีพรอง										
ไม่มี	26	86.7	22	75.9	30	66.7	23	88.5	101	77.7
มี	4	13.3	7	24.1	15	33.3	3	11.5	29	22.3
ลักษณะอาชีพรอง*										
รับจ้างทั่วไป	1	25.0	1	14.3	4	26.7	-	-	6	20.7
ค้าขาย	1	25.0	3	42.9	2	13.3	2	66.7	8	27.6
ทำสวนยางพารา	-	-	-	-	4	26.7	-	-	4	13.8
ธุรกิจส่วนตัว	1	25.0	-	-	2	13.3	-	-	3	10.3
ทำสวนปาล์ม	1	25.0	1	14.3	-	-	-	-	2	6.9
ทำสวนผลไม้	-	-	-	-	4	26.7	-	-	4	13.8
ทำไร่ (กาแฟ สับปะรด)	-	-	1	14.3	-	-	1	33.3	2	6.9
ข้าราชการ/ราชการบำนาญ	-	-	1	14.3	-	-	-	-	1	3.4

หมายเหตุ * สามารถตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

จากตารางที่ 4.2 พบว่า กลุ่มตัวอย่างเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันออก (อ่าวไทย) ในภาพรวมมีอายุเฉลี่ย 52.1 ปี หากพิจารณารายจังหวัด ได้แก่ จังหวัดชุมพร สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช และสงขลา พบว่า เกษตรกรมีอายุเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 48.4 - 53.6 ปี ช่วงอายุของเกษตรกรจังหวัดสุราษฎร์ธานี และสงขลา มีลักษณะคล้ายคลึงกัน กล่าวคือ มีอายุอยู่ในช่วง 41 - 50 ปี มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 31.0 และ 42.3 ปี ตามลำดับ จังหวัดชุมพร กลุ่มตัวอย่างมีอายุอยู่ในช่วง 51-60 ปี มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 33.3 ส่วนจังหวัดนครศรีธรรมราช กลุ่มตัวอย่างมีอายุตั้งแต่ 61 ปี ขึ้นไป มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 31.1

ข้อมูลเกี่ยวกับระดับการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันออก (อ่าวไทย) มากกว่าครึ่งหรือร้อยละ 57.7 มีการศึกษาในระดับประถมศึกษา เมื่อพิจารณาเป็นรายจังหวัด พบว่ามีการศึกษาในระดับประถมศึกษามากที่สุดเช่นกัน โดยจังหวัดสงขลา เกษตรกรมีการศึกษาระดับประถมศึกษามากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 80.8 รองลงมาคือจังหวัดนครศรีธรรมราช สุราษฎร์ธานี และชุมพร ร้อยละ 55.6, 51.7 และ 46.7 ตามลำดับ ระดับการศึกษาที่พบรองลงมาสำหรับจังหวัดชุมพร คือ มัธยมศึกษาตอนต้น ร้อยละ 26.7 และการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่าน้อยที่สุด ร้อยละ 3.3 ระดับการศึกษารองลงมาสำหรับจังหวัดสุราษฎร์ธานี คือ มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. ร้อยละ 24.1 และการศึกษาระดับอนุปริญญา/ปวส. น้อยที่สุด ร้อยละ 10.3 ระดับการศึกษารองลงมาสำหรับจังหวัดนครศรีธรรมราช คือ มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. และอนุปริญญา/ปวส. ร้อยละ 13.3 เท่ากัน และการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่าน้อยที่สุด ร้อยละ 4.4 ส่วนระดับการศึกษารองลงมาสำหรับจังหวัดสงขลา คือ ปริญญาตรีหรือสูงกว่า ร้อยละ 7.7 และการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. น้อยที่สุด ร้อยละ 3.8 เท่ากัน

การประกอบอาชีพของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า กลุ่มตัวอย่างเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันออก (อ่าวไทย) ทั้งในภาพรวมและรายจังหวัดส่วนใหญ่ประกอบอาชีพหลักทำสวนยางพารา คิดเป็นร้อยละ 95.4, 93.3, 100.0, 91.1 และ 100.0 ของกลุ่มตัวอย่างในภาพรวม จังหวัดชุมพร สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช และสงขลา ตามลำดับ ส่วนอาชีพรองของกลุ่มตัวอย่างแต่ละจังหวัด พบว่า ส่วนใหญ่ไม่มีอาชีพรอง ร้อยละ 86.7, 75.9, 66.7 และ 88.5 และมีอาชีพรอง ร้อยละ 22.3, 13.3, 24.1, 33.3 และ 11.5 ของกลุ่มตัวอย่างเกษตรกรในภาคใต้ฝั่งตะวันออก (อ่าวไทย) ภาพรวม จังหวัดชุมพร สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช และสงขลา ตามลำดับ สำหรับอาชีพรองของกลุ่มตัวอย่างเกษตรกรในภาคใต้ฝั่งตะวันออก (อ่าวไทย) ภาพรวม ที่พบมากที่สุดสามอันดับแรก ได้แก่ ค่าขายรับจ้างทั่วไป ทำสวนยางพารา และสวนผลไม้ สำหรับในจังหวัดชุมพร ได้แก่ รับจ้างทั่วไป ค่าขายธุรกิจส่วนตัว และทำสวนปาล์ม ร้อยละ 25.0 เท่ากัน อาชีพรองของกลุ่มตัวอย่างในจังหวัดสุราษฎร์

ธานี ได้แก่ ค่าขาย ร้อยละ 42.9 รับจ้างทั่วไป ทำสวนปาล์ม ทำไร่ (กาแฟ สับปะรด) และข้าราชการ/ข้าราชการบำนาญ ร้อยละ 14.3 เท่ากัน อาชีพครองของกลุ่มตัวอย่างในจังหวัดนครศรีธรรมราช ได้แก่ รับจ้างทั่วไป ทำสวนยางพารา ทำสวนผลไม้ ร้อยละ 26.7 เท่ากัน ค่าขาย และทำนา ร้อยละ 42.9 เท่ากัน ส่วนอาชีพครองของกลุ่มตัวอย่างในจังหวัดสงขลา ได้แก่ ค่าขาย ร้อยละ 66.7 และนักการเมืองท้องถิ่น ร้อยละ 33.3 ตามลำดับ

4.1.3 ลักษณะทางเศรษฐกิจสังคมของเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันตก (อันดามัน)

พื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันตก ทำการสำรวจการระบาดในจังหวัดระนอง กระบี่ ตรัง และสตูล ซึ่งผลการศึกษาลักษณะทางเศรษฐกิจสังคมของกลุ่มตัวอย่างเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราในพื้นที่ดังกล่าว สามารถแสดงรายละเอียดในตารางที่ 4.3

ตารางที่ 4.3 ลักษณะทางสังคมเศรษฐกิจของเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันตก (อันดามัน)

ข้อมูลเศรษฐกิจสังคม	ระนอง		กระบี่		ตรัง		สตูล		รวม	
	จำนวน (n=50)	ร้อยละ	จำนวน (n=30)	ร้อยละ	จำนวน (n=29)	ร้อยละ	จำนวน (n=24)	ร้อยละ	จำนวน (n=133)	ร้อยละ
อายุ (ปี)										
น้อยกว่าเท่ากับ 30	1	2.0	1	3.3	-	-	-	-	2	1.5
31 – 40	13	26.0	10	33.3	10	34.5	10	41.7	43	32.3
41 – 50	14	28.0	8	26.7	11	37.9	7	29.2	40	30.1
51-60	15	30.0	8	26.7	5	17.2	5	20.8	33	24.8
มากกว่า 60	7	14.0	3	10.0	3	10.3	2	8.3	15	11.3
อายุเฉลี่ย	48.7		46.30		47.0		46.2		47.4	
อายุต่ำสุด	27.0		29.0		31.0		31.0		27.0	
อายุสูงสุด	80.0		66.0		81.0		68.0		81.0	
S.D.	11.9		10.16		13.1		10.4		11.5	
การศึกษา										
ไม่ได้รับการศึกษา	-	-	1	3.3	1	3.4	-	-	2	1.5
ประถมศึกษา	39	78.0	19	63.3	24	82.8	15	62.5	97	72.9
มัธยมศึกษาตอนต้น	5	10.0	3	10.0	1	3.4	2	8.3	11	8.3
มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช.	3	6.0	4	13.3	2	6.9	-	-	9	6.8
อนุปริญญา/ปวส.	3	6.0	2	6.7	1	3.4	4	16.7	10	7.5
ปริญญาตรีหรือสูงกว่า	-	-	1	3.3	-	-	3	12.5	4	3.0

ตารางที่ 4.3 (ต่อ)

ข้อมูลเศรษฐกิจสังคม	ระนอง		กระบี่		ตรัง		สตูล		รวม	
	จำนวน (n=50)	ร้อยละ	จำนวน (n=30)	ร้อยละ	จำนวน (n=29)	ร้อยละ	จำนวน (n=24)	ร้อยละ	จำนวน (n=133)	ร้อยละ
อาชีพหลัก										
ทำสวนยางพารา	47	94.0	29	96.7	28	96.6	22	91.6	126	94.6
รับจ้างทั่วไป	-	-	1	3.3	1	3.4	-	-	2	1.5
ค้าขาย	1	2.0	-	-	-	-	1	4.2	2	1.5
ทำสวนปาล์ม	-	-	-	-	-	-	1	4.2	1	0.8
การเมือง	1	2.0	-	-	-	-	-	-	1	0.8
ธุรกิจส่วนตัว	1	2.0	-	-	-	-	-	-	1	0.8
อาชีพรอง										
ไม่มี	32	64.0	11	36.7	20	69.0	13	54.2	76	57.1
มี	18	36.0	19	63.3	9	31.0	11	45.8	57	42.9
ลักษณะอาชีพรอง*										
รับจ้างทั่วไป	2	11.1	8	42.1	3	33.3	3	27.3	16	28.1
ค้าขาย	4	22.2	1	5.3	1	11.1	-	-	6	10.5
ทำสวนยางพารา	3	16.7	1	5.3	1	11.1	2	18.2	7	12.3
ธุรกิจส่วนตัว	3	16.7	1	5.3	2	22.2	2	18.2	8	14.0
ทำสวนปาล์ม	1	5.6	3	15.8	-	-	1	9.1	5	8.8
ทำสวนผลไม้	2	11.1	-	-	-	-	-	-	2	3.5

ตารางที่ 4.3 (ต่อ)

ข้อมูลเศรษฐกิจสังคม	ระนอง		กระบี่		ตรัง		สตูล		รวม	
	จำนวน (n=50)	ร้อยละ	จำนวน (n=30)	ร้อยละ	จำนวน (n=29)	ร้อยละ	จำนวน (n=24)	ร้อยละ	จำนวน (n=133)	ร้อยละ
ประมง	-	-	4	21.1	-	-	1	9.1	5	8.8
ทำไร่ (กาแฟ สับปะรด)	2	11.1	2	10.5	2	22.2	-	-	6	10.5
เลี้ยงสัตว์	1	5.6	-	-	-	-	1	9.1	2	3.5
ข้าราชการ/ข้าราชการบำนาญ	-	-	1	5.3	-	-	-	-	1	1.8
ปลูกผัก	-	-	-	-	-	-	1	9.1	1	1.8

หมายเหตุ * สามารถตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

จากตารางที่ 4.3 พบว่า กลุ่มตัวอย่างเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันตก (อันดามัน) มีอายุเฉลี่ย 47.4 ปี เมื่อพิจารณารายจังหวัด ซึ่งประกอบด้วย 4 จังหวัด ได้แก่ จังหวัดระนอง กระบี่ ตรัง และสตูล มีอายุเฉลี่ยใกล้เคียงกัน ระหว่าง 46.2 - 48.7 ปี ตามลำดับ อายุของกลุ่มเกษตรกรจังหวัด กระบี่ และสตูล มีลักษณะคล้ายคลึงกัน กล่าวคือ มีอายุอยู่ในช่วง 31 - 40 ปี มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 33.3 และ 41.7 ปี ตามลำดับ จังหวัดระนอง กลุ่มตัวอย่างมีอายุอยู่ในช่วง 51-60 ปี มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 30.0 ส่วนจังหวัดตรัง กลุ่มตัวอย่างมีอายุอยู่ในช่วง 41 - 50 ปี มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 37.9 ตามลำดับ

ข้อมูลเกี่ยวกับระดับการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันตก (อันดามัน) ส่วนใหญ่หรือร้อยละ 72.9 มีการศึกษาในระดับประถมศึกษา เมื่อพิจารณาเป็นรายจังหวัด พบว่า กลุ่มตัวอย่างของแต่ละจังหวัดมีการศึกษาในระดับประถมศึกษามากที่สุด โดยกลุ่มตัวอย่างของจังหวัดตรังมีการศึกษาระดับประถมศึกษามากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 82.8 รองลงมาคือจังหวัด ระนอง กระบี่ และสตูล ร้อยละ 78.0, 63.3 และ 62.5 ตามลำดับ ระดับการศึกษาที่พบรองลงมาสำหรับ จังหวัดระนอง คือ มัธยมศึกษาตอนต้น ร้อยละ 10.0 และการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. และอนุปริญญา/ปวส. น้อยที่สุด ร้อยละ 6.0 เท่ากัน ระดับการศึกษารองลงมาสำหรับจังหวัดกระบี่ คือ มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. ร้อยละ 13.3 และการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่าน้อยที่สุด ร้อยละ 3.3 ระดับการศึกษารองลงมาสำหรับจังหวัดตรัง คือ มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. ร้อยละ 6.9 และการศึกษาระดับอนุปริญญา/ปวส. น้อยที่สุด ร้อยละ 3.4 ส่วนระดับการศึกษารองลงมาสำหรับจังหวัด สตูล คือ อนุปริญญา/ปวส. ร้อยละ 16.7 และการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น น้อยที่สุด ร้อยละ 8.3

การประกอบอาชีพของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า กลุ่มตัวอย่างเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันตก (อันดามัน) ส่วนใหญ่หรือร้อยละ 94.6 ประกอบอาชีพหลักทำสวนยางพารา เมื่อพิจารณาในกลุ่มตัวอย่างของแต่ละจังหวัดส่วนใหญ่ประกอบอาชีพหลักทำสวนยางพารา คิดเป็นร้อยละ 94.0, 96.7, 96.6 และ 91.7 ของกลุ่มตัวอย่างจังหวัดระนอง กระบี่ ตรัง และสตูล ตามลำดับ ส่วนอาชีพ รองของกลุ่มตัวอย่างเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันตก (อันดามัน) ในภาพรวม และ รายจังหวัด พบว่า ส่วนใหญ่ไม่มีอาชีพรอง ร้อยละ 57.1, 64.0, 69.0 และ 54.2 ยกเว้นจังหวัดกระบี่ที่ส่วนใหญ่มีอาชีพรอง ร้อยละ 63.3 สำหรับอาชีพรองของกลุ่มตัวอย่างเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันตก (อันดามัน) ในภาพรวมที่พบมากที่สุดสามอันดับแรก ได้แก่ รับจ้างทั่วไป ธุรกิจส่วนตัว และสวนยางพารา สำหรับอาชีพรองในจังหวัดระนอง ได้แก่ ค้าขาย ร้อยละ 22.2 ทำสวนยางพารา ธุรกิจส่วนตัว ร้อยละ 16.7 เท่ากัน รับจ้างทั่วไป ทำสวนผลไม้ ทำไร่ (กาแฟ สับปะรด) ร้อยละ 11.1 เท่ากัน ทำสวนปาล์ม และเลี้ยงสัตว์ ร้อยละ 5.6 เท่ากัน อาชีพรองของกลุ่มตัวอย่างในจังหวัดกระบี่ ได้แก่ รับจ้างทั่วไป ร้อยละ 42.1 ประมง ร้อยละ 21.1 ทำสวนปาล์ม ร้อยละ 15.8 ทำไร่ (กาแฟ สับปะรด)

ร้อยละ 10.5 ค้าขาย ทำสวนยางพารา ธุรกิจส่วนตัว และข้าราชการ/ข้าราชการบำนาญ ร้อยละ 5.3 เท่ากัน อาชีพรองของกลุ่มตัวอย่างในจังหวัดตรัง ได้แก่ รับจ้างทั่วไป ร้อยละ 33.3 ธุรกิจส่วนตัว ทำไร่ (กาแฟ สับปะรด) ร้อยละ 22.2 เท่ากัน ค้าขาย ทำสวนยางพารา ร้อยละ 11.1 เท่ากัน ส่วนอาชีพรองของกลุ่มตัวอย่างในจังหวัดสตูล ได้แก่ รับจ้างทั่วไป ร้อยละ 27.3 ทำสวนยางพารา ธุรกิจส่วนตัว ร้อยละ 18.2 เท่ากัน ทำสวนปาล์ม ประมง เลี้ยงสัตว์และปลูกผัก ร้อยละ 9.1 เท่ากัน ตามลำดับ

4.2 ข้อมูลเกี่ยวกับการปลูกยางพารา และการผลิต

ข้อมูลเกี่ยวกับการปลูกยางพารา และการผลิตยางพาราของเกษตรกรผู้ปลูกยางพารา ซึ่งจะนำเสนอรายละเอียดต่างๆ ทั้งในภาพรวม ภาคใต้ฝั่งตะวันออก(อ่าวไทย) และภาคใต้ฝั่งตะวันตก (อันดามัน) ดังนี้

4.2.1 ข้อมูลเกี่ยวกับการปลูกยางพารา และการผลิตยางพาราในภาพรวมของพื้นที่ศึกษา (ภาคใต้ 8 จังหวัด)

(1) ขนาดเนื้อที่ปลูกยางพารา

ข้อมูลเกี่ยวกับขนาดเนื้อที่ปลูกยางพาราของเกษตรกรในพื้นที่ศึกษา ดังแสดงในตารางที่ 4.4

ตารางที่ 4.4 ขนาดเนื้อที่ปลูกยางพาราในภาพรวมของพื้นที่ศึกษา

ประเด็น	ภาพรวมของพื้นที่ศึกษา	
	จำนวน (n=263)	ร้อยละ
ขนาดเนื้อที่ปลูกยางพาราทั้งหมด (ไร่)		
น้อยกว่าเท่ากับ 5	29	11.0
6 – 10	61	23.2
11 – 20	82	31.2
21 – 30	36	13.7
31 – 40	23	8.7
41 – 50	8	3.0
มากกว่า 50	24	9.1
พื้นที่เฉลี่ย= 23.4, พื้นที่ต่ำสุด= 2.0, พื้นที่สูงสุด= 210.0, S.D.= 26.3		
จำนวน (แปลง)		
1 – 2	211	80.2
3 – 5	52	19.8
จำนวนเฉลี่ย= 1.8, จำนวนต่ำสุด= 1.0, จำนวนสูงสุด= 5.0, S.D.= 1.1		

จากตารางที่ 4.4 พบว่า เนื้อที่ปลูกยางพาราของกลุ่มตัวอย่างในภาพรวมของพื้นที่ศึกษา รวม 8 จังหวัดในภาคใต้เฉลี่ย 23.4 ไร่ โดยมีเนื้อที่ปลูกยางพาราอยู่ในช่วง 11 – 20 ไร่ มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 31.2 รองลงมาอยู่ในช่วง 6 – 10 ไร่ ร้อยละ 23.2 นอกจากนั้นมีเนื้อที่ 21 – 30 ไร่ น้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 ไร่ ตั้งแต่ 51 ไร่ ขึ้นไป 31 – 40 ไร่ และ 41 – 50 ไร่ น้อยที่สุด ร้อยละ 13.7, 11.0, 9.1, 8.7 และ 3.0 ตามลำดับ

ส่วนจำนวนแปลงยางพารานั้น พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีพื้นที่ยางพาราเฉลี่ย 1.8 แปลง โดยมีจำนวนแปลงอยู่ในช่วง 1 – 2 แปลงเป็นส่วนใหญ่ ร้อยละ 80.2 และมีเพียงส่วนน้อยที่มีพื้นที่อยู่ในช่วง 3 – 5 แปลง ร้อยละ 19.8

(2) ลักษณะการผลิตยางพารา

สำหรับข้อมูลลักษณะการผลิตยางพาราของกลุ่มตัวอย่างเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราในพื้นที่ศึกษา ซึ่งทำการวิเคราะห์เป็นรายแปลง มีจำนวนทั้งสิ้น 474 แปลง จากจำนวนเกษตรกร 263 ราย มีรายละเอียดในประเด็นต่างๆ ดังแสดงในตารางที่ 4.5

ตารางที่ 4.5 ลักษณะการผลิตยางพาราของเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราในภาพรวมของพื้นที่ศึกษา

หน่วย: แปลง

ประเด็น	ภาพรวมของพื้นที่ศึกษา	
	จำนวน(n=474)	ร้อยละ
จำนวนต้นยางพาราต่อไร่ (ต้น)		
น้อยกว่า 70	22	8.4
70 – 72	136	51.7
73 – 75	64	24.3
มากกว่า 75	41	15.6
จำนวนต้นเฉลี่ย= 72.4, จำนวนต้นต่ำสุด= 50.0, จำนวนต้นสูงสุด= 100.0, S.D.= 5.0		
รอบการผลิตยางพารา		
รอบแรก	200	42.2
รอบที่ 2	226	47.7
รอบที่ 3	48	10.1
อายุยาง (ปี)		
น้อยกว่าเท่ากับ 6	144	30.4
7 – 15	150	31.6
16 – 20	91	19.2

ตารางที่ 4.5 (ต่อ)

ประเด็น	ภาพรวมของพื้นที่ศึกษา	
	จำนวน(n=474)	ร้อยละ
21 - 25	50	10.5
มากกว่า 25	39	8.2
อายุเฉลี่ย= 13.3, อายุต่ำสุด= 0.1, อายุสูงสุด= 36.0, S.D.= 8.6		
พันธุ์ยาง		
พันธุ์ RRIM 600	368	77.6
พันธุ์ BPM 24	61	12.9
พันธุ์ PB 235	24	5.1
พันธุ์ 251	21	4.4
พันธุ์ GT1	19	4.0
พันธุ์ 311	12	2.5
พันธุ์ PB 260	8	1.7
พันธุ์ PB 255	5	1.1
พันธุ์ PB 250	2	0.4
การขอสงเคราะห์สวนยาง		
ไม่ขอทุน	187	39.5
ขอทุน	287	60.5
ลักษณะการใช้พื้นที่เดิมก่อนปลูกยาง		
ไม่ระบุ/ไม่ทราบ	45	9.5
ป่าเสื่อมโทรม	134	28.3
ป่าไม้	113	23.8
ป่ายาง/ยางพาราพันธุ์พื้นเมือง	122	25.7
ที่นา	17	3.6
สวนผลไม้	13	2.7
ไร่กาแฟ	9	1.9
สวนมะพร้าว	4	0.8
สวนผสม	4	0.8
ป่าไผ่	3	0.6

ตารางที่ 4.5 (ต่อ)

ประเด็น	ภาพรวมของพื้นที่ศึกษา	
	จำนวน(n=474)	ร้อยละ
จำปะตะ	3	0.6
พืชล้มลุก เช่น พักทอง แตงกวา	2	0.4
ปาล์มน้ำมัน	2	0.4
สะเดาเทียม	2	0.4
แปลงม่อน	1	0.2
ระบบยางพารา (ปัจจุบัน)		
ระบบการปลูกยางอย่างเดี่ยว (mono crop)	403	85.0
ระบบการปลูกยางกับพืชแซม (inter crop)	58	12.2
ระบบการปลูกยางแบบผสมผสาน (mixed crop)	13	2.7
ชนิดพืชแซม (inter crop)*	(n=58)	
สะเดาเทียม	13	22.4
มังคุด	11	19.0
ลองกอง	8	13.8
กล้วย	8	13.8
สะตอ	5	8.6
จำปาทอง	3	5.2
ผัก	3	5.2
ปาล์มน้ำมัน	3	5.4
สับปะรด	3	5.4
กระถินเทพา	2	3.4
เกียนทอง	2	3.4
มะละกอ	2	3.4
มะขอกกานี	2	3.4
ต้นตะกู	1	1.7
ทุเรียน	1	1.7

หมายเหตุ * สามารถตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

จากตารางที่ 4.5 แสดงข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะการผลิตยางพาราของกลุ่มตัวอย่างเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราในพื้นที่ศึกษา ซึ่งมีประเด็นต่างๆ ดังนี้

การปลูกยางพาราของเกษตรกร ในพื้นที่ 1 ไร่ นั้น จะมีจำนวนต้นยางพาราเฉลี่ย 72.4 ต้น การกระจายของจำนวนต้นมากกว่าครึ่งหรือร้อยละ 51.7 อยู่ในช่วง 70 – 72 ต้น รองลงมาอยู่ในช่วง 73 – 75 ต้น ร้อยละ 24.3 นอกจากนั้นมีจำนวนต้นตั้งแต่ 76 ต้นขึ้นไป และน้อยกว่า 70 ต้น ร้อยละ 15.6 และ 8.4 ตามลำดับ

สำหรับรอบการผลิตยางพารานั้น เป็นการผลิตในรอบที่ 2 มากที่สุด ร้อยละ 47.7 รองลงมาเป็นการผลิตในรอบแรก ร้อยละ 42.2 และมีเพียงส่วนน้อยที่ผลิตในรอบการผลิตที่ 3 ร้อยละ 10.1 โดยมีอายุยางเฉลี่ย 13.3 ปี การกระจายของอายุอยู่ในช่วง 7 – 15 ปี มากที่สุด ร้อยละ 31.6 รองลงมาเป็นยางอายุต่ำกว่าหรือเท่ากับ 6 ปี ร้อยละ 30.4 นอกจากนั้นมีอายุอยู่ในช่วง 16 – 20 ปี 21 – 25 ปี และตั้งแต่ 26 ปีขึ้นไป ร้อยละ 19.2, 10.5 และ 8.2 ตามลำดับ

พันธุ์ยางที่เกษตรกรนำมาปลูกส่วนใหญ่เป็นพันธุ์ RRIM 600 ร้อยละ 77.6 รองลงมาเป็นยางพันธุ์ BPM 24 ร้อยละ 12.9 ซึ่งเป็นพันธุ์ยางชั้น 1 ที่ให้ผลผลิตน้ำยางสูง (กรมวิชาการเกษตร, 2546) นอกจากนั้นยังมีพันธุ์ยางที่พบเรียงตามลำดับ คือ PB 235, สถาบันวิจัยยาง 251, GT1, สถาบันวิจัยยาง 311, PB 260, PB 255, และ PB 250 คิดเป็นร้อยละ 5.1, 4.4, 4.0, 2.5, 1.7, 1.1 และ 0.4 ตามลำดับ

เกษตรกรผู้ปลูกยางส่วนใหญ่ได้รับสงเคราะห์การทำสวนยาง ร้อยละ 60.5 และมีบางส่วนที่ไม่ได้รับการสงเคราะห์การทำสวนยาง ร้อยละ 39.5

พื้นที่ป่าเสื่อมโทรมเป็นพื้นที่ก่อนที่เกษตรกรทำการปลูกยางพารามากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 28.3 รองลงมาเป็นพื้นที่ป่าไม้ ร้อยละ 23.8 และเป็นพื้นที่ป่าหวดหรือพื้นที่ยางพาราพันธุ์พื้นเมือง ร้อยละ 25.7 นอกจากนั้นเป็นพื้นที่ต่างๆ ได้แก่ ที่นา สวนผลไม้ ไร่กาแฟ สวนมะพร้าว สวนผสม ป่าไผ่ จำปาดะ พืชล้มลุก เช่น พักทอง แตงกวา ปาล์มน้ำมัน สะเดาเทียม และแปลงม่อน ตามลำดับ โดยมีเกษตรกรบางส่วนที่ไม่ทราบว่าพื้นที่เดิมนั้นเคยใช้ประโยชน์อะไรมาก่อน ร้อยละ 9.5

ข้อมูลเกี่ยวกับระบบการผลิตยางพาราในปัจจุบัน ซึ่งเกษตรกรส่วนใหญ่มีการผลิตยางพาราเป็นระบบการปลูกยางอย่างเดี่ยว (mono crop) ร้อยละ 85.0 มีเพียงบางส่วนเท่านั้นที่ผลิตในระบบการปลูกยางกับพืชแซม (inter crop) และการปลูกยางแบบผสมผสาน (mixed crop) ร้อยละ 12.2 และ 2.7 ตามลำดับ โดยกรณีที่ปลูกกับพืชแซมนั้น พบว่า สะเดาเทียมเป็นชนิดพืชแซมที่ปลูกมากที่สุด ร้อยละ 22.4 รองลงมาเป็นมังคุด ร้อยละ 19.0 นอกจากนั้นเป็นพืชชนิดต่างๆ ได้แก่ ลองกอง กัลยง สะตอ จำปาทอง ผัก ปาล์มน้ำมัน สับปะรด กระจับปี่ เทพาทิพย์ เตยหอม มะละกอ มะฮอกกานี ต้นตะกู และทุเรียน

(3) ระบบการผลิตยางพารา และการเปลี่ยนแปลง

ตารางที่ 4.6 แสดงการเปลี่ยนแปลงระบบการทำสวนยางพาราของเกษตรกรก่อนที่จะมีการผลิตในปัจจุบัน พบว่า ส่วนใหญ่ไม่เคยมีการเปลี่ยนแปลงระบบการผลิต ร้อยละ 94.7 มีเพียงส่วนน้อยที่มีการเปลี่ยนแปลง อย่างไรก็ตาม เมื่อเกิดภาวะของโรคระบาด โดยเฉพาะ โรคครากขาว จะเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการเปลี่ยนระบบการทำสวนยางพาราหรือไม่นั้น เกษตรกรส่วนใหญ่ ร้อยละ 90.1 เห็นว่าสาเหตุดังกล่าวไม่ได้ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงการผลิต ส่วนในอนาคตจะเปลี่ยนระบบการทำสวนยางพาราหรือไม่นั้น เกษตรกรส่วนใหญ่ ร้อยละ 86.7 คิดว่าจะไม่มีการเปลี่ยนแปลงระบบการผลิต มีเพียงบางส่วน ร้อยละ 13.3 ที่คิดจะเปลี่ยนแปลง โดยจะเปลี่ยนแปลงการผลิตเป็นแบบผสมผสานมากที่สุด ร้อยละ 45.7 รองลงมาเปลี่ยนแปลงโดยการปลูกพืชอื่นแทน ได้แก่ ปาล์มน้ำมัน ร้อยละ 34.3 นอกจากนั้นมีการเปลี่ยนแปลงเป็นระบบปลูกยางอย่างเดียว และ ปลูกยางกับพืชแซม ร้อยละ 11.4 และ 8.6 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.6 ข้อมูลเกี่ยวกับระบบการผลิตยางพารา และการเปลี่ยนแปลง

ประเด็น	ภาพรวมของพื้นที่ศึกษา	
	จำนวน (n=263)	ร้อยละ
การเปลี่ยนแปลงระบบการทำสวนยางพารา		
ไม่เคย	249	94.7
เคย	14	5.3
โรคครากขาวเป็นปัจจัยส่งผลต่อการเปลี่ยนระบบการทำสวนยางพารา		
ไม่ใช่	237	90.1
ใช่	26	9.9
ในอนาคตจะเปลี่ยนระบบการทำสวนยางพารา		
ไม่เปลี่ยน	228	86.7
เปลี่ยน	35	13.3
ระบบที่เปลี่ยน	(n=35)	
ระบบปลูกยางอย่างเดียว	4	11.4
ปลูกยางกับพืชแซม	3	8.6
ผสมผสาน	16	45.7
ปลูกพืชอื่นแทน ได้แก่ ปาล์มน้ำมัน	12	34.3

4.2.2 ข้อมูลเกี่ยวกับยางพารา และการผลิตยางพาราพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันออก (อ่าวไทย)

ข้อมูลเกี่ยวกับยางพารา และการผลิตยางพาราของเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราในภาคใต้ฝั่งตะวันออก มีรายละเอียดดังนี้

(1) ขนาดเนื้อที่ปลูกยางพาราของเกษตรกรพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันออก (อ่าวไทย)

ข้อมูลเกี่ยวกับขนาดเนื้อที่ปลูกยางพาราของเกษตรกรในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันออก (อ่าวไทย) ดังแสดงในตารางที่ 4.7 พบว่า กลุ่มตัวอย่างเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราในภาคใต้ฝั่งตะวันออก (อ่าวไทย) ในภาพรวม และรายจังหวัด ได้แก่ จังหวัดชุมพร สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช และสงขลา มีขนาดเนื้อที่ปลูกยางพาราเฉลี่ย 28.1, 29.7, 38.2, 19.9 และ 29.5 ไร่ ตามลำดับ การกระจายของเนื้อที่ปลูกยางพารา พบว่า อยู่ในช่วง 11 – 20 ไร่ มากที่สุด (ร้อยละ 30.8, 40.0, 27.6, 28.9 และ 26.9) สำหรับเนื้อที่ปลูกยางพาราอันดับรองลงมานั้น ในภาพรวมมีเนื้อที่อยู่ในช่วง 6 – 10 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 19.2 เกษตรกรในจังหวัดนครศรีธรรมราชและสงขลา มีเนื้อที่อยู่ในช่วง 6 – 10 ไร่ เช่นกัน คิดเป็นร้อยละ 26.7 และ 23.1 ตามลำดับ ส่วนจังหวัดชุมพร มีเนื้อที่อยู่ในช่วง 21 – 30 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 16.7 และจังหวัดสุราษฎร์ธานี มีเนื้อที่อยู่ในช่วง 31 – 40 ไร่ และตั้งแต่ 51 ไร่ขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 20.7 เท่ากัน ส่วนขนาดเนื้อที่ปลูกยางพาราที่พบน้อยที่สุดนั้น จังหวัดชุมพร พบว่า มีเนื้อที่น้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 ไร่ และเนื้อที่ 41 – 50 ไร่ (ร้อยละ 3.3 เท่ากัน) น้อยที่สุด จังหวัดสุราษฎร์ธานี พบเนื้อที่ตั้งแต่ 41 – 50 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 3.4 น้อยที่สุด จังหวัดนครศรีธรรมราช พบว่ามีเนื้อที่ตั้งแต่ 41 – 50 ไร่ และตั้งแต่ 51 ไร่ขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 4.4 เท่ากัน สำหรับจังหวัดสงขลา พบว่า มีเนื้อที่น้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 3.8 น้อยที่สุด

ส่วนจำนวนแปลงยางพารานั้น พบว่า กลุ่มตัวอย่างเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราในภาคใต้ฝั่งตะวันออก (อ่าวไทย) ในภาพรวม และรายจังหวัด ได้แก่ จังหวัดชุมพร สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช และสงขลา มีพื้นที่ยางพาราเฉลี่ย 2.0, 1.6, 2.1, 2.2 และ 2.2 แปลง ตามลำดับ โดยการกระจายของจำนวนแปลงอยู่ในช่วง 1 – 2 แปลงเป็นส่วนใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 73.1, 86.7, 75.9, 66.7 และ 65.4 และมีเพียงบางส่วนที่มีพื้นที่อยู่ในช่วง 3 – 5 แปลง ร้อยละ 26.9, 13.3, 24.1, 33.3 และ 34.6 ของเกษตรกรในภาพรวม จังหวัดชุมพร สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช และสงขลา ตามลำดับ

ตารางที่ 4.7 ขนาดเนื้อที่ปลูกยางพาราของเกษตรกรในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันออก (อ่าวไทย)

ประเด็น	ชุมชน		สุราษฎร์ธานี		นครศรีธรรมราช		สงขลา		รวม	
	จำนวน (n=30)	ร้อยละ	จำนวน (n=29)	ร้อยละ	จำนวน (n=45)	ร้อยละ	จำนวน (n=26)	ร้อยละ	จำนวน (n=130)	ร้อยละ
ขนาดเนื้อที่ปลูกยางพาราทั้งหมด (ไร่)										
น้อยกว่าเท่ากับ 5	1	3.3	-	-	5	11.1	1	3.8	7	5.4
6-10	4	13.3	3	10.3	12	26.7	6	23.1	25	19.2
11-20	12	40.0	8	27.6	13	28.9	7	26.9	40	30.8
21-30	5	16.7	5	17.2	5	11.1	5	19.2	20	15.4
31-40	4	13.3	6	20.7	6	13.3	4	15.4	20	15.4
41-50	1	3.3	1	3.4	2	4.4	-	-	4	3.1
มากกว่า 50	3	10.0	6	20.7	2	4.4	3	11.5	14	10.8
พื้นที่เฉลี่ย	29.7		38.2		19.9		29.5		28.1	
พื้นที่ต่ำสุด	5.0		8.0		2.0		2.0		2.0	
พื้นที่สูงสุด	150.0		210.0		72.0		200.0		210.0	
S.D.	28.7		38.9		16.2		38.0		30.5	
จำนวน (แปลง)										
1-2	26	86.7	22	75.9	30	66.7	17	65.4	95	73.1
3-5	4	13.3	7	24.1	15	33.3	9	34.6	35	26.9
จำนวนเฉลี่ย	1.6		2.1		2.2		2.2		2.0	

(2) ลักษณะการผลิตยางพาราของเกษตรกรในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันออก (อ่าวไทย)

ลักษณะการผลิตยางพาราของเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันออก (อ่าวไทย) ดังตารางที่ 4.8 มีรายละเอียดในแต่ละประเด็น ดังนี้

การปลูกยางพาราของเกษตรกรในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันออก (อ่าวไทย) ในพื้นที่ 1 ไร่ นั้นปลูกยางพาราได้เฉลี่ย 72.0, 69.8, 70.3, 74.9 และ 71.8 ต้น สำหรับเกษตรกรในภาพรวม จังหวัดชุมพร สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช และสงขลา ตามลำดับ การกระจายของจำนวนต้นยางพาราต่อไร่ นั้น พบว่า เกษตรกรในจังหวัดชุมพร สุราษฎร์ธานี และสงขลา มีการปลูกในจำนวน 70 – 72 ต้นต่อไร่ มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 70.0, 37.9 และ 65.4 ตามลำดับ ส่วนจังหวัด นครศรีธรรมราช มีการปลูกในจำนวนตั้งแต่ 76 ต้นต่อไร่ขึ้นไป มากที่สุด ร้อยละ 35.6

รอบการผลิตยางพาราของเกษตรกรในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันออก (อ่าวไทย) มากกว่าครึ่งหรือร้อยละ 54.0 เป็นการผลิตในรอบที่ 2 สำหรับแต่ละจังหวัด พบว่า เกษตรกรใน จังหวัดชุมพรมีการผลิตยางพารารอบแรกและรอบที่ 2 ใกล้เคียงกัน คิดเป็นร้อยละ 47.9 และ 45.8 ตามลำดับ เกษตรกรในจังหวัดสุราษฎร์ธานีมีการผลิตยางพารารอบสองมากกว่ารอบแรกในสัดส่วน ไม่มากนัก ร้อยละ 48.4 และ 43.5 ส่วนเกษตรกรในนครศรีธรรมราชส่วนใหญ่ ร้อยละ 72.3 มีการผลิตยางพารารอบแรก และเกษตรกรในจังหวัดสงขลา พบว่า ส่วนใหญ่ ร้อยละ 71.4 มีการผลิตยางพารารอบที่ 2

ยางพาราของเกษตรกรในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันออก (อ่าวไทย) ในภาพรวม ราย จังหวัด ได้แก่ จังหวัดชุมพร สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช และสงขลา มีอายุเฉลี่ย 13.8, 16.7, 12.3, 12.8 และ 15.1 ปี ตามลำดับ การกระจายของอายุสำหรับเกษตรกรในแต่ละจังหวัด พบว่า อายุยางพาราของเกษตรกรในจังหวัดชุมพรอยู่ในช่วง 16 – 20 ปี มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 37.5 ส่วนอายุยางพาราของเกษตรกรในจังหวัดสุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช และสงขลา อยู่ในช่วง 7 – 15 ปี มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 40.3, 36.4 และ 28.6 ตามลำดับ

สำหรับประเด็นพันธุ์ยางพาราที่เกษตรกรในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันออก (อ่าวไทย) ใช้ปลูกนั้น ส่วนใหญ่ ร้อยละ 95.1, 100.0, 95.2, 93.9 และ 92.9 ของเกษตรกรภาพรวมและทุก จังหวัดนิยมปลูกพันธุ์ RRIM 600 ซึ่งเป็นพันธุ์ส่งเสริมของกรมวิชาการ มีเพียงส่วนน้อยที่ใช้พันธุ์ ยางอื่นๆ เช่น พันธุ์BPM 24 พันธุ์PB 255 พันธุ์PB 235 เป็นต้น

เกษตรกรในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันออก (อ่าวไทย) ภาพรวมมากกว่าครึ่งหรือร้อยละ 66.8 มีการขอรับทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง ส่วนเกษตรกรในรายจังหวัด ได้แก่ จังหวัดชุมพร สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช และสงขลา มากกว่าครึ่งมีการขอรับทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง คิดเป็นร้อยละ 58.3, 59.7, 70.7 และ 75.0 ตามลำดับ

ลักษณะการใช้พื้นที่เดิมก่อนปลูกยางของเกษตรกรในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันออก (อ่าวไทย) เป็นป่ายาง/ยางพาราพันธุ์พื้นเมืองมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 32.1 รองลงมาเป็นป่าไม้ และ ป่าเสื่อม เป็นต้น ส่วนเกษตรกรในจังหวัดชุมพร สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช และสงขลา พบว่า การใช้พื้นที่ก่อนจะปลูกยางพาราของเกษตรกรในจังหวัดชุมพรเป็นป่าเสื่อมโทรม มากที่สุด คิดเป็น ร้อยละ 37.5 รองลงมาเป็นพื้นที่ป่าไม้ ยางพาราพันธุ์พื้นเมือง ไร่กาแพ เป็นต้น การใช้พื้นที่ก่อนจะ ปลูกยางพาราของเกษตรกรในจังหวัดสุราษฎร์ธานีเป็นป่าไม้ มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 40.3 รองลงมาเป็นพื้นที่ป่าเสื่อมโทรม ป่ายางหรือยางพาราพันธุ์พื้นเมือง เป็นต้น การใช้พื้นที่ก่อนจะ ปลูกยางพาราของเกษตรกรในจังหวัดนครศรีธรรมราชเป็นพื้นที่ป่ายางหรือยางพาราพันธุ์พื้นเมือง มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 40.4 รองลงมาเป็นพื้นที่ป่าไม้ สวนผลไม้ เป็นต้น การใช้พื้นที่ก่อนจะปลูก ยางพาราของเกษตรกรในจังหวัดสงขลาเป็นพื้นที่ป่ายางหรือยางพาราพันธุ์พื้นเมือง มากที่สุด คิด เป็นร้อยละ 44.6 รองลงมาเป็นพื้นที่ป่าไม้ ป่าเสื่อมโทรม เป็นต้น

ระบบการผลิตยางพาราของเกษตรกรในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันออก (อ่าวไทย) ใน ภาพรวม และรายจังหวัด ได้แก่ จังหวัดชุมพร สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช และสงขลา ส่วนใหญ่ เป็นระบบการปลูกยางอย่างเดี่ยว คิดเป็นร้อยละ 78.9, 85.4, 90.3, 60.6 และ 92.9 ตามลำดับ และมีการ ผลิตในระบบการปลูกยางกับพืชแซม โดยที่เห็นเด่นชัดในจังหวัดนครศรีธรรมราชและชุมพร ซึ่งพืช แซมที่เกษตรกรทั้งสองจังหวัดปลูกแซมนั้น มีลักษณะแตกต่างกันตามพื้นที่ กล่าวคือ ในจังหวัด นครศรีธรรมราชจะนิยมปลูกไม้ผล เช่น มังคุด ลองกอง ไม้ยืนต้น เช่น สะเดาเทียม สะตอ เป็นพืชแซม ในสวนยางพารา ส่วนในจังหวัดชุมพร นิยมปลูกพืชล้มลุก เช่น มะละกอ กัญชง เป็นต้น และมีบางส่วน ที่ปลูกไม้ยืนต้นประเภท มะฮอกกานี ตะเคียนทอง ต้นตะกู เป็นต้น

ตารางที่ 4.8 ลักษณะการผลิตยงพารของเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันออก (อ่าวไทย)

หน่วย: แปลง

ประเด็น	ชุมพร		สุราษฎร์ธานี		นครศรีธรรมราช		สงขลา		รวม	
	จำนวน (n=48)	ร้อยละ	จำนวน (n=62)	ร้อยละ	จำนวน (n=99)	ร้อยละ	จำนวน (n=56)	ร้อยละ	จำนวน (n=265)	ร้อยละ
จำนวนต้นยางพาราต่อไร่ (ต้น)										
<70	9	18.8	20	32.3	8	8.1	-	-	37	14.0
70 – 72	35	72.9	26	41.9	24	24.2	34	60.7	119	44.9
73 – 75	1	2.1	12	19.4	28	28.3	16	28.6	57	21.5
> 75	3	6.3	4	6.5	39	39.4	6	10.7	52	19.6
จำนวนต้นเฉลี่ย	69.3		69.7		74.9		72.0		72.0	
จำนวนต้นต่ำสุด	60.0		60.0		65.0		70.0		60.0	
จำนวนต้นสูงสุด	80.0		80.0		90.0		76.0		90.0	
S.D.	4.5		4.6		5.1		2.5		5.0	
รอบการผลิตยงพารา										
รอบแรก	23	47.9	27	43.5	34	72.3	9	16.1	87	32.8
รอบที่ 2	22	45.8	30	48.4	11	23.4	40	71.4	143	54.0
รอบที่ 3	3	6.3	5	8.1	2	4.3	7	12.5	35	13.2

ตารางที่ 4.8 (ต่อ)

หน่วย: แปลง

ประเด็น	ชุมชนพร		สุราษฎร์ธานี		นครศรีธรรมราช		สงขลา		รวม	
	จำนวน (n=48)	ร้อยละ	จำนวน (n=62)	ร้อยละ	จำนวน (n=99)	ร้อยละ	จำนวน (n=56)	ร้อยละ	จำนวน (n=265)	ร้อยละ
อายุยาง (ปี)										
น้อยกว่าเท่ากับ 6	8	16.7	18	29.0	31	31.3	16	28.6	73	27.5
7 – 15	11	22.9	25	40.3	36	36.4	16	28.6	88	33.2
16 – 20	18	37.5	11	17.7	12	12.1	8	14.3	49	18.5
21 – 25	7	14.6	6	9.7	7	7.1	9	16.1	29	10.9
มากกว่า 25	4	8.3	2	3.2	13	13.1	7	12.5	26	9.8
อายุยางเฉลี่ย	16.7		12.3		12.8		15.1		13.8	
อายุยางต่ำสุด	1.0		2.0		0.1		2.0		0.1	
อายุยางสูงสุด	33.0		33.0		30.0		30.0		33.0	
S.D.	8.0		7.6		9.1		8.7		8.6	
พันธุ์ยาง*										
พันธุ์ BPM 24	2	4.2	2	3.2	-	-	1	1.8	5	1.9
พันธุ์ RRIM 600	48	100.0	59	95.2	93	93.9	52	92.9	252	95.1
พันธุ์ 251	-	-	1	1.6	4	4.0	1	1.8	6	2.3
พันธุ์ 311	1	2.1	-	-	2	2.0	-	-	3	1.1

ตารางที่ 4.8 (ต่อ)

หน่วย: แปลง

ประเด็น	ชุมชนพร		ดูรายละเอียดนี้		นครศรีธรรมราช		สงขลา		รวม	
	จำนวน (n=48)	ร้อยละ	จำนวน (n=62)	ร้อยละ	จำนวน (n=99)	ร้อยละ	จำนวน (n=56)	ร้อยละ	จำนวน (n=265)	ร้อยละ
พื้นที่ PB 255	-	-	-	-	2	2.0	-	-	2	0.8
พื้นที่ PB 235	-	-	1	1.6	-	-	4	7.1	5	1.9
พื้นที่ 563	-	-	1	1.6	-	-	-	-	1	0.4
การขอสงเคราะห์สวนยาง										
ไม่ขอทุน	20	41.7	25	40.3	29	29.3	14	25.0	88	33.2
ขอทุน	28	58.3	37	59.7	70	70.7	42	75.0	177	66.8
ลักษณะการใช้พื้นที่เดิมก่อนปลูกยาง										
ไม่ระบุ/ไม่ทราบ	-	-	4	6.5	9	9.1	4	7.1	17	6.4
ป่าเสื่อมโทรม	18	37.5	16	25.8	3	3.0	9	16.1	46	17.4
ป่าไม้	8	16.7	25	40.3	27	27.3	9	16.1	69	26.0
สวนผลไม้	-	-	2	3.2	10	10.1	1	1.8	13	4.9
สวนมะพร้าว	2	4.2	-	-	-	-	-	-	2	0.8
ป่ายาง/ยางพาราพื้นที่พื้นเมือง	8	16.7	12	19.3	40	40.4	25	44.6	85	32.1
ไร่กาแฟ	5	10.4	3	4.8	1	1.0	-	-	9	3.4
พืชล้มลุก เช่น พืชทองแดงขาว	2	4.2	-	-	-	-	-	-	2	0.8
ปาล์มน้ำมัน	1	2.1	-	-	-	-	-	-	1	0.4

ตารางที่ 4.8 (ต่อ)

หน่วย: แปลง

ประเด็น	ชุมชน		สุราษฎร์ธานี		นครศรีธรรมราช		สงขลา		รวม	
	จำนวน (n=48)	ร้อยละ	จำนวน (n=62)	ร้อยละ	จำนวน (n=99)	ร้อยละ	จำนวน (n=56)	ร้อยละ	จำนวน (n=265)	ร้อยละ
แปลงม่อน	1	2.1	-	-	-	-	-	-	1	0.4
พื้นที่นา	3	6.3	-	-	2	2.0	3	5.4	8	3.0
ป่าไผ่	-	-	-	-	-	-	3	5.4	3	1.1
สะเดาเทียม	-	-	-	-	-	-	2	3.6	2	0.8
จำปาดะ	-	-	-	-	3	3.0	-	-	3	1.1
สวนผสม	-	-	-	-	4	4.0	-	-	4	1.5
ระบบยางพารา										
ระบบการปลูกยางอย่างเดี่ยว (mono crop)	41	85.4	56	90.3	60	60.6	52	92.9	209	78.9
ระบบการปลูกยางกับพืชแซม (inter crop)	7	14.6	4	6.5	29	29.3	4	7.1	44	16.6
- ระบบการปลูกยางแบบผสมผสาน (mixed crop)	-	-	2	3.2	10	10.1	-	-	12	4.5

ตารางที่ 4.8 (ต่อ)

หน่วย: แปลง

ประเด็น	ชุมพร		สุราษฎร์ธานี		นครศรีธรรมราช		สงขลา		รวม	
	จำนวน (n=48)	ร้อยละ	จำนวน (n=62)	ร้อยละ	จำนวน (n=99)	ร้อยละ	จำนวน (n=56)	ร้อยละ	จำนวน (n=265)	ร้อยละ
ชนิดพืชเสริม *	(n=7)		(n=4)		(n=29)		(n=4)		(n=44)	
กระถินเทพา	1	14.3	-	-	1	3.4	-	-	2	4.5
เคียนทอง	1	14.3	1	25.0	-	-	-	-	2	4.5
กล้วย	1	14.3	-	-	3	10.3	2	50.0	6	13.6
มะละกอ	2	28.6	-	-	-	-	-	-	2	4.5
มะขอก้าน	2	28.6	-	-	-	-	-	-	2	4.5
ผัก	2	28.6	-	-	-	-	-	-	2	4.5
ลองกอง	1	14.3	-	-	5	17.2	1	25.0	7	15.9
สะเดาเทียม	-	-	2	50.0	7	24.1	-	-	9	20.5
ปาล์มน้ำมัน	-	-	1	25.0	-	-	-	-	1	2.3
สะตอ	-	-	-	-	4	13.8	-	-	4	9.1
มังคุด	-	-	-	-	10	34.5	-	-	10	22.7
ต้นตะกั่ว	1	14.3	-	-	-	-	-	-	1	2.3

หมายเหตุ * สามารถตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

(3) ระบบการผลิตยางพารา และการเปลี่ยนแปลง

ระบบการผลิตยางพารา และการเปลี่ยนแปลงระบบการผลิตของเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันออก (อ่าวไทย) ดังตารางที่ 4.9 พบว่า เกษตรกรส่วนใหญ่ของภาคใต้ฝั่งตะวันออก (อ่าวไทย) ภาปรวม และทุกจังหวัดไม่เคยมีการเปลี่ยนแปลงระบบการทำสวนยางพารา คิดเป็นร้อยละ 89.2, 86.7, 100.0, 77.8 และ 100.0 ของเกษตรกรในภาคใต้ฝั่งตะวันออก (อ่าวไทย) ภาปรวม จังหวัดชุมพร สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช และสงขลา ตามลำดับ และมีความคิดเห็นว่าโรครากขาวไม่ได้เป็นปัจจัยส่งผลต่อการเปลี่ยนระบบการทำสวนยางพารา คิดเป็นร้อยละ 83.8, 73.3, 96.6, 73.3 และ 100.0 ของเกษตรกรในภาคใต้ฝั่งตะวันออก (อ่าวไทย) ภาปรวม และรายจังหวัด ตามลำดับ

ความคิดเห็นของเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราคือการเปลี่ยนระบบการทำสวนยางพาราในอนาคตนั้น ส่วนใหญ่เกษตรกรในภาคใต้ฝั่งตะวันออก (อ่าวไทย) ภาปรวม จังหวัดชุมพร นครศรีธรรมราช และสงขลา เห็นว่าไม่มีการเปลี่ยนแปลงระบบการทำสวนยาง คิดเป็นร้อยละ 78.5, 80.0, 80.0 และ 100.0 ตามลำดับ มีเพียงจังหวัดสุราษฎร์ธานีที่มีความเห็นต่อการเปลี่ยนแปลงใกล้เคียงกันระหว่างการเปลี่ยนแปลงและไม่เปลี่ยนระบบการทำสวนยาง ซึ่งระบบการผลิตที่คิดจะเปลี่ยนนั้น ส่วนใหญ่เกษตรกรจังหวัดสุราษฎร์ธานีจะมีการเปลี่ยนไปเป็นระบบผสมผสาน คิดเป็นร้อยละ 84.6 สำหรับจังหวัดชุมพร และนครศรีธรรมราช หากมีการเปลี่ยนแปลง เกษตรกรจะปลูกพืชอื่นแทน ได้แก่ ปาล์มน้ำมัน คิดเป็นร้อยละ 83.3 และ 55.6 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.9 ระบบการผลิตยางพารา และการเปลี่ยนแปลงระบบการผลิตของเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันออก (อ่าวไทย)

ประเด็น	ชุมชนพร		สุราษฎร์ธานี		นครศรีธรรมราช		สงขลา		รวม	
	จำนวน (n=30)	ร้อยละ	จำนวน (n=29)	ร้อยละ	จำนวน (n=45)	ร้อยละ	จำนวน (n=26)	ร้อยละ	จำนวน (n=130)	ร้อยละ
การเปลี่ยนแปลงระบบการทำสวนยางพารา										
ไม่เคย	26	86.7	29	100.0	35	77.8	26	100.0	116	89.2
เคย	4	13.3	-	-	10	22.2	-	-	14	10.8
โรครากขาวเป็นปัจจัยส่งผลต่อการเปลี่ยนระบบการทำสวนยางพารา										
ไม่ใช้	22	73.3	28	96.6	33	73.3	26	100.0	109	83.8
ใช้	8	26.7	1	3.4	12	26.7	-	-	21	16.2
ในอนาคตจะเปลี่ยนระบบการทำสวนยางพารา										
ไม่เปลี่ยน	24	80.0	16	55.2	36	80.0	26	100.0	102	78.5
เปลี่ยน	6	20.0	13	44.8	9	20.0	-	-	28	21.5
ระบบที่เปลี่ยน	(n=6)		(n=13)		(n=9)				(n=28)	
ระบบปลูกยางอย่างเดียว	-	-	1	7.7	1	11.1	-	-	2	7.1
ปลูกยางกับพืชแซม	-	-	1	7.7	2	22.2	-	-	3	10.7
ผสมผสาน	1	16.7	11	84.6	1	11.1	-	-	13	46.4
ปลูกพืชอื่นแทน ไม้เก่า ไม้ใหม่	5	83.3	-	-	5	55.6	-	-	10	35.7

4.2.3 ข้อมูลเกี่ยวกับยางพารา และการผลิตยางพาราพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันตก (อันดามัน)

ข้อมูลเกี่ยวกับยางพารา และการผลิตยางพาราของเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราในภาคใต้ฝั่งตะวันตก มีรายละเอียดดังนี้

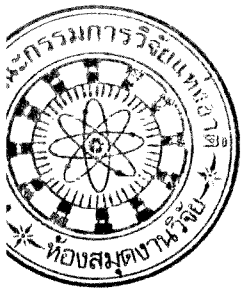
(1) ขนาดเนื้อที่ปลูกยางพารา

ขนาดเนื้อที่ปลูกยางพาราของเกษตรกรในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันตก (อันดามัน) ดังแสดงในตารางที่ 4.10 พบว่า เกษตรกรในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันตก (อันดามัน) ภาพรวม และรายจังหวัด ได้แก่ จังหวัดระนอง กระบี่ ตรัง และสตูลมีเนื้อที่ปลูกยางพาราเฉลี่ย 18.8, 25.2, 14.2, 14.7 และ 16.4 ไร่ ตามลำดับ ซึ่งขนาดเนื้อที่ปลูกยางพาราในจังหวัดระนองนั้นอยู่ในช่วง 11 – 20 ไร่ มากที่สุด ร้อยละ 46.0 รองลงมาอยู่ในช่วง 6 – 10 ไร่ และ 21 – 30 ไร่ ร้อยละ 16.0 เท่ากัน ขนาดเนื้อที่ปลูกยางพาราในจังหวัดกระบี่อยู่ในช่วง 6 – 10 ไร่ มากที่สุด ร้อยละ 36.7 รองลงมาอยู่ในช่วง 11 – 20 ไร่ และ 21 – 30 ไร่ ร้อยละ 20.0 เท่ากัน ขนาดเนื้อที่ปลูกยางพาราในจังหวัดตรังมีขนาดน้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 ไร่ มากที่สุด ร้อยละ 31.0 รองลงมาอยู่ในช่วง 6 – 10 ไร่ และ 11 – 20 ไร่ ร้อยละ 27.6 เท่ากัน ส่วนขนาดเนื้อที่ปลูกยางพาราในจังหวัดสตูลนั้น อยู่ในช่วง 6 – 10 ไร่ มากที่สุด ร้อยละ 37.5 รองลงมา มีขนาดน้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 ไร่ และ 11 – 20 ไร่ ร้อยละ 25.0 และ 20.8 ตามลำดับ

เกษตรกรในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันตก (อันดามัน) ภาพรวม และรายจังหวัด ได้แก่ จังหวัดระนอง กระบี่ ตรัง และสตูลมีจำนวนแปลงยางพาราเฉลี่ย 1.6, 1.5, 1.7, 1.6 และ 1.5 แปลง ตามลำดับ ส่วนใหญ่มีการกระจายของจำนวนแปลง 1 – 2 แปลง คิดเป็นร้อยละ 87.2, 90.0, 83.3, 82.8 และ 91.7 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.10 ขนาดเนื้อที่ปลูกยางพาราของเกษตรกรในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันตก (อันดามัน)

ประเด็น	ระชนอง		กระบี่		ตรัง		สตูล		รวม	
	จำนวน (n=50)	ร้อยละ	จำนวน (n=30)	ร้อยละ	จำนวน (n=29)	ร้อยละ	จำนวน (n=24)	ร้อยละ	จำนวน (n=133)	ร้อยละ
ขนาดเนื้อที่ปลูกยางพาราทั้งหมด (ไร่)										
น้อยกว่าเท่ากับ 5	2	4.0	5	16.7	9	31.0	6	25.0	22	16.5
6 – 10	8	16.0	11	36.7	8	27.6	9	37.5	36	27.1
11 – 20	23	46.0	6	20.0	8	27.6	5	20.8	42	31.6
21 - 30	8	16.0	6	20.0	1	3.4	1	4.2	16	12.0
31 – 40	2	4.0	1	3.3	-	-	-	-	3	2.3
41 - 50	1	2.0	1	3.3	2	6.9	-	-	4	3.0
มากกว่า 50	6	12.0	-	-	1	3.4	3	12.5	10	7.5
พื้นที่เฉลี่ย	25.2		14.2		14.7		16.4		18.8	
พื้นที่ต่ำสุด	5.0		2.0		2.0		2.0		2.0	
พื้นที่สูงสุด	120.0		47.0		80.0		94.0		120.0	
S.D.	24.6		10.4		16.7		22.7		20.6	
จำนวน (แปลง)										
1 – 2	45	90.0	25	83.3	24	82.8	22	91.7	116	87.2
3 – 5	5	10.0	5	16.7	5	17.2	2	8.3	17	12.8
จำนวนเฉลี่ย	1.5		1.7		1.6		1.5		1.6	
จำนวนต่ำสุด	1.0		1.0		1.0		1.0		1.0	
จำนวนสูงสุด	4.0		4.0		5.0		4.0		5.0	
S.D.	0.7		1.0		1.1		0.8		0.9	

(2) ลักษณะการผลิตยางพาราของเกษตรกรภาคใต้ฝั่งตะวันตก (อันดามัน)

ลักษณะการผลิตยางพาราของเกษตรกรภาคใต้ฝั่งตะวันตก (อันดามัน) ดังตารางที่ 4.11 มีรายละเอียดในประเด็นต่างๆ ดังนี้

ยางพาราของเกษตรกรในภาคใต้ฝั่งตะวันตก (อันดามัน) ภาพรวม และรายจังหวัด ได้แก่ ะนอง กระบี่ ตรัง และสตูล มีจำนวนต้นต่อไร่เฉลี่ย 72.5, 70.9, 72.6, 73.6 และ 74.2 ต้น ตามลำดับ จำนวนต้นต่อไร่ของเกษตรกรจังหวัดระนองส่วนใหญ่อยู่ในช่วง 70 – 72 ต้น ร้อยละ 82.7 ส่วนเกษตรกรจังหวัดกระบี่มีจำนวนต้นต่อไร่อยู่ในช่วง 70 – 72 ต้น มากที่สุด ร้อยละ 51.0 รองลงมาอยู่ช่วง 73 – 75 ต้น ร้อยละ 33.3 เกษตรกรจังหวัดตรังมีจำนวนต้นต่อไร่อยู่ในช่วง 73 – 75 ต้น มากที่สุด ร้อยละ 59.6 รองลงมาอยู่ช่วง 70 – 72 ต้น ร้อยละ 36.2 สำหรับเกษตรกรจังหวัดสตูลมีจำนวนต้นต่อไร่อยู่ในช่วง 73 – 75 ต้น มากที่สุด ร้อยละ 41.7 รองลงมาอยู่ช่วง 70 – 72 ต้น ร้อยละ 30.6 ตามลำดับ

รอบการผลิตยางพาราของเกษตรกรในภาคใต้ฝั่งตะวันตก (อันดามัน) ภาพรวม มากกว่าครึ่งหรือร้อยละ 54.1 เป็นการผลิตในรอบแรก เมื่อพิจารณาในรายจังหวัด พบว่า เกษตรกรในจังหวัดระนองเป็นรอบการผลิตรอบแรกมากที่สุด ร้อยละ 50.7 รองลงมาเป็นรอบการผลิตรอบที่ 2 ร้อยละ 44.0 รอบการผลิตยางพาราของเกษตรกรในจังหวัดกระบี่ เป็นรอบการผลิตรอบที่ 2 มากที่สุด ร้อยละ 49.0 รองลงมาเป็นรอบการผลิตรอบแรก ร้อยละ 41.2 รอบการผลิตยางพาราของเกษตรกรในจังหวัดตรังส่วนใหญ่เป็นรอบการผลิตรอบแรก ร้อยละ 72.3 รองลงมาเป็นรอบการผลิตรอบที่ 2 ร้อยละ 23.4 ส่วนรอบการผลิตยางพาราของเกษตรกรในจังหวัดสตูลเป็นรอบการผลิตรอบแรกมากที่สุด ร้อยละ 55.6 รองลงมาเป็นรอบการผลิตรอบที่ 2 ร้อยละ 38.9 ตามลำดับ

ยางพาราของเกษตรกรในภาคใต้ฝั่งตะวันตก (อันดามัน) ภาพรวม และรายจังหวัด ได้แก่ เกษตรกรในจังหวัดระนอง กระบี่ ตรัง และสตูล มีอายุเฉลี่ย 12.5, 10.7, 12.5, 14.5 และ 13.9 ปี ตามลำดับ สำหรับอายุยางพาราของเกษตรกรในแต่ละจังหวัด พบว่า เกษตรกรจังหวัดระนองมียางพาราที่มีอายุน้อยกว่าหรือเท่ากับ 6 ปี มากที่สุด ร้อยละ 44.0 รองลงมาคือยางพาราในช่วง 7 – 15 ปี ร้อยละ 26.7 และมียางพาราอายุตั้งแต่ 26 ปี ขึ้นไปน้อยที่สุด ร้อยละ 4.0 เกษตรกรจังหวัดกระบี่มียางพาราที่มีอายุน้อยกว่าหรือเท่ากับ 6 ปี มากที่สุด ร้อยละ 45.1 รองลงมาคือยางพาราในช่วง 16 – 20 ปี ร้อยละ 23.5 และมียางพาราอายุตั้งแต่ 26 ปี ขึ้นไปน้อยที่สุด ร้อยละ 5.9 เกษตรกรจังหวัดตรังมียางพาราที่มีอายุในช่วง 7 – 15 ปี มากที่สุด ร้อยละ 42.6 รองลงมาคือยางพาราอายุน้อยกว่าหรือเท่ากับ 6 ปี ร้อยละ 19.1 และมียางพาราอายุ 16 – 20 ปี น้อยที่สุด ร้อยละ 8.5 ส่วนเกษตรกรจังหวัดสตูลมียางพาราที่มีอายุในช่วง 7 – 15 ปี มากที่สุด ร้อยละ 36.1 รองลงมามียางพาราอายุ 16 – 20 ปี ร้อยละ 30.6 และมียางพาราอายุตั้งแต่ 26 ปี ขึ้นไปน้อยที่สุด ร้อยละ 2.8

เกษตรกรในภาคใต้ฝั่งตะวันตก (อันดามัน) ภาพรวม และรายจังหวัด ได้แก่ จังหวัดกระบี่ ตรัง และสตูล ส่วนใหญ่ปลูกยางพาราพันธุ์ RRIM 600 คิดเป็นร้อยละ 55.5, 86.3, 76.6 และ 88.9 ตามลำดับ ส่วนเกษตรกรในจังหวัดระนองเลือกปลูกยางในหลากหลายพันธุ์กว่าพื้นที่อื่น โดยกว่าครึ่งหนึ่งของเกษตรกรปลูกยางพาราพันธุ์ BPM 24 ร้อยละ 50.7 นอกจากนั้นยังพบพันธุ์ยางที่นิยมปลูก ได้แก่ พันธุ์ GT1 พันธุ์ PB 235 พันธุ์ 251 เป็นต้น เกษตรกรในแต่ละจังหวัดมากกว่าครึ่งขอรับการสงเคราะห์สวนยาง ยกเว้นเกษตรกรในจังหวัดตรังที่มากกว่าครึ่งหรือร้อยละ 57.4 ไม่รับการสงเคราะห์สวนยาง

ลักษณะการใช้พื้นที่เดิมก่อนปลูกยางของเกษตรกรในจังหวัดระนอง แตกต่างจากเกษตรกรจังหวัดอื่น กล่าวคือ ส่วนใหญ่พื้นที่สวนยางพาราเคยเป็นป่าเสื่อมโทรม ร้อยละ 76.0 ในขณะที่เกษตรกรในจังหวัดกระบี่ ตรัง และสตูลนั้น พื้นที่สวนยางพาราเคยเป็นป่าไม้ ป่าเสื่อมโทรม และป่ายาง/ยางพาราพันธุ์พื้นเมืองมาก่อน และระบบการผลิตยางพาราของเกษตรกรในแต่ละจังหวัดนั้น พบว่า ส่วนใหญ่เป็นการผลิตระบบการปลูกยางอย่างเดียว คิดเป็นร้อยละ 94.7, 84.3, 93.6 และ 100.0 ของเกษตรกรในจังหวัดระนอง กระบี่ ตรัง และสตูล ตามลำดับ สำหรับการผลิตในระบบการปลูกยางกับพืชแซม พบในพื้นที่จังหวัดกระบี่มากที่สุด ซึ่งพืชแซมที่ปลูกมากเป็นทั้งพืชยืนต้น ได้แก่ สะเดาเทยัม ปาล์มน้ำมัน และพืชล้มลุก ได้แก่ สับปะรด เป็นต้น

ตารางที่ 4.11 ลักษณะการผลิตยางพาราของเกษตรกรภาคใต้ฝั่งตะวันตก (อันดามัน)

หน่วย: แปลง

ประเด็น	ระนอง		กระบี่		ตรัง		สตูล		รวม	
	จำนวน (n=75)	ร้อยละ	จำนวน (n=51)	ร้อยละ	จำนวน (n=47)	ร้อยละ	จำนวน (n=36)	ร้อยละ	จำนวน (n=209)	ร้อยละ
จำนวนต้นยางพาราต่อไร่ (ต้น)										
น้อยกว่า 70	4	5.3	5	9.8	-	-	-	-	9	4.3
70 – 72	62	82.7	26	51.0	17	36.2	11	30.6	116	55.5
73 – 75	3	4.0	17	33.3	28	59.6	15	41.7	63	30.1
มากกว่า 75	6	8.0	3	5.9	2	4.3	10	27.8	21	10.0
จำนวนต้นเฉลี่ย	70.9		72.6		73.6		74.2		72.5	
จำนวนต้นต่ำสุด	50.0		65.0		70.0		70.0		50.0	
จำนวนต้นสูงสุด	90.0		100.0		76.0		81.0		100.0	
S.D.	5.5		5.1		2.0		3.3		4.6	
รอบการผลิตยางพารา										
รอบแรก	38	50.7	21	41.2	34	72.3	20	55.6	113	54.1
รอบที่ 2	33	44.0	25	49.0	11	23.4	14	38.9	83	39.7
รอบที่ 3	4	5.3	5	9.8	2	4.3	2	5.6	13	6.2

ตารางที่ 4.11 (ต่อ)

หน่วย: แปลง

ประเด็น	ระนอง		กระบี่		ตรัง		สตูล		รวม	
	จำนวน (n=75)	ร้อยละ	จำนวน (n=51)	ร้อยละ	จำนวน (n=47)	ร้อยละ	จำนวน (n=36)	ร้อยละ	จำนวน (n=209)	ร้อยละ
อายุงาน (ปี)										
น้อยกว่าเท่ากับ 6	33	44.0	23	45.1	9	19.1	6	16.7	71	34.0
7 – 15	20	26.7	9	17.6	20	42.6	13	36.1	62	29.7
16 – 20	15	20.0	12	23.5	4	8.5	11	30.6	42	20.1
21 - 25	4	5.3	4	7.8	8	17.0	5	13.9	21	10.0
มากกว่า 25	3	4.0	3	5.9	6	12.8	1	2.8	13	6.2
อายุงานเฉลี่ย	10.7		12.5		14.5		13.9		12.5	
อายุงานต่ำสุด	1.0		1.0		1.2		0.7		0.7	
อายุงานสูงสุด	31.0		35.0		36.0		26.0		36.0	
S.D.	8.2		8.8		8.9		7.5		8.5	
พันธุ์ยาง*										
พันธุ์ BPM 24	38	50.7	7	13.7	7	14.9	4	11.1	56	26.8
พันธุ์ RRIM 600	4	5.3	44	86.3	36	76.6	32	88.9	116	55.5
พันธุ์ 251	10	13.3	1	2.0	2	4.3	2	5.6	15	7.2
พันธุ์ 311	4	5.3	2	3.9	2	4.3	1	2.8	9	4.3

ตารางที่ 4.11 (ต่อ)

หน่วย: แปลง

ประเด็น	ระนอง		กระบี่		ตรัง		สตูล		รวม	
	จำนวน (n=75)	ร้อยละ	จำนวน (n=51)	ร้อยละ	จำนวน (n=47)	ร้อยละ	จำนวน (n=36)	ร้อยละ	จำนวน (n=209)	ร้อยละ
พันธุ์ PB 255	-	-	1	2.0	1	2.1	1	2.8	3	1.4
พันธุ์ PB 235	14	18.7	1	2.0	3	6.4	1	2.8	19	9.1
พันธุ์ PB 260	8	10.7	-	-	-	-	-	-	8	3.8
พันธุ์ GT1	19	25.3	-	-	-	-	-	-	19	9.1
พันธุ์ PB 250	1	1.3	-	-	-	-	-	-	1	0.5
การขนส่งตระห้สวนยาง										
ไม่ขออนุญาต	34	45.3	22	43.1	27	57.4	16	44.4	99	47.4
ขออนุญาต	41	54.7	29	56.9	20	42.6	20	55.6	110	52.6
ลักษณะการใช้พื้นที่เดิมก่อนปลูกยาง										
ไม่ระบุ/ไม่ทราบ	16	21.3	7	13.7	1	2.1	4	11.1	28	13.4
ป่าเสื่อมโทรม	57	76.0	17	33.3	7	14.9	7	19.4	88	42.1
ป่าไม้	1	1.3	14	27.5	19	40.4	10	27.8	44	21.1
สวนมะพร้าว	1	1.3	1	2.0	-	-	-	-	2	1.0
ป่ายาง/ยางพาราพันธุ์พื้นเมือง	-	-	11	21.6	13	27.7	13	36.1	37	17.7
ป่าสน้ำมัน	-	-	1	2.0	-	-	-	-	1	0.5
อื่นๆ	-	-	-	-	7	14.9	2	5.6	9	4.3

ตารางที่ 4.11 (ต่อ)

หน่วย: แปลง

ประเด็น	ระนอง		กระบี่		ตรัง		สตูล		รวม	
	จำนวน (n=75)	ร้อยละ	จำนวน (n=51)	ร้อยละ	จำนวน (n=47)	ร้อยละ	จำนวน (n=36)	ร้อยละ	จำนวน (n=209)	ร้อยละ
ระบบยางพารา										
ระบบการปลูกยางอย่างเดี่ยว	71	94.7	43	84.3	44	93.6	36	100.0	194	92.8
ระบบการปลูกยางกับพืชแซม	4	5.3	8	15.7	2	4.3	-	-	14	6.7
ระบบการปลูกยางแบบผสมผสาน	-	-	-	-	1	2.1	-	-	1	0.5
ชนิดพืชแซม*	(n=4)		(n=8)		(n=2)				(n=14)	
กล้วย	1	25.0	1	12.5	-	-	-	-	2	14.3
ผัก	-	-	1	12.5	-	-	-	-	1	7.1
ลองกอง	1	25.0	-	-	-	-	-	-	1	7.1
สะเดาเทียม	-	-	3	37.5	1	50.0	-	-	4	28.6
ปาล์มน้ำมัน	-	-	2	25.0	-	-	-	-	2	14.3
ต้นปะรด	-	-	3	37.5	-	-	-	-	3	21.4
ตะตอ	-	-	-	-	1	50.0	-	-	1	7.1
มังคุด	1	25.0	-	-	-	-	-	-	1	7.1
จำปาทอง	3	75.0	-	-	-	-	-	-	3	21.4
ทุเรียน	1	25.0	-	-	-	-	-	-	1	7.1

หมายเหตุ * สามารถตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

(3) ระบบการผลิตยางพารา และการเปลี่ยนแปลง

ระบบยางพารา และการเปลี่ยนแปลงระบบการผลิตของเกษตรกรภาคใต้ฝั่งตะวันตก (อันดามัน) ดังแสดงในตารางที่ 4.12 พบว่า เกษตรกรทั้งหมดของทุกจังหวัดไม่เคยมีการเปลี่ยนแปลงระบบการทำสวนยางพารา และมีความเห็นว่าโรครากขาวไม่ได้เป็นปัจจัยส่งผลต่อการเปลี่ยนระบบการทำสวนยางพารา และในอนาคตจะไม่เปลี่ยนระบบการทำสวนยางพารา

ตารางที่ 4.12 ข้อมูลเกี่ยวกับระบบยางพารา และการเปลี่ยนแปลงระบบการผลิตของเกษตรกรภาคใต้ฝั่งตะวันตก (อันดามัน)

ประเด็น	ระนอง		กระบี่		ตรัง		สตูล		รวม	
	จำนวน (n=50)	ร้อยละ	จำนวน (n=30)	ร้อยละ	จำนวน (n=29)	ร้อยละ	จำนวน (n=24)	ร้อยละ	จำนวน (n=133)	ร้อยละ
การเปลี่ยนแปลงระบบการทำสวนยางพารา										
ไม่เคย	50	100.0	30	100.0	29	100.0	24	100.0	133	100.0
เคย	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
โรครากขาวเป็นปัจจัยส่งผลต่อการเปลี่ยนระบบการทำสวนยางพารา										
ไม่ใช่	50	100.0	27	90.0	27	93.1	24	100.0	128	96.2
ใช่	-	-	3	10.0	2	6.9	-	-	5	3.8
ในอนาคตจะเปลี่ยนระบบการทำสวนยางพารา										
ไม่เปลี่ยน	48	96.0	27	90.0	27	93.1	24	100.0	126	94.7
เปลี่ยน	2	4.0	3	10.0	2	6.9	-	-	7	5.3
ระบบที่เปลี่ยน	(n=2)		(n=3)		(n=2)				(n=7)	
ระบบปลูกยางอย่างเดียว	1	50.0	1	33.3	-	-	-	-	2	28.6
ปลูกยางกับพืชแซม	-	-			-	-	-	-	-	-
ผสมผสาน	1	50.0	2	66.7	-	-	-	-	3	42.9
ปลูกพืชอื่นแทน ได้แก่ ปาล์มน้ำมัน	-	-	-	-	2	100.0	-	-	2	28.6

4.3 เศรษฐกิจการผลิตยางพารา ของเกษตรกรในภาพรวมของพื้นที่ศึกษา (ภาคใต้ 8 จังหวัด)

เศรษฐกิจการผลิตยางพาราของเกษตรกรผู้ปลูกยางพารา ซึ่งจะนำเสนอรายละเอียดต่างๆ ทั้งในภาพรวม ภาคใต้ฝั่งตะวันออก และภาคใต้ฝั่งตะวันตก ดังนี้

4.3.1 การผลิต

ข้อมูลการผลิตยางพาราของเกษตรกรในภาพรวมของพื้นที่ศึกษา มีรายละเอียดในแต่ละประเด็น ดังนี้

(1) การผลิตยางพาราของเกษตรกรในภาพรวมของพื้นที่ศึกษา

การผลิตยางพาราของเกษตรกรในภาพรวมของพื้นที่ศึกษา ดังตารางที่ 4.13 พบว่า ส่วนใหญ่เป็นยางพาราที่ให้ผลผลิตแล้ว ร้อยละ 82.5 มีเพียงบางส่วนที่ยังไม่ให้ผลผลิต ร้อยละ 17.5 โดยมีจำนวนวันกรีดยางใน 1 ปีเฉลี่ย 132.7 วัน จำนวนวันกรีดยางอยู่ในช่วง 111 – 120 วัน มากที่สุด ร้อยละ 37.8 ส่วนจำนวนวันกรีดยางที่น้อยที่สุดอยู่ในช่วง 121 – 130 วัน ร้อยละ 6.0

สำหรับวัสดุที่ใช้ปลูกยางพารา พบว่า ส่วนใหญ่ใช้ต้นยางชำถุง ร้อยละ 59.7 รองลงมาใช้ต้นตอ ยาง ดิดดาในแปลง ร้อยละ 21.3 และ 11.0 ตามลำดับ มีเพียงส่วนน้อยที่ใช้วัสดุคละกันไปในแปลงปลูกยาง

สำหรับเกษตรกรที่ยางพาราให้ผลผลิตแล้วนั้น พบว่า ส่วนใหญ่ไม่มีการใช้สารเร่งน้ำยาง ร้อยละ 85.7 โดยให้เหตุผลว่า ยางพารายังอายุน้อย และกลัวว่าจะเป็นอันตรายต่อต้นยาง เป็นต้น และมีบางส่วนของเกษตรกรในพื้นที่ศึกษาที่มีการใช้สารเร่ง แต่ใช้ในปริมาณความเข้มข้นไม่สูงมากนัก คือ ตั้งแต่ร้อยละ 2.5 – 5 เป็นต้น

ราคายางเฉลี่ยที่เกษตรกรได้รับเมื่อ 5 ปีที่ผ่านมาเท่ากับ 49.1 บาทต่อกิโลกรัม ราคายางอยู่ในช่วง 41 – 50 บาทต่อกิโลกรัม มากที่สุด ร้อยละ 30.0 รองลงมาอยู่ในช่วง 30 – 40 บาทต่อกิโลกรัม และน้อยกว่า 30 บาทต่อกิโลกรัม เป็นราคาที่น้อยที่สุด ในการกรีดยางของเกษตรกรนั้น พบว่า กว่าครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 58.5 ของเกษตรกรที่กรีดยางด้วยตัวเอง และที่เหลือ ร้อยละ 41.5 เป็นการจ้างกรีดยาง โดยระบบการจ้างกรีดยางนั้นมีการแบ่งสรรผลประโยชน์แบบ 60:40 มากที่สุด ร้อยละ 35.6 รองลงมาใช้ระบบ 50:50 ร้อยละ 27.8 นอกจากการแบ่งผลประโยชน์เป็นสัดส่วนแล้วนั้น ยังมีรูปแบบการจ้างโดยการให้ค่าจ้างตามน้ำหนักยางพารา เช่น ให้ค่าจ้างกิโลกรัมละ 13 – 20 บาท นอกจากนั้นยังมีการจ้างเป็นรายวันอีกด้วย

สำหรับรูปแบบผลผลิตยางพารานั้น มีการผลิต 3 รูปแบบการผลิต นั่นคือ ผลผลิตในรูปแบบน้ำยางสด ร้อยละ 44.2 รูปแบบยางแผ่นดิบ ร้อยละ 34.1 และรูปแบบเศษยาง ร้อยละ 21.7

ตารางที่ 4.13 การผลิตยางพาราของเกษตรกรในพื้นที่ศึกษา

ประเด็น	จำนวน (n=263)	ร้อยละ
การให้ผลผลิตยางพารา		
ยังไม่ให้ผลผลิต	46	17.5
ให้ผลผลิต	217	82.5
จำนวนวันกรีดยางใน 1 ปี (วัน/ปี)		
90 – 110	32	14.7
111 – 120	82	37.8
121 – 130	13	6.0
131 – 140	20	9.2
141 – 150	33	15.2
มากกว่า 150	37	17.1
จำนวนวันกรีดยางเฉลี่ย= 132.7, จำนวนวันกรีดยางต่ำสุด= 90.0, จำนวนวันกรีดยางสูงสุด= 200.0, S.D.= 24.6		
วัสดุปลูก		
ไม่ทราบ/ซื้อสวนยาง	11	4.2
ดินตอยาง	56	21.3
คัตตาในแปลง	29	11.0
ดินยางชำถุง	157	59.7
ดินตอกับดินยางชำถุง	9	3.4
คัตตาในแปลงกับดินยางชำถุง	1	0.4
การใช้สารเร่งน้ำยาง		
ไม่ใช้	186	85.7
ใช้	31	14.3
ประเภทสารเร่งน้ำยาง	(n=31)	
จำไม่ได้	9	29.0
เข้มข้นร้อยละ 5	8	25.8
อีเต๋ว	6	19.4
ยาทาภายนอกหน้าแห้ง	2	6.5
เข้มข้นร้อยละ 2.5	4	12.9

ตารางที่ 4.13 (ต่อ)

ประเด็น	จำนวน (n=263)	ร้อยละ
เข้มข้นร้อยละ 12	1	3.2
โปรเทคส์ไฟร์	1	3.2
เหตุผลที่ไม่ใช้สารเร่ง*	(n=186)	
ขงยังเล็ก	62	33.3
ไม่มีความจำเป็น	19	10.2
อยากได้ผลผลิตที่ยาวนาน/น้ำยางหมดเร็ว	10	5.4
กลัวยางตาย	41	22.0
ใส่ปุ๋ย	2	1.1
ออกดีแล้ว	25	13.4
ไม่ทราบวิธีใช้/ไม่มีความรู้	1	0.5
ไม่ยางขายไม่ได้ราคา	1	0.5
ไม่อยากลงทุน	1	0.5
ขงไม่มีเปอร์เซ็นต์น้ำยางแห้ง	1	0.5
น้ำยางออกมากเกินไป	2	1.1
ราคายางที่ได้รับเมื่อ 5 ปีที่ผ่านมา (บาท/กก.)		
ไม่กรีด/จำไม่ได้	72	27.4
น้อยกว่า 30	8	3.0
30 – 40	54	20.5
41 – 50	79	30.0
51 – 60	19	7.2
61 – 70	17	6.5
มากกว่า 70	14	5.3
ราคายางเฉลี่ย		49.1
ราคายางต่ำสุด		18.0
ราคายางสูงสุด		100.0
S.D.		14.7
การกรีด		
กรีดเอง	127	58.5
จ้าง	90	41.5

ตารางที่ 4.13 (ต่อ)

ประเด็น	จำนวน (n=263)	ร้อยละ
ระบบการแบ่งสรรผลประโยชน์เมื่อมีการจ้างแรงงานกริดยาง (ร้อยละ)		
60:40**	32	35.6
55:45	9	10.0
50:50	25	27.8
65:35	6	6.7
70:30	3	3.3
ให้ค่าจ้างตามน้ำหนัก (กก.ละ 13, 15, 16, 18, 20 บาท)	10	11.1
จ้างรายวัน	5	5.6
รูปแบบผลผลิตที่ขาย		
ยางแผ่น	74	34.1
น้ำยาง	96	44.2
เศษยาง	47	21.7

หมายเหตุ * สามารถตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

**ร้อยละที่เจ้าของได้ : ร้อยละที่ผู้กริดได้

(2) การผลิตยางพาราของเกษตรกรในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันออก (อ่าวไทย)

การผลิตยางพาราของเกษตรกรในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันออก (อ่าวไทย) ดังแสดงในตารางที่ 4.14 ซึ่งประกอบด้วยประเด็นต่างๆ ดังนี้

ยางพาราของเกษตรกรในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันออก (อ่าวไทย) ภาพรวม และรายจังหวัด ได้แก่ จังหวัดชุมพร สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช และสงขลาส่วนใหญ่ให้ผลผลิตแล้ว ร้อยละ 89.2, 100.0, 82.8, 93.3 และ 76.9 จำนวนวันกริดยางใน 1 ปีเฉลี่ย 135.4, 136.5, 137.2, 134.6 และ 133.0 วัน ตามลำดับ ช่วงวันกริดในแต่ละจังหวัด พบว่า มีจำนวนวันกริดอยู่ในช่วง 111 – 120 วัน มากที่สุด ร้อยละ 43.3, 29.2, 38.1 และ 60.0 ของเกษตรกรในจังหวัดชุมพร สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช และสงขลา ตามลำดับ เป็นที่น่าสังเกตว่าเกษตรกรในจังหวัดชุมพร สุราษฎร์ธานี และนครศรีธรรมราชมีจำนวนวันกริดตั้งแต่ 151 วันขึ้นไป มากเป็นลำดับรองลงมา ในขณะที่เกษตรกรในจังหวัดสงขลา มีจำนวนวันกริดอยู่ในช่วง 141 – 150 วัน เป็นอันดับรองลงมา

สำหรับวัสดุปลูกที่เกษตรกรในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันออก (อ่าวไทย) ภาพรวม มีการใช้ดินยางชำถุงมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 67.7 เมื่อพิจารณาจากรายจังหวัด พบว่า เกษตรกรในจังหวัดชุมพร และสงขลามีการใช้ดินยางชำถุงมากที่สุดใกล้เคียงกัน ร้อยละ 83.3 และ 92.3 ส่วนเกษตรกรในจังหวัดสุราษฎร์ธานี และนครศรีธรรมราช มีการใช้วัสดุปลูกที่หลากหลาย แต่ยังคงใช้ดินยางชำ

สูง มากที่สุดเช่นกัน เกษตรกรในจังหวัดสุราษฎร์ธานีใช้วิธีคิดค่าในแปลงเป็นอันดับรองลงมา ส่วนจังหวัดนครศรีธรรมราชใช้ต้นทุนต่อไร่ เป็นอันดับรองลงมา

ในภาพรวมของพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันออก (อ่าวไทย) เกษตรกรส่วนใหญ่ไม่ใช้สารเร่งน้ำยาง มีเพียงเกษตรกรในจังหวัดชุมพรกว่าครึ่งหรือร้อยละ 53.3 มีการใช้สารเร่งน้ำยาง ในขณะที่เกษตรกรในจังหวัดอื่นๆ ไม่ใช้สารเร่งน้ำยาง โดยเห็นว่ายางที่กรีดยังอายุน้อยไม่จำเป็นต้องมีการใช้สารเร่งน้ำยาง และกลัวเป็นอันตรายต่อยาง เป็นต้น สำหรับกลุ่มที่ใช้สารเร่งนั้น พบว่า ใช้สารที่มีความเข้มข้นตั้งแต่ร้อยละ 2.5 – 5 เป็นต้น

ราคาขายเฉลี่ยที่เกษตรกรในภาคใต้ฝั่งตะวันออก (อ่าวไทย) ภาพรวม และรายจังหวัด ได้แก่ จังหวัดชุมพร สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช และสงขลาได้รับเมื่อ 5 ปีที่ผ่านมา เท่ากับ 48.7, 48.8, 49.2, 50.4 และ 44.6 บาทต่อกิโลกรัม ตามลำดับ ราคาอยู่ในช่วง 41 – 50 บาทต่อกิโลกรัม มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 70.0, 34.5 และ 28.9 สำหรับทุกจังหวัด ยกเว้นจังหวัดสงขลาที่ราคาอยู่ในช่วง 30 – 40 บาทต่อกิโลกรัม มากที่สุด ในการกรีดยางของเกษตรกรแต่ละจังหวัดนั้น พบว่า กว่าครึ่งหนึ่งของเกษตรกรแต่ละจังหวัดกรีดยางด้วยตัวเอง และที่เหลือเป็นการจ้างกรีดยาง โดยระบบการจ้างกรีดยางของจังหวัดชุมพร และสุราษฎร์ธานีนั้นมีการแบ่งสรรผลประโยชน์แบบ 60:40 มากที่สุด ร้อยละ 57.1 และ 75.0 ตามลำดับ เกษตรกรจังหวัดนครศรีธรรมราชนั้นมีการแบ่งสรรผลประโยชน์แบบ 50:50 มากที่สุด ร้อยละ 61.1 ส่วนเกษตรกรจังหวัดสงขลาที่มีการแบ่งสรรผลประโยชน์แบบ 55:45 มากที่สุด ร้อยละ 55.6

สำหรับรูปแบบผลผลิตยางพาราของเกษตรกรแต่ละจังหวัดมีความแตกต่างกันในบางจังหวัด กล่าวคือ จังหวัดชุมพร เกษตรกรส่วนใหญ่ขายผลผลิตในรูปแบบยางแผ่นดิบ ร้อยละ 60.0 มากที่สุด และผลผลิตในรูปแบบน้ำยาง ร้อยละ 40.0 เป็นอันดับรองลงมา เกษตรกรในจังหวัดสุราษฎร์ธานีขายผลผลิตในรูปแบบยางแผ่นดิบมากที่สุด ร้อยละ 58.3 รองลงมาผลผลิตในรูปแบบน้ำยางสด ร้อยละ 29.2 และรูปแบบเศษยาง ร้อยละ 12.5 เกษตรกรในจังหวัดนครศรีธรรมราชขายผลผลิตในรูปแบบยางแผ่นดิบและเศษยาง ในสัดส่วนใกล้เคียงกัน ประมาณร้อยละ 40.5 และ 30.0 ตามลำดับ ส่วนเกษตรกรในจังหวัดสงขลาส่วนใหญ่ขายผลผลิตในรูปแบบน้ำยางสดถึงร้อยละ 70.0

ตารางที่ 4.14 การผลิตยางพาราของเกษตรกรในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันออก (อำเภอไทย)

ประเด็น	ชุมพร		สุราษฎร์ธานี		นครศรีธรรมราช		สงขลา		รวม	
	จำนวน (n=30)	ร้อยละ	จำนวน (n=29)	ร้อยละ	จำนวน (n=45)	ร้อยละ	จำนวน (n=26)	ร้อยละ	จำนวน (n=130)	ร้อยละ
การให้ผลผลิตยางพารา										
ยังไม่ให้ผลผลิต	-	-	5	17.2	3	6.7	6	23.1	14	10.8
ให้ผลผลิต	30	100.0	24	82.8	42	93.3	20	76.9	116	89.2
จำนวนวันกรีดยางใน 1 ปี (วัน/ปี)	(n=30)		(n=24)		(n=42)		(n=20)		(n=116)	
90 – 110	3	10.0	4	16.7	6	14.3	1	5.0	14	12.1
111 - 120	13	43.3	7	29.2	16	38.1	12	60.0	48	41.4
121 – 130	2	6.7	1	4.2	4	9.5	-	-	7	6.0
131 – 140	3	10.0	2	8.3	1	2.4	-	-	6	5.2
141 - 150	2	6.7	5	20.8	3	7.1	5	25.0	15	12.9
มากกว่า 150	7	23.3	5	20.8	12	28.6	2	10.0	26	22.4
จำนวนวันเฉลี่ย	136.5		137.2		134.6		133.0		135.4	
จำนวนวันต่ำสุด	90.0		100.0		100.0		110.0		90.0	
จำนวนวันสูงสุด	200.0		200.0		200.0		200.0		200.0	
S.D.	28.6		27.8		24.2		22.0		25.5	

ตารางที่ 4.14 (ต่อ)

ประเด็น	ชุมพร		สุราษฎร์ธานี		นครศรีธรรมราช		สงขลา		รวม	
	จำนวน (n=30)	ร้อยละ	จำนวน (n=29)	ร้อยละ	จำนวน (n=45)	ร้อยละ	จำนวน (n=26)	ร้อยละ	จำนวน (n=130)	ร้อยละ
วัตถุประสงค์										
ไม่ทราบ/ข้อสวนยาง	-	-	3	10.3	1	2.2	-	-	4	3.1
ต้นทุนยาง	-	-	5	17.2	12	26.7	1	3.8	18	13.8
คิดค่าในแปลง	4	13.3	8	27.6	6	13.3	1	3.8	19	14.6
ต้นทุนยางสูง	25	83.3	13	44.8	26	57.8	24	92.3	88	67.7
คิดค่าในแปลงกับต้นทุนยางสูง	1	3.3	-	-	-	-	-	-	1	0.8
การใช้สารเร่งนํ้ายาง	(n=30)		(n=24)		(n=42)		(n=20)		(n=116)	
ไม่ใช้	14	46.7	20	83.3	38	90.5	19	95.0	91	78.4
ใช้	16	53.3	4	16.7	4	9.5	1	5.0	25	21.6
ประเภทสารเร่งนํ้ายาง	(n=16)		(n=4)		(n=4)		(n=1)		(n=25)	
จำไม่ได้	1	6.3	3	75.0	1	25.0	1	100.0	6	24.0
เข้มข้นร้อยละ 5	6	37.5	-	-	2	50.0	-	-	8	32.0
อ่อนตัว	6	37.5	-	-	-	-	-	-	6	24.0
ยาทางหน้าแห้ง	2	12.5	-	-	-	-	-	-	2	8.0
เข้มข้นร้อยละ 2.5	1	6.3	1	25.0	1	25.0	-	-	3	12.0

ตารางที่ 4.14 (ต่อ)

ประเด็น	ชุมพร		สุราษฎร์ธานี		นครศรีธรรมราช		สงขลา		รวม	
	จำนวน (n=30)	ร้อยละ	จำนวน (n=29)	ร้อยละ	จำนวน (n=45)	ร้อยละ	จำนวน (n=26)	ร้อยละ	จำนวน (n=130)	ร้อยละ
เหตุผลที่ไม่ใช้สารเร่ง*	(n=14)		(n=20)		(n=38)		(n=19)		(n=91)	
ยังเล็ก	6	42.9	10	50.0	10	26.3	3	15.8	29	31.9
ไม่มีความจำเป็นต้องใช้	1	7.1	2	10.0	6	15.8	-	-	9	9.9
อยากได้ผลผลิตที่ยาวนาน/ น้ำยางหมดเร็ว	4	28.6	1	5.0	3	7.9	-	-	8	8.8
กลัวยางตาย	1	7.1	4	20.0	5	13.2	8	42.1	18	19.8
ใส่ปุ๋ย					1	2.6	-	-	1	1.1
ออกดีแล้ว	1	7.1	2	10.0	8	21.1	2	10.5	13	14.3
ไม่ทราบวิธีใช้/ไม่มีความรู้	-	-	-	-	1	2.6	-	-	1	1.1
ไม่ยางขายไม่ได้ราคา	-	-	-	-	1	2.6	-	-	1	1.1
ยางไม่มีเปอร์เซ็นต์น้ำยาง	-	-	-	-	-	-	1	5.3	1	1.1
น้ำยางออกมามากเกิน	-	-	-	-	-	-	2	10.5	2	2.2

ตารางที่ 4.14 (ต่อ)

ประเด็น	ชุมชน		สุราษฎร์ธานี		นครศรีธรรมราช		สงขลา		รวม	
	จำนวน (n=30)	ร้อยละ	จำนวน (n=29)	ร้อยละ	จำนวน (n=45)	ร้อยละ	จำนวน (n=26)	ร้อยละ	จำนวน (n=130)	ร้อยละ
รายการที่ได้รับเมื่อ 5 ปีที่ผ่านมา (บาท/กก.)										
ไม่กรีด/จำไม่ได้	1	3.3	9	31.0	8	17.8	9	34.6	27	20.8
น้อยกว่า 30	-	-	1	3.4	2	4.4	1	3.8	4	3.1
30 - 40	5	16.7	4	13.8	9	20.0	8	30.8	26	20.0
41 - 50	21	70.0	10	34.5	13	28.9	5	19.2	49	37.7
51 - 60	-	-	2	6.9	6	13.3	1	3.8	9	6.9
61 - 70	2	6.7	2	6.9	6	13.3	2	7.7	12	9.2
มากกว่า 70	1	3.3	1	3.4	1	2.2	-	-	3	2.3
รายการเฉลี่ย	48.8		49.2		50.4		44.6		48.7	
รายการต่ำสุด	30.0		20.0		24.0		27.0		20.0	
รายการสูงสุด	80.0		80.0		100.0		70.0		100.0	
S.D.	10.7		14.5		15.3		11.9		13.4	
การกรีด	(n=30)		(n=24)		(n=42)		(n=20)		(n=116)	
กรีดเอง	16	53.3	12	50.0	24	57.1	11	55.0	63	54.3
จ้าง	14	46.7	12	50.0	18	42.9	9	45.0	53	45.7

ตารางที่ 4.14 (ต่อ)

ประเด็น	ชุมชนพร		สุราษฎร์ธานี		นครศรีธรรมราช		สงขลา		รวม	
	จำนวน (n=30)	ร้อยละ	จำนวน (n=29)	ร้อยละ	จำนวน (n=45)	ร้อยละ	จำนวน (n=26)	ร้อยละ	จำนวน (n=130)	ร้อยละ
ระบบการแบ่งสรรผลประโยชน์เมื่อมีการจ้างแรงงานกรีดยาง	(n=14)		(n=12)		(n=18)		(n=9)		(n=53)	
60:40**	8	57.1	9	75.0	5	27.8	2	22.2	24	20.7
55:45	-	-	1	8.3	1	5.6	5	55.6	7	6.0
50:50	1	7.1	2	16.7	11	61.1	2	22.2	16	13.8
65:35	5	35.7	-	-	-	-	-	-	5	4.3
จ้างรายวัน	-	-	-	-	1	5.6	-	-	1	0.9
รูปแบบผลผลิตที่ขาย	(n=30)		(n=24)		(n=42)		(n=20)		(n=116)	
ยางแผ่น	18	60.0	14	58.3	17	40.5	6	30.0	55	47.4
น้ำยาง	12	40.0	7	29.2	12	28.6	14	70.0	45	38.8
เศษยาง	-	-	3	12.5	13	31.0	-	-	16	13.8

** ร้อยละที่เจ้าของได้ : ร้อยละที่ผู้กรีดได้

หมายเหตุ * สามารถตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

(3) การผลิตยางพาราของเกษตรกรในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันตก (อันดามัน)

การผลิตยางพาราของเกษตรกรในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันตก (อันดามัน) ดังแสดงในตารางที่ 4.15 มีรายละเอียดในแต่ละประเด็น ดังนี้

ยางพาราของเกษตรกรในภาคใต้ฝั่งตะวันตก (อันดามัน) ภาพรวม และรายจังหวัด ได้แก่ จังหวัดระนอง กระบี่ ตรัง และสตูล ส่วนใหญ่ให้ผลผลิตแล้ว คิดเป็นร้อยละ 75.9, 70.0, 73.3, 79.3 และ 87.5 ตามลำดับ จำนวนวันกรีดยางใน 1 ปีเฉลี่ย 129.6, 111.4, 133.9, 141.4 และ 142.6 วัน ตามลำดับ จำนวนวันกรีดยางในจังหวัดระนอง มีจำนวนวันกรีดยางในช่วง 90 – 110 วัน มากที่สุด ร้อยละ 45.7 รองลงมา มีจำนวนวันกรีดยางในช่วง 111 – 120 วัน ร้อยละ 42.9 เกษตรกรในจังหวัดกระบี่มีจำนวนวันกรีดยางในช่วง 111 – 120 วัน มากที่สุด ร้อยละ 45.5 รองลงมา มีจำนวนวันกรีดยางในช่วง 141 – 150 วัน ร้อยละ 22.7 เกษตรกรในจังหวัดตรังมีจำนวนวันกรีดยางในช่วง 141 – 150 วัน มากที่สุด ร้อยละ 39.1 รองลงมา มีจำนวนวันกรีดยางในช่วง 111 – 120 วัน ร้อยละ 26.1 สำหรับเกษตรกรในจังหวัดสตูลมีจำนวนวันกรีดยางตั้งแต่ 151 วันขึ้นไป มากที่สุด ร้อยละ 28.6 รองลงมา มีจำนวนวันกรีดยางในช่วง 131 – 140 วัน ร้อยละ 23.8

สำหรับวัสดุปลูกที่เกษตรกรในภาคใต้ฝั่งตะวันตก (อันดามัน) แต่ละจังหวัดใช้ในการปลูกยางพารานั้นมีลักษณะคล้ายคลึงกัน กล่าวคือ มีการใช้วัสดุการปลูกโดยใช้ดินยางชำถุงมากที่สุดเหมือนกัน ร้อยละ 42.0, 50.0, 62.1 และ 62.5 ของเกษตรกรในจังหวัดระนอง กระบี่ ตรัง และสตูล ตามลำดับ และใช้ดินตอยาง เป็นอันดับรองลงมา เกษตรกรในแต่ละจังหวัดส่วนใหญ่ไม่นิยมใช้สารเร่งน้ำยาง โดยให้เหตุผลสำคัญคือ อายุยางยังน้อย กลัวจะเป็นอันตรายต่อต้นยาง เป็นต้น

ราคายางเฉลี่ยที่เกษตรกรในภาคใต้ฝั่งตะวันตก (อันดามัน) ภาพรวม และรายจังหวัด ได้แก่ จังหวัดระนอง กระบี่ ตรัง และสตูลได้รับเมื่อ 5 ปีที่ผ่านมาเท่ากับ 49.6, 46.5, 51.8, 49.3 และ 53.7 บาทต่อกิโลกรัม ตามลำดับ ราคาอยู่ในช่วง 41 – 50 บาทต่อกิโลกรัม มากที่สุด ร้อยละ 23.3 และ 41.4 สำหรับจังหวัดกระบี่ และตรัง ส่วนจังหวัดกระบี่ และสงขลามีราคาอยู่ในช่วง 30 – 40 บาทต่อกิโลกรัม มากที่สุด ร้อยละ 26.0 และ 29.2 ตามลำดับ ในการกรีดยางของเกษตรกรแต่ละจังหวัดนั้น พบว่า ส่วนใหญ่เกษตรกรแต่ละจังหวัดกรีดยางด้วยตัวเอง ยกเว้นจังหวัดระนองที่ส่วนใหญ่จ้างกรีดยาง และระบบการแบ่งผลประโยชน์ของจังหวัดดังกล่าวมีลักษณะแตกต่างจากจังหวัดอื่น กล่าวคือ เกษตรกรจะใช้วิธีการให้ค่าจ้างตามน้ำหนักของผลผลิต ส่วนเกษตรกรในจังหวัดกระบี่และตรังนั้น มีการแบ่งผลประโยชน์แบบ 50:50 มากที่สุด ร้อยละ 50.0 และ 75.0 ตามลำดับ ส่วนเกษตรกรจังหวัดสตูลมีการแบ่งสรรผลประโยชน์แบบ 60:40 มากที่สุด ร้อยละ 85.7

สำหรับรูปแบบผลผลิตยางพาราของเกษตรกรในภาคใต้ฝั่งตะวันตก (อันดามัน) ภาพรวมครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 50.5 มีผลผลิตในรูปแบบน้ำยางสด สำหรับเกษตรกรแต่ละจังหวัดมีความ

แตกต่างกันในบางจังหวัด กล่าวคือ จังหวัดตรังและสตูล เกษตรกรส่วนใหญ่มีผลผลิตในรูปแบบน้ำยางสด ร้อยละ 87.0 และ 85.7 เกษตรกรในจังหวัดกระบี่มีผลผลิตในรูปแบบยางแผ่นดิบและเศษยางในสัดส่วนใกล้เคียงกัน ร้อยละ 45.7 และ 51.4 ส่วนเกษตรกรในจังหวัดกระบี่มีผลผลิตในรูปแบบน้ำยางสดและเศษยาง ในสัดส่วนใกล้เคียงกัน ร้อยละ 54.5 และ 45.5

ตารางที่ 4.15 การผลิตยางพาราของเกษตรกรในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันตก (อันดามัน)

ประเด็น	ระนอง		กระบี่		ตรัง		สตูล		รวม	
	จำนวน (n=50)	ร้อยละ	จำนวน (n=30)	ร้อยละ	จำนวน (n=29)	ร้อยละ	จำนวน (n=24)	ร้อยละ	จำนวน (n=133)	ร้อยละ
การให้ผลผลิตยางพารา										
ยังไม่ให้ผลผลิต	15	30.0	8	26.7	6	20.7	3	12.5	32	24.1
ให้ผลผลิต	35	70.0	22	73.3	23	79.3	21	87.5	101	75.9
จำนวนวันกรีดยางใน 1 ปี (วัน/ปี)	(n=35)		(n=22)		(n=23)		(n=21)		(n=101)	
90 – 110	16	45.7	-	-	1	4.3	1	4.8	18	17.8
111 - 120	15	42.9	10	45.5	6	26.1	3	14.3	34	33.7
121 – 130	1	2.9	2	9.1	-	-	3	14.3	6	5.9
131 – 140	1	2.9	4	18.2	4	17.4	5	23.8	14	13.9
141 - 150	1	2.9	5	22.7	9	39.1	3	14.3	18	17.8
มากกว่า 150	1	2.9	1	4.5	3	13.0	6	28.6	11	10.9
จำนวนวันกรีดยางเฉลี่ย	111.4		133.9		141.4		142.6		129.6	
จำนวนวันกรีดยางต่ำสุด	90.0		120.0		100.0		110.0		90.0	
จำนวนวันกรีดยางสูงสุด	180.0		180.0		200.0		170.0		200.0	
S.D.	20.0		16.2		20.6		18.0		23.2	

ตารางที่ 4.15 (ต่อ)

ประเด็น	ระนอง		กระบี่		ตรัง		สตูล		รวม	
	จำนวน (n=50)	ร้อยละ	จำนวน (n=30)	ร้อยละ	จำนวน (n=29)	ร้อยละ	จำนวน (n=24)	ร้อยละ	จำนวน (n=133)	ร้อยละ
วัสดุปลูก										
ไม่ทราบ/ซื้อสวนยาง	4	8.0	2	6.7	-	-	1	4.2	7	5.3
ต้นดอยาง	14	28.0	8	26.7	9	31.0	7	29.2	38	28.6
ติดตาในแปลง	2	4.0	5	16.7	2	6.9	1	4.2	10	7.5
ต้นยางชำถุง	21	42.0	15	50.0	18	62.1	15	62.5	69	51.9
ต้นตอกกับต้นยางชำถุง	9	18.0	-	-	-	-	-	-	9	6.8
การใช้สารเร่งนํ้ายาง	(n=35)		(n=22)		(n=23)		(n=21)		(n=101)	
ไม่ใช้	31	88.6	22	100.0	23	100.0	19	90.5	95	94.1
ใช้	4	11.4	-	-	-	-	2	9.5	6	5.9
ประเภทสารเร่งนํ้ายาง	(n=4)						(n=2)		(n=6)	
จำไม่ได้	3	75.0	-	-	-	-	-	-	3	50.0
เพิ่มเงินร้อยละ 2.5	-	-	-	-	-	-	1	50.0	1	16.7
เพิ่มเงินร้อยละ 12	-	-	-	-	-	-	1	50.0	1	16.7
ไปรเทศไฟฟ้า	1	25.0	-	-	-	-	-	-	1	16.7

ตารางที่ 4.15 (ต่อ)

ประเด็น	ระนอง		กระบี่		ตรัง		สตูล		รวม	
	จำนวน (n=50)	ร้อยละ	จำนวน (n=30)	ร้อยละ	จำนวน (n=29)	ร้อยละ	จำนวน (n=24)	ร้อยละ	จำนวน (n=133)	ร้อยละ
เหตุผลที่ไม่ใช้สารเร่ง*	(n=31)		(n=22)		(n=23)		(n=19)		(n=95)	
ยังเล็ก	11	35.5	9	40.9	8	34.8	5	26.3	33	34.7
ไม่มีความจำเป็น	4	12.9	2	9.1	4	17.4	-	-	10	10.5
อยากได้ผลผลิตที่ยาวนาน/น้ำยางหมดเร็ว	-	-	-	-	1	4.3	1	5.3	2	2.1
กลัวยางตาย	12	38.7	6	27.3	4	17.4	1	5.3	23	24.2
ใส่ปุ๋ย	1	3.2	-	-	-	-	-	-	1	1.1
ออกดีแล้ว	2	6.5	2	9.1	4	17.4	4	21.1	12	12.6
ไม่ยอมลงทุน	-	-	-	-	-	-	1	5.3	1	1.1
ราคายางที่รับ 5 บาท/กก (บาท/กก)										
ไม่กรีด/จำไม่ได้	17	34.0	11	36.7	8	27.6	9	37.5	45	33.8
น้อยกว่า 30	3	6.0	1	3.3	-	-	-	-	4	3.0
30 - 40	13	26.0	4	13.3	4	13.8	7	29.2	28	21.1
41 - 50	10	20.0	7	23.3	12	41.4	1	4.2	30	22.6
51 - 60	1	2.0	4	13.3	3	10.3	2	8.3	10	7.5
61 - 70	4	8.0	-	-	1	3.4	-	-	5	3.8
มากกว่า 70	2	4.0	3	10.0	1	3.4	5	20.8	11	8.3

ตารางที่ 4.15 (ต่อ)

ประเด็น	ระนอง		กระบี่		ตรัง		สตูล		รวม	
	จำนวน (n=50)	ร้อยละ	จำนวน (n=30)	ร้อยละ	จำนวน (n=29)	ร้อยละ	จำนวน (n=24)	ร้อยละ	จำนวน (n=133)	ร้อยละ
ราคาขายเฉลี่ย		46.5		51.8		49.3		53.7		49.6
ราคาขายต่ำสุด		18.0		22.0		35.0		30.0		18.0
ราคาขายสูงสุด		90.0		90.0		80.0		80.0		90.0
S.D.		16.5		17.3		10.4		20.8		16.3
การกีด	(n=35)		(n=22)		(n=23)		(n=21)		(n=101)	
กีดเอง	13	37.1	18	81.8	19	82.6	14	66.7	64	63.4
จ้าง	22	62.9	4	18.2	4	17.4	7	33.3	37	36.6
ระบบการแบ่งสรรผลประโยชน์	(n=22)		(n=4)		(n=4)		(n=7)		(n=37)	
60:40**	1	4.5	1	25.0	-	-	6	85.7	8	21.6
55:45	-	-	1	25.0	1	25.0	-	-	2	5.4
50:50	3	13.6	2	50.0	3	75.0	1	14.3	9	24.3
65:35	1	4.5	-	-	-	-	-	-	1	2.7
70:30	3	13.6	-	-	-	-	-	-	3	8.1
ให้ค่าจ้างตามน้ำหนัก (กก.ละ 13, 15, 16, 18, 20 บาท)	10	45.3	-	-	-	-	-	-	10	27.0
จ้างรายวัน	4	18.2	-	-	-	-	-	-	4	10.8

ตารางที่ 4.15 (ต่อ)

ประเด็น	ระนอง		กระบี่		ตรัง		สตูล		รวม	
	จำนวน (n=50)	ร้อยละ	จำนวน (n=30)	ร้อยละ	จำนวน (n=29)	ร้อยละ	จำนวน (n=24)	ร้อยละ	จำนวน (n=133)	ร้อยละ
รูปแบบผลผลิตที่ขาย	(n=35)		(n=22)		(n=23)		(n=21)		(n=101)	
ยางแผ่น	16	45.7	-	-	2	8.7	1	4.8	20	19.8
น้ำยาง	1	2.9	12	54.5	20	87.0	18	85.7	51	50.5
เศษยาง	18	51.4	10	45.5	1	4.3	2	9.5	30	29.7

หมายเหตุ * สามารถตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ ** ร้อยละที่เจ้าของได้ : ร้อยละที่ผู้กรีดได้

4.3.2 ผลผลิตและรายได้

ผลผลิตและรายได้จากยางพาราของเกษตรกร โดยจำแนกตามพื้นที่ในภาพรวมของพื้นที่ศึกษา ภาคใต้ฝั่งตะวันออก และภาคใต้ฝั่งตะวันตก มีรายละเอียดในแต่ละประเด็น ดังนี้

(1) ผลผลิตและรายได้ของเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราในภาพรวมของพื้นที่ศึกษา (ภาคใต้ 8 จังหวัด)

ผลผลิตและรายได้จากยางพาราของเกษตรกรในภาพรวมของพื้นที่ศึกษา ดังแสดงในตารางที่ 4.16

ตารางที่ 4.16 ผลผลิตและรายได้ของเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราในภาพรวมของพื้นที่ศึกษา

ประเด็น	จำนวน (n=263)	ร้อยละ
ผลผลิต (กก./ไร่/ปี)		
75-150	51	23.5
151-225	79	36.4
226-300	52	24.0
301-375	27	12.4
มากกว่า 375	8	3.7
ผลผลิตเฉลี่ย = 215.8, ผลผลิตต่ำสุด = 75.0, ผลผลิตสูงสุด = 480.0, S.D.= 78.8		
รายได้(บาท/ไร่/ปี)		
น้อยกว่าเท่ากับ 10,000	53	24.4
10,001 – 15,000	63	29.0
15,001 – 20,000	54	24.9
20,001 – 25,000	26	12.0
มากกว่า 25,000	21	9.7
รายได้เฉลี่ย = 15,155.8, รายได้ต่ำสุด = 3,335.0, รายได้สูงสุด = 44,800.0, S.D.= 7,010.4		

ผลผลิตและรายได้จากยางพาราของเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราในพื้นที่ศึกษา ดังแสดงในตารางที่ 4.16 พบว่า ผลผลิตเฉลี่ยเท่ากับ 215.8 กิโลกรัมต่อไร่ ผลผลิตอยู่ในช่วง 151 - 225 กิโลกรัมต่อไร่ มากที่สุด ร้อยละ 36.4 รองลงมาอยู่ในช่วง 226 - 300 กิโลกรัมต่อไร่ ร้อยละ 24.0 และผลผลิตตั้งแต่ 375 กิโลกรัมต่อไร่ขึ้นไป น้อยที่สุด ร้อยละ 3.7 ส่วนรายได้ของเกษตรกรจากการผลิต

ยางพารา พบว่า เกษตรกรได้รับรายได้เฉลี่ย 15,155.8 บาทต่อไร่ การกระจายของรายได้อยู่ในช่วง 10,001 – 15,000 บาทต่อไร่ มากที่สุด ร้อยละ 29.0 รองลงมาอยู่ในช่วง 15,001 – 20,000 บาทต่อไร่ ร้อยละ 24.9 และรายได้ตั้งแต่ 25,001 บาทขึ้นไป น้อยที่สุด ร้อยละ 9.7

(2) ผลผลิตและรายได้ของเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันออก (อ่าวไทย)

ผลผลิตและรายได้จากยางพาราของเกษตรกรในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันออก (อ่าวไทย) ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 4.17 พบว่า เกษตรกรในภาคใต้ฝั่งตะวันออก (อ่าวไทย) ภาพรวม และรายจังหวัด ได้แก่ จังหวัดชุมพร สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช และสงขลา ได้รับผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ 212.1, 203.0, 228.8, 209.5 และ 210.9 กิโลกรัม ผลผลิตอยู่ในช่วง 151 - 225 กิโลกรัมต่อไร่ มากที่สุด ร้อยละ 35.5, 40.0, 29.2, 38.1 และ 30.0 ตามลำดับ

เกษตรกรในภาคใต้ฝั่งตะวันออก (อ่าวไทย) ภาพรวม และรายจังหวัด ได้แก่ จังหวัดชุมพร สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช และสงขลาได้รับรายได้จากยางพาราเฉลี่ย 15,995.7, 15,926.5, 16,387.3, 15,116.5 และ 17,476.2 บาทต่อไร่ รายได้อยู่ในช่วง 10,001 – 15,000 บาทต่อไร่ มากที่สุด สำหรับเกษตรกรในสุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช และสงขลา คิดเป็นร้อยละ 29.2, 31.0 และ 35.0 ตามลำดับ ส่วนเกษตรกรในจังหวัดชุมพรนั้น มีรายได้อยู่ในช่วง 15,001 – 20,000 บาทต่อไร่ มากที่สุด ร้อยละ 36.7

ตารางที่ 4.17 ผลผลิตและรายได้ของเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันออก (อำเภอไทย)

ประเด็น	ชุมชน		สุราษฎร์ธานี		นครศรีธรรมราช		สงขลา		รวม	
	จำนวน (n=30)	ร้อยละ	จำนวน (n=29)	ร้อยละ	จำนวน (n=45)	ร้อยละ	จำนวน (n=26)	ร้อยละ	จำนวน (n=130)	ร้อยละ
ผลผลิต(กก./ไร่/ปี)	(n=30)		(n=24)		(n=42)		(n=20)		(n=116)	
75-150	8	26.7	5	20.8	11	26.2	5	25.0	29	25.0
151-225	12	40.0	7	29.2	16	38.1	6	30.0	41	35.3
226-300	8	26.7	7	29.2	9	21.4	5	25.0	29	25.0
301-375	2	6.7	4	16.7	4	9.5	4	20.0	14	12.1
มากกว่า 375	-	-	1	4.2	2	4.8	-	-	3	2.6
ผลผลิตเฉลี่ย	203.0		228.8		209.5		210.9		212.1	
ผลผลิตต่ำสุด	120.0		75.0		84.0		75.0		75.0	
ผลผลิตสูงสุด	324.0		379.0		424.3		363.0		424.3	
S.D.	59.3		81.5		85.0		86.1		78.1	
รายได้(บาท/ไร่/ปี)	(n=30)		(n=24)		(n=42)		(n=20)		(n=116)	
น้อยกว่าเท่ากับ 10,000	3	10.0	4	16.7	12	28.6	3	15.0	22	19.0
10,001 – 15,000	10	33.3	7	29.2	13	31.0	7	35.0	37	31.9
15,001 – 20,000	11	36.7	6	25.0	6	14.3	3	15.0	26	22.4
20,001 – 25,000	4	13.3	4	16.7	4	9.5	3	15.0	15	12.9
มากกว่า 25,000	2	6.7	3	12.5	7	16.7	4	20.0	16	13.8
รายได้เฉลี่ย	15,926.5		16,387.3		15,116.5		17,476.2		15,995.7	
รายได้ต่ำสุด	8,400.0		6,000.0		3,486.0		6,705.0		3,486.0	
รายได้สูงสุด	25,650.0		34,299.5		35,910.0		44,800.0		44,800.0	
S.D.	4,887.2		7,031.6		7,804.0		8,903.4		7,170.7	

(3) ผลผลิตและรายได้ของเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันตก (อันดามัน)

ผลผลิตและรายได้ของเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันตก (อันดามัน) ดังแสดงในตารางที่ 4.18 พบว่า เกษตรกรในภาคใต้ฝั่งตะวันตก (อันดามัน) ภาพรวม และรายจังหวัด ได้แก่ จังหวัดระนอง กระบี่ ตรัง และสตูล ได้รับผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ 220.0, 222.7, 216.2, 225.9 และ 212.9 กิโลกรัม ผลผลิตอยู่ในช่วง 151 - 225 กิโลกรัมต่อไร่ มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 37.6, 31.4, 40.9, 34.8 และ 47.6 ตามลำดับ

เกษตรกรในภาคใต้ฝั่งตะวันตก (อันดามัน) ภาพรวม และรายจังหวัด ได้แก่ จังหวัดระนอง กระบี่ ตรัง และสตูล ได้รับรายได้จากยางพาราเฉลี่ย 14,191.1, 12,492.6, 12,323.3, 17,040.0 และ 15,858.6 บาทต่อไร่ รายได้ของเกษตรกรในจังหวัดระนองอยู่ในช่วง 10,001 – 15,000 บาทต่อไร่ มากที่สุด ร้อยละ 40.0 และน้อยกว่าหรือเท่ากับ 10,000 บาทต่อไร่ สำหรับเกษตรกรจังหวัดกระบี่ ส่วนเกษตรกรในจังหวัดตรัง และสตูลนั้น มีรายได้อยู่ในช่วง 15,001 – 20,000 บาทต่อไร่ มากที่สุด ร้อยละ 39.1 และ 33.3 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.18 ผลผลิตและรายได้ของเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันตก (อันดามัน)

ประเด็น	ระบอบ		กระบี่		ตรัง		สตูล		รวม	
	จำนวน (n=50)	ร้อยละ	จำนวน (n=30)	ร้อยละ	จำนวน (n=29)	ร้อยละ	จำนวน (n=24)	ร้อยละ	จำนวน (n=133)	ร้อยละ
ผลผลิต (กก./ไร่/ปี)	(n=35)		(n=22)		(n=23)		(n=21)		(n=101)	
75-150	8	22.9	5	22.7	5	21.7	4	19.0	22	21.8
151-225	11	31.4	9	40.9	8	34.8	10	47.6	38	37.6
226-300	6	17.1	5	22.7	7	30.4	5	23.8	23	22.8
301-375	9	25.7	1	4.5	1	4.3	2	9.5	13	12.9
มากกว่า 375	1	2.9	2	9.1	2	8.7	-	-	5	5.0
ผลผลิตเฉลี่ย	222.7		216.2		225.9		212.9		220.0	
ผลผลิตต่ำสุด	99.0		88.4		80.0		86.4		80.0	
ผลผลิตสูงสุด	382.5		382.5		480.0		318.0		480.0	
S.D.	82.0		80.8		91.9		64.7		79.8	
รายได้ (บาท/ไร่/ปี)	(n=35)		(n=22)		(n=23)		(n=21)		(n=101)	
น้อยกว่าเท่ากับ 10,000	12	34.3	10	45.5	5	21.7	4	19.0	31	30.7
10,001 – 15,000	14	40.0	2	9.1	5	21.7	5	23.8	26	25.7
15,001 – 20,000	4	11.4	8	36.4	9	39.1	7	33.3	28	27.7
20,001 – 25,000	4	11.4	2	9.1	1	4.3	4	19.0	11	10.9
มากกว่า 25,000	1	2.9	-	-	3	13.0	1	4.8	5	5.0
รายได้เฉลี่ย	12,492.6		12,323.3		17,040.0		15,858.6		14,191.1	
รายได้ต่ำสุด	3,335.0		4,176.0		7,392.0		6,480.0		3,335.0	
รายได้สูงสุด	29,160.0		24,975.2		38,400.0		26,712.0		38,400.0	
S.D.	5,946.7		6,199.8		8,118.4		5,675.3		6,727.9	

จากภาพประกอบที่ 4.1 พบการระบาดของโรครากขาวในภาพรวมของพื้นที่ที่ทำการศึกษามีความรุนแรงมากน้อยแตกต่างกัน สามารถสรุปพื้นที่ที่มีการระบาดในแต่ละระดับ ดังนี้

1) พื้นที่ที่มีการระบาดรุนแรง ได้แก่ ตำบลคอนยาง อำเภอบะพิตำ ตำบลทุ่งควาวัด อำเภอละแม จังหวัดชุมพร ตำบล จ.ป.ร. อำเภอกระบุรี จังหวัดระนอง ตำบลประสงค์ ตำบลคลองพา อำเภอท่าชนะ จังหวัดสุราษฎร์ธานี ตำบลคอนตะโก อำเภอท่าศาลา ตำบลทอนหงส์ อำเภอพรหมคีรี ตำบลกำแพงเขา อำเภอเมือง ตำบลท่าดี อำเภอลานสกา ตำบลนาหมื่น อำเภอทับปด จังหวัดนครศรีธรรมราช ตำบลเขาทอง อำเภอเมือง ตำบลปลายพระยา อำเภอปลายพระยา จังหวัดกระบี่ ตำบลไม้ฝาด อำเภอสิเกา ตำบลช่อง อำเภอนาโยง จังหวัดตรัง ตำบลโคกม่วง อำเภอคลองหอยโข่ง จังหวัดสงขลา ตำบลควนกาหลง อำเภอควนกาหลง จังหวัดสตูล

2) พื้นที่ที่มีการระบาดระดับปานกลาง ได้แก่ ตำบลทับปrik อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ ตำบลทรัพย์ทวี อำเภอบ้านนาเดิม จังหวัดสุราษฎร์ธานี ตำบลบ่อหิน อำเภอสิเกา จังหวัดตรัง ตำบลชุมโค อำเภอปะทิว จังหวัดชุมพร ตำบลสำนักแคว ตำบลปาดังเบซาร์ ตำบลทุ่งหมอ อำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา ตำบลละงู อำเภอละงู จังหวัดสตูล

3) พื้นที่ที่มีการระบาดน้อย ได้แก่ ตำบลปกาศัย อำเภอเหนือคลอง ตำบลห้วยน้ำขาว อำเภอคลองท่อม จังหวัดกระบี่ ตำบลปากกลุ่ย ตำบลคลองไทร อำเภอท่าฉาง ตำบลสมอทอง ตำบลคันธุลี อำเภอท่าชนะ จังหวัดสุราษฎร์ธานี ตำบลไทยบุรี อำเภอท่าศาลา ตำบลนาสาร อำเภอพระพรหม จังหวัดนครศรีธรรมราช ตำบลปากคลอง อำเภอปะทิว จังหวัดชุมพร ตำบลทุ่งใหญ่ ตำบลพะตง ตำบลบ้านพรุ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ตำบลปากน้ำ ตำบลน้ำผุด อำเภอละงู ตำบลพิมาน อำเภอเมือง ตำบลวังประจัน อำเภอควนโดน จังหวัดสตูล ตำบลน้ำจืด ตำบลปากจั่น ตำบลมะมุ ตำบลลำเลียง อำเภอกระบุรี จังหวัดระนอง

ในการศึกษาการแพร่ระบาดของโรครากขาวในยางพารานั้น โดยมีการประเมินปัจจัยที่คาดว่าจะเอื้อต่อการแพร่ระบาด ในแต่ละประเด็นสำคัญ ดังนี้

1) ลักษณะดินในสวนยางพารา

ลักษณะดิน เป็นปัจจัยอย่างหนึ่งที่อาจจะส่งผลต่อการระบาดของโรครากขาวในยางพารา (Soekirman, 2006 อ้างถึงในวสันต์ เพชรรัตน์ และคณะ, 2552) สำหรับการศึกษาครั้งนี้ พบลักษณะดินประเภทต่างๆ ดังแสดงในตารางที่ 4.19

ตารางที่ 4.19 ลักษณะดินในสวนยางพาราของเกษตรกรในภาพรวมของพื้นที่ศึกษา

หน่วย: แปลง

ลักษณะดิน	จำนวน (n=379)	ร้อยละ
ร่วน	160	42.2
ทราย	57	15.0
เหนียว	92	24.3
ลูกรัง	70	18.5

การสำรวจพื้นที่ระบาดของโรครากขาวในยางพารา พบว่า พื้นที่ยางพารามีลักษณะดินประเภทดินร่วนมากที่สุด ร้อยละ 42.2 รองลงมาเป็นดินประเภทดินเหนียว ร้อยละ 24.3 นอกจากนี้ยังพบดินประเภทดินลูกรัง และดินทราย ร้อยละ 18.5 และ 15.0 ตามลำดับ

2) พันธุ์ยาง

สำหรับพันธุ์ยางพารา จากการสังเกตด้วยสายตาและจากการสอบถามจากเกษตรกรเจ้าของสวนยาง พบว่าเป็นโรครากขาวมากที่สุด คือ พันธุ์ RRIM 600 ร้อยละ 77.3 รองลงมาคือ พันธุ์ BPM 24 ร้อยละ 14.0 (ตารางที่ 4.20) สอดคล้องกับการศึกษาของ อุไร จันทรประทีน และคณะ (2542) ที่ได้ทำการศึกษารวบรวมและศึกษาแหล่งเกิดโรครากขาวของยางพาราในเขตปลูกยางภาคใต้ พบว่า พันธุ์ RRIM 600 เชื้อโรครากขาวสามารถเข้าทำลายได้มากที่สุด

ตารางที่ 4.20 พันธุ์ยางพาราที่พบการระบาดของโรครากขาวในภาพรวมของพื้นที่ศึกษา

หน่วย: แปลง

พันธุ์ยาง	จำนวน (n=379)	ร้อยละ
พันธุ์ RRIM 600	293	77.3
พันธุ์ BPM 24	53	14.0
พันธุ์ PB 235	21	5.5
พันธุ์ 251	19	5.0
พันธุ์ GT1	15	4.0
พันธุ์ 311	8	2.1
พันธุ์ PB 260	4	1.1
พันธุ์ PB 255	4	1.1
พันธุ์ PB 250	1	0.3

3) รอบการผลิต

รอบการผลิตยางพาราของเกษตรกรในภาพรวมของพื้นที่ศึกษา ดังแสดงในตารางที่ 4.21 พบว่า โรครากขาวเข้าทำลายยางพาราในรอบการผลิตที่สองมากที่สุด ร้อยละ 47.5 รองลงมาพบการเข้าทำลายของโรคในรอบแรกของการผลิต ร้อยละ 41.2 และมีบางส่วนที่โรคเข้าทำลายในรอบการผลิตที่สาม ร้อยละ 11.3

ตารางที่ 4.21 รอบการผลิตยางพาราของเกษตรกรในภาพรวมของพื้นที่ศึกษา

หน่วย: แปลง

รอบการผลิต	จำนวน (n=379)	ร้อยละ
รอบแรก	156	41.2
รอบที่สอง	180	47.5
รอบที่สาม	43	11.3

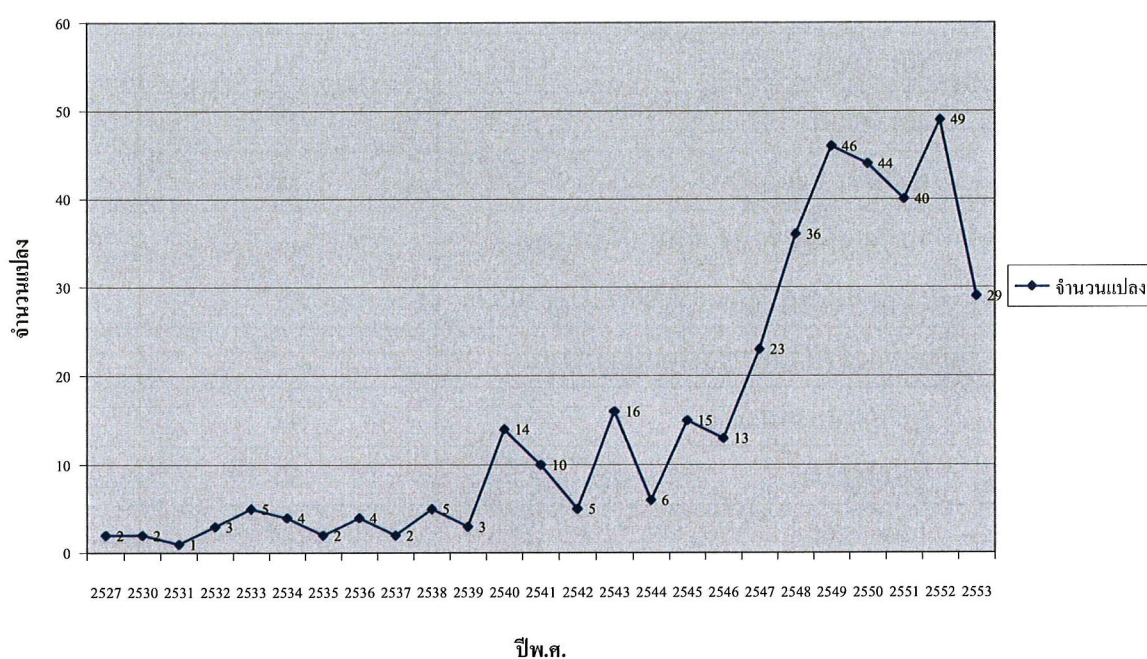
4) ปีที่เริ่มระบาด

จากการสำรวจพื้นที่การระบาดของโรครากขาวในยางพารา พบว่า การระบาดของโรครากขาวเริ่มระบาดตั้งแต่ปี พ.ศ. 2527 จนถึงปัจจุบัน โดยพบการระบาดเริ่มต้นในปีต่างๆ ดังตารางที่ 4.22 ช่วงปีที่เริ่มพบเห็นการระบาดมากที่สุด คือ ปี พ.ศ. 2546 – 2550 คิดเป็นร้อยละ 42.7 รองลงมาพบการเริ่มระบาดของโรครากขาวในยางพาราช่วงตั้งแต่ปี พ.ศ. 2551 เป็นต้นไป ร้อยละ 31.2 ซึ่งพบการระบาดน้อยในช่วงก่อน ปี พ.ศ. 2530 ร้อยละ 1.3 ซึ่งหากพิจารณาในรายปีที่พบการระบาดเริ่มแรกในปี พ.ศ. 2527 จำนวน 2 แปลง และค่อยๆ เพิ่มขึ้นจนในปี พ.ศ. 2552 มีจำนวนแปลงที่พบเห็นการระบาดของโรคมากที่สุด ถึง 49 แปลง และลดลงที่ 29 แปลง ในปี พ.ศ. 2553 ดังแสดงในภาพประกอบที่ 4.2 จากกราฟในภาพจะเห็นว่า การพบเห็นการระบาดในแปลงมีลักษณะขึ้นๆ ลงๆ คาดว่าเกิดเพราะปัจจัยสภาวะแวดล้อมที่เกี่ยวข้อง แต่จะเห็นแนวโน้มจำนวนแปลงที่พบเห็นการระบาดเพิ่มมากขึ้นในปีหลายๆ ในลักษณะกราฟแนวโน้มแบบเอกโพเนนเชียล (exponential trend)

ตารางที่ 4.22 ช่วงปีที่พบการเริ่มระบาดของโรครากขาวในยางพารา

หน่วย: แปลง

ช่วงปีที่เริ่มระบาด	จำนวน (n=379)	ร้อยละ
ก่อน ปี พ.ศ. 2530	5	1.3
2531 – 2535	14	3.7
2536 – 2540	28	7.4
2541 – 2545	52	13.7
2546 – 2550	162	42.7
ตั้งแต่ 2551 ขึ้นไป	118	31.2

ภาพประกอบที่ 4.2 แสดงปีที่เริ่มระบาดของโรครากขาวในยางพาราในภาพรวมของพื้นที่ศึกษา

5) จำนวนต้นยางพาราที่ถูกทำลายด้วยโรครากขาว

การสำรวจยางพาราที่มีการระบาดของโรครากขาว พบจำนวนต้นยางพาราที่ถูกทำลายด้วยโรครากขาว ดังแสดงในตารางที่ 4.23

ตารางที่ 4.23 จำนวนต้นยางพาราที่ถูกทำลายด้วยโรครากขาว

หน่วย: แปลง

รายการ	จำนวน (n=379)	ร้อยละ
จำนวนต้นที่โดนทำลาย (ต้นต่อแปลง)		
น้อยกว่าเท่ากับ 10	118	31.1
11 – 20	60	15.8
21 – 30	46	12.1
31 – 40	19	5.0
41 – 50	21	5.5
51 – 70	18	4.8
71 – 100	18	4.8
101 – 200	39	10.3
201 – 300	22	5.8
มากกว่า 300	18	4.8
จำนวนต้นเฉลี่ย= 70.54, จำนวนต้นต่ำสุด= 1.00, จำนวนต้นสูงสุด= 650.00, S.D.= 103.36		
ร้อยละของจำนวนต้นยางในแปลงทั้งหมด		
น้อยกว่าเท่ากับ 0.50	42	11.1
0.51 – 1.00	30	7.9
1.01 - 5.00	149	39.3
5.01 – 10.00	54	14.2
10.01 – 20.00	39	10.3
20.01 – 50.00	50	13.2
50.01 – 70.00	11	2.9
มากกว่า 70.00	4	1.1
ร้อยละของจำนวนต้นเฉลี่ย= 10.62, ร้อยละของจำนวนต้นต่ำสุด= 0.004, ร้อยละของจำนวนต้นสูงสุด= 86.67, S.D.= 15.87		

จากตารางที่ 4.23 แสดงจำนวนต้นยางพาราที่ถูกทำลายด้วยโรครากขาวเฉลี่ย 70.54 ต้นต่อแปลง จำนวนต้นที่โคนทำลายน้อยกว่าหรือเท่ากับ 10 ต้นต่อแปลง มากที่สุด ร้อยละ 31.1 รองลงมาอยู่ในช่วง 11 – 20 ต้นต่อแปลง ร้อยละ 15.8 และจำนวนต้นที่ถูกทำลายตั้งแต่ 100 ต้นต่อแปลงขึ้นไปถึงร้อยละ 20.8 เมื่อคิดเป็นจำนวนร้อยละจากจำนวนต้นยางพาราทั้งหมด พบว่า โดยเฉลี่ยแล้วต้นยางที่ถูกทำลายด้วยโรครากขาวคิดเป็นร้อยละ 10.62 ของจำนวนต้นยางพาราทั้งหมด และพบว่า อยู่ในช่วงร้อยละ 1.01 - 5.00 ของจำนวนทั้งหมด ร้อยละ 39.3 รองลงมาอยู่ในช่วงร้อยละ 5.01 – 10.00 และร้อยละ 20.01 – 50.00 คิดเป็นร้อยละ 14.2 และ 13.2 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาจำนวนต้นยางพาราเฉลี่ยที่ถูกทำลายตามระยะของการถูกทำลาย ดังแสดงในตารางที่ 4.24 พบว่า ส่วนใหญ่จะพบในระยะ โคนล้มไปแล้วเฉลี่ย 69.4 ต้นต่อแปลง ส่วนระยะอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็นระยะเริ่มทำลาย ใบเหลือง และใบร่วงต้นตาย เกษตรกรจะสังเกตเห็นได้น้อย

ตารางที่ 4.24 จำนวนต้นยางพาราเฉลี่ยต่อแปลงที่ถูกทำลายตามระยะของการถูกทำลาย

หน่วย: ต้นต่อแปลง

ระยะของการถูกทำลาย	ค่าเฉลี่ย	ค่าต่ำสุด	ค่าสูงสุด	SD.
เริ่มทำลาย	11.8	2.0	50.0	14.6
ใบเหลือง	5.2	1.0	40.0	5.7
ใบร่วงต้นตาย	9.0	1.0	70.0	11.4
โคนล้ม	69.4	1.0	650.0	102.9
รวม	70.5	1.0	650.0	103.4

6) ระยะเวลาในการเข้าทำลาย และช่วงฤดูกาลที่มีการระบาดของโรครุนแรง

สำหรับระยะเวลาในการเข้าทำลายตั้งแต่แรกเริ่มทำลายไปจนถึงระยะที่ต้นยางพาราโคนล้ม ตลอดจนฤดูกาลที่คาดว่าจะเกิดการระบาดของโรคนั้น ดังแสดงในตารางที่ 4.25 โดยระยะแรกคือตั้งแต่แรกเริ่มทำลายถึงระยะใบเหลือง ใช้เวลาเฉลี่ย 59.9 วันหรือประมาณ 2 เดือน ใช้เวลาอยู่ในช่วง 31 – 60 วัน มากที่สุด ร้อยละ 23.2 และตั้งแต่ 91 วันขึ้นไป น้อยที่สุด ร้อยละ 6.9 นอกจากนั้นเกษตรกรบางส่วนที่ไม่ได้สังเกตหรือจำไม่ได้ ร้อยละ 24.0

ระยะเวลาที่ใบเหลืองจนถึงใบร่วงต้นตาย ใช้เวลาเฉลี่ย 76.0 วันหรือประมาณ 2 เดือนครึ่ง ใช้เวลาอยู่ในช่วง 31 – 60 วัน มากที่สุด ร้อยละ 21.1 รองลงมาคือระยะเวลา ตั้งแต่ 91 ขึ้นไป ร้อยละ 17.9 และเวลาไม่เกิน 15 วัน เป็นระยะที่น้อยที่สุด ร้อยละ 11.3 นอกจากนั้นเกษตรกรบางส่วนที่ไม่ได้สังเกตหรือจำไม่ได้ ร้อยละ 19.0

ระยะเวลาที่ไ้บร่วจนถึงโคนล้ม ใช้เวลาเฉลี่ย 125.9 วันหรือประมาณ 4 เดือน ใช้เวลาอยู่ในช่วงตั้งแต่ 91 ขึ้นไป มากที่สุด ร้อยละ 19.3 เป็นที่น่าสังเกตว่าในช่วงดังกล่าวเกษตรกรกว่าครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 59.9 ไม่ได้สังเกตหรือประมาณระยะเวลาดังกล่าวได้

หากนำจำนวนวันเฉลี่ยจากที่เกษตรกรสังเกตเห็นในระยะเริ่มทำลาย จนใบเหลือง จนถึงระยะไ้บร่ว และโคนล้ม พบว่า ใช้เวลาทั้งสิ้น 262 วัน หรือประมาณ 8-9 เดือน ถือเป็นระยะเวลาที่ค่อนข้างนาน

สำหรับช่วงฤดูกาลที่มีการระบาดของโรครุนแรงนั้น เกษตรกรเห็นว่าช่วงฤดูฝน เป็นช่วงที่มีการระบาดของโรครากขาวรุนแรง มากที่สุด ร้อยละ 36.7 รองลงมาคือช่วงฤดูร้อน ร้อยละ 16.6 และเห็นว่ามีการระบาดตลอดทั้งปี ร้อยละ 3.2 ซึ่งสอดคล้องกับการรายงานของศูนย์ปฏิบัติการข้าวเกษตร สำนักส่งเสริมและพัฒนากาเกษตรเขตที่ 5 จังหวัดสงขลา (2550) ซึ่งกล่าวว่าโรครากขาว จะเกิดการระบาดในบางพาราได้ตลอดทั้งปี แต่จะระบาดอย่างรวดเร็วในช่วงฤดูฝน อย่างไรก็ตาม มีเกษตรกรอีกจำนวนไม่น้อยถึงร้อยละ 43.5 ที่ไม่ได้สังเกตช่วงที่มีการระบาดหนักของโรครากขาวในบางพาราของพื้นที่บางพาราตนเอง

ตารางที่ 4.25 ระยะเวลาในการเข้าทำลายตั้งแต่แรกเริ่มทำลายไปจนถึงระยะที่ต้นบางพาราโคนล้ม และช่วงฤดูกาลที่มีการระบาดของโรครุนแรง

รายการ	จำนวน (n=379)	ร้อยละ
ระยะเริ่มทำลาย ถึง ระยะใบเหลือง (วัน)		
ไม่ได้สังเกต/จำไม่ได้	91	24.0
ไม่เกิน 30 วัน	48	12.7
30 วัน	73	19.3
31 – 60 วัน	88	23.2
61 – 90 วัน	53	14.0
ตั้งแต่ 91 ขึ้นไป	26	6.9
จำนวนวันเฉลี่ย= 59.9, จำนวนวันต่ำสุด= 7.0, จำนวนวันสูงสุด= 365.0, S.D.= 48.7		

ตารางที่ 4.25 (ต่อ)

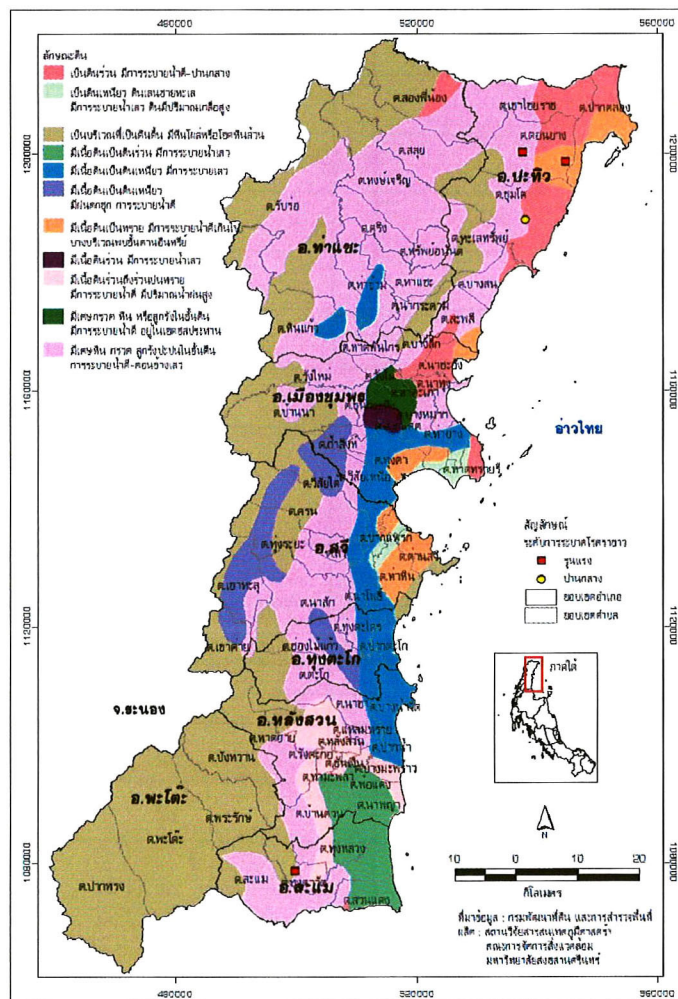
รายการ	จำนวน (n=379)	ร้อยละ
ระยะใบเหลือง ถึง ใบร่วงต้นตาย (วัน)		
ไม่ได้สังเกต/จำไม่ได้	72	19.0
ไม่เกิน 15 วัน	43	11.3
16 – 30 วัน	63	16.6
31 – 60 วัน	80	21.1
61 – 90 วัน	53	14.0
ตั้งแต่ 91 ขึ้นไป	68	17.9
จำนวนวันเฉลี่ย= 76.0, จำนวนวันต่ำสุด= 10.0, จำนวนวันสูงสุด= 365.0, S.D.= 67.2		
ระยะใบร่วง ถึง โคนลำ (วัน)		
ไม่ได้สังเกต/จำไม่ได้	227	59.9
ไม่เกิน 15 วัน	5	1.3
16 – 30 วัน	18	4.7
31 – 60 วัน	31	8.2
61 – 90 วัน	25	6.6
ตั้งแต่ 91 ขึ้นไป	73	19.3
จำนวนวันเฉลี่ย= 125.9, จำนวนวันต่ำสุด= 5.0, จำนวนวันสูงสุด= 365.0, S.D.= 90.1		
ช่วงฤดูกาลที่มีการระบาดของโรครุนแรง		
ไม่ได้สังเกต/จำไม่ได้	165	43.5
ฝน	139	36.7
ร้อน	63	16.6
ตลอดทั้งปี	12	3.2

4.4.2 การแพร่ระบาดของโรครากขาวในยางพาราในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันออก (อ่าวไทย)

การแพร่ระบาดของโรคในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันออก (อ่าวไทย) ซึ่งประกอบด้วยจังหวัด ชุมพร สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช และสงขลา โดยนำเสนอด้วยแผนที่ตามพิกัดของพื้นที่สำรวจ ที่ได้รับแพร่ระบาดของโรครากขาว เป็นรายจังหวัด ดังภาพประกอบที่ 4.3 -4.6

การระบาดของโรครากขาวในจังหวัดชุมพร ซึ่งมีความรุนแรงมากน้อยแตกต่างกัน โดยสามารถสรุปพื้นที่ที่มีการระบาดในแต่ละระดับ จากภาพประกอบที่ 4.3 ดังนี้

- 1) พื้นที่ที่มีการระบาดรุนแรง ได้แก่ ตำบลคอนยาง อำเภอปะทิว และตำบลทุ่งควาวัด อำเภอละแม
- 2) พื้นที่ที่มีการระบาดระดับปานกลาง ได้แก่ ตำบลชุมโค อำเภอปะทิว
- 3) พื้นที่ที่มีการระบาดน้อย ได้แก่ ตำบลปากคลอง อำเภอปะทิว

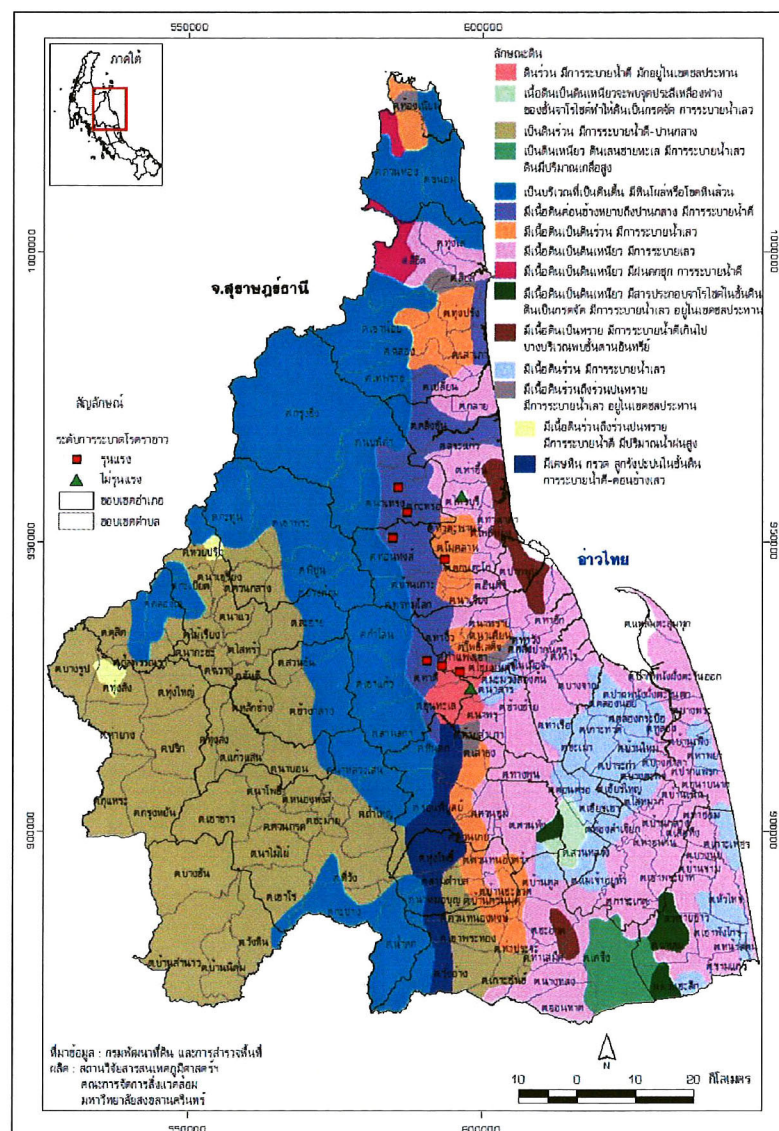
ภาพประกอบที่ 4.3 แสดงการระบาดของโรครากขาวในพื้นที่จังหวัดชุมพร

- 1) พื้นที่ที่มีการระบาดรุนแรง ได้แก่ ตำบลประสงค์ ตำบลคลองพา อำเภอกำแพงแสน
- 2) พื้นที่ที่มีการระบาดระดับปานกลาง ได้แก่ ตำบลทรัพย์ทวี อำเภอบ้านนาเดิม
- 3) พื้นที่ที่มีการระบาดน้อย ได้แก่ ตำบลปากฉลุย ตำบลคลองไทร อำเภอกำแพงแสน ตำบลสมอทอง ตำบลคันธุลี อำเภอกำแพงแสน

การระบาดของโรครากขาวในจังหวัดนครศรีธรรมราช ซึ่งมีความรุนแรงมากน้อยแตกต่างกัน โดยสามารถสรุปพื้นที่ที่มีการระบาดในแต่ละระดับ จากภาพประกอบที่ 4.5 ดังนี้

- 1) พื้นที่ที่มีการระบาดรุนแรง ได้แก่ ตำบลคอนตะโก อำเภอท่าศาลา ตำบลทอนหงส์ อำเภอพรหมคีรี ตำบลกำแพงเขา อำเภอเมือง ตำบลท่าดี อำเภอลานสกา และตำบลนาหมื่น อำเภอ นบพิตำ
- 2) พื้นที่ที่มีการระบาดระดับปานกลาง ไม่พบว่ามีการระบาดในระดับดังกล่าว
- 3) พื้นที่ที่มีการระบาดน้อย ได้แก่ ตำบลไทยบุรี อำเภอท่าศาลา และตำบลนาสาร อำเภอพระพรหม

ภาพประกอบที่ 4.5 แสดงการระบาดของโรครากขาวในพื้นที่จังหวัดนครศรีธรรมราช

ในการศึกษาการแพร่ระบาดของโรครากขาวในยางพารา ในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันออก (อ่าวไทย) โดยมีการประเมินปัจจัยที่จะเอื้อต่อการแพร่ระบาด ซึ่งมีรายละเอียดในแต่ละประเด็น ดังนี้

1) ลักษณะดินในสวนยางพารา

ลักษณะดินของสวนยางพารา ในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันออก (อ่าวไทย) ที่พบการแพร่ระบาดของโรครากขาว เป็นลักษณะดินประเภทต่างๆ ดังแสดงตารางที่ 4.26

ตารางที่ 4.26 ลักษณะดินในสวนยางพาราในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันออก (อ่าวไทย)

หน่วย: แปลง

ลักษณะดิน	ชุมพร		สุราษฎร์ธานี		นครศรีธรรมราช		สงขลา		รวม	
	จำนวน (n=37)	ร้อยละ	จำนวน (n=51)	ร้อยละ	จำนวน (n=82)	ร้อยละ	จำนวน (n=42)	ร้อยละ	จำนวน (n=212)	ร้อยละ
ร่วน	19	51.3	11	21.6	51	62.1	17	40.5	98	46.2
ทราย	8	21.6	12	23.5	15	18.3	3	7.1	38	17.9
เหนียว	5	13.5	16	31.4	10	12.2	18	42.8	49	23.1
ลูกรัง	5	13.5	12	23.6	6	7.3	4	9.5	27	12.7

ลักษณะดินในสวนยางพาราของพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันออก (อ่าวไทย) เป็นดินร่วนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 46.2 เมื่อพิจารณารายจังหวัด ซึ่งประกอบด้วยพื้นที่จังหวัดชุมพร สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช และสงขลา ที่พบการระบาดของโรครากขาว แต่ละพื้นที่มีลักษณะดินที่แตกต่างกัน กล่าวคือ พื้นที่สวนยางพาราของเกษตรกรในจังหวัดชุมพรเป็นพื้นที่ยางพารามีลักษณะดินเป็นดินร่วนมากที่สุด ร้อยละ 51.3 รองลงมาเป็นดินประเภทดินทราย ร้อยละ 21.6 พื้นที่สวนยางพาราของเกษตรกรในจังหวัดสุราษฎร์ธานีเป็นพื้นที่ยางพารามีลักษณะดินประเภทดินเหนียวมากที่สุด ร้อยละ 31.4 รองลงมาเป็นดินประเภทดินลูกรัง ดินทราย และดินร่วน ซึ่งมีสัดส่วนใกล้เคียงกัน ร้อยละ 23.6, 23.5 และ 21.6 พื้นที่สวนยางพาราของเกษตรกรในจังหวัดนครศรีธรรมราชเป็นพื้นที่ยางพารามีลักษณะดินประเภทดินร่วนมากที่สุด ร้อยละ 62.1 รองลงมาเป็นดินประเภทดินทราย ร้อยละ 18.3 สำหรับพื้นที่สวนยางพาราของเกษตรกรในจังหวัดสงขลาเป็นพื้นที่ยางพารามีลักษณะดินประเภทดินเหนียว และดินร่วน ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน ร้อยละ 42.8 และ 40.5 ตามลำดับ

2) พันธุ์ยาง

สำหรับพันธุ์ยางพาราในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันออก (อ่าวไทย) ภาพรวม และรายจังหวัด ได้แก่ จังหวัดชุมพร สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช และสงขลาที่พบว่าเป็นโรครากขาวมากที่สุด คือ พันธุ์ RRIM 600 ร้อยละ 94.8, 100.0, 96.1, 93.9 และ 90.5 ตามลำดับ รองลงมาก็คือ พันธุ์

BPM 24 ในพื้นที่จังหวัดชุมพร และสุราษฎร์ธานี ส่วนพันธุ์ที่พบเป็นโรคมากอันดับรองลงมาของ จังหวัดนครศรีธรรมราช และสงขลา คือ พันธุ์ 251 และพันธุ์ PB 235 ตามลำดับ (ตารางที่ 4.27)

ตารางที่ 4.27 พันธุ์ยางพาราที่พบจากการระบาดของโรครากขาวในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันออก (อ่าวไทย)

หน่วย: แปลง

พันธุ์ยาง*	ชุมพร		สุราษฎร์ธานี		นครศรีธรรมราช		สงขลา		รวม	
	จำนวน (n=37)	ร้อยละ	จำนวน (n=51)	ร้อยละ	จำนวน (n=82)	ร้อยละ	จำนวน (n=42)	ร้อยละ	จำนวน (n=212)	ร้อยละ
พันธุ์ RRIM 600	37	100.0	49	96.1	77	93.9	38	90.5	201	94.8
พันธุ์ BPM 24	2	5.4	2	3.9	-	-	1	2.4	5	2.4
พันธุ์ PB 235	-	-	1	2.0	-	-	4	9.5	5	2.4
พันธุ์ 251			1	2.0	4	4.9	1	2.4	6	2.8
พันธุ์ 311	1	2.7	-	-	1	1.2	-	-	2	0.9
พันธุ์ PB 255	-	-	-	-	2	2.4	-	-	2	0.9

หมายเหตุ * ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

3) รอบการผลิต

รอบการผลิตยางพาราของเกษตรกรในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันออก (อ่าวไทย) มากกว่า ครั้งหรือร้อยละ 51.4 โรครากขาวเข้าทำลายยางพาราในรอบที่สองของการผลิต เมื่อพิจารณาราย จังหวัด พบว่า พื้นที่ของจังหวัดชุมพรและสุราษฎร์ธานีนั้นโรครากขาวเข้าทำลายยางพาราในรอบ การผลิตแรกมากที่สุด ร้อยละ 51.4 และ 47.1 ส่วนพื้นที่จังหวัดนครศรีธรรมราชและสงขลา พบการ เข้าทำลายของโรคในรอบสองของการผลิต มากที่สุด (ร้อยละ 52.4 และ 69.0)

ตารางที่ 4.28 รอบการผลิตยางพาราของเกษตรกรในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันออก (อ่าวไทย)

หน่วย: แปลง

รอบการผลิต	ชุมพร		สุราษฎร์ธานี		นครศรีธรรมราช		สงขลา		รวม	
	จำนวน (n=37)	ร้อยละ	จำนวน (n=51)	ร้อยละ	จำนวน (n=82)	ร้อยละ	จำนวน (n=42)	ร้อยละ	จำนวน (n=212)	ร้อยละ
รอบแรก	19	51.4	24	47.1	22	26.8	6	14.3	71	33.5
รอบที่สอง	15	40.5	22	43.1	43	52.4	29	69.0	109	51.4
รอบที่สาม	3	8.1	5	9.8	17	20.7	7	16.7	32	15.1

4) ปีที่เริ่มระบาด

การระบาดของโรครากขาวในยางพาราของพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันออก (อ่าวไทย) ดังแสดงตารางที่ 4.29 พบการระบาดของโรครากขาวเริ่มระบาดก่อนปี พ.ศ. 2527 จนถึงปัจจุบัน โดยพบการระบาดเริ่มต้นในช่วงปี พ.ศ. 2546 – 2550 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 46.2 เมื่อพิจารณารายจังหวัด พบว่า ช่วงปีที่เริ่มพบเห็นการระบาดมากที่สุดสำหรับเกษตรกรในจังหวัดชุมพร สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช และสงขลา คือ ปี พ.ศ. 2546 – 2550 คิดเป็นร้อยละ 56.8, 49.0, 34.1 และ 57.1 ตามลำดับ รองลงมาพบการเริ่มระบาดของโรครากขาวในยางพาราช่วงตั้งแต่ปี พ.ศ. 2551 เป็นต้นไป คิดเป็นร้อยละ 24.3, 27.5, 24.4 และ 21.4 ตามลำดับ เกษตรกรในจังหวัดชุมพรเป็นจังหวัดเดียวที่ไม่พบการเริ่มระบาดก่อนปี พ.ศ. 2535

ตารางที่ 4.29 ช่วงปีที่พบการเริ่มระบาดของโรครากขาวในยางพารา

หน่วย: แปลง

ช่วงปีที่เริ่มระบาด	ชุมพร		สุราษฎร์ธานี		นครศรีธรรมราช		สงขลา		รวม	
	จำนวน (n=37)	ร้อยละ	จำนวน (n=51)	ร้อยละ	จำนวน (n=82)	ร้อยละ	จำนวน (n=42)	ร้อยละ	จำนวน (n=212)	ร้อยละ
ก่อนปี พ.ศ. 2530	-	-	1	2.0	2	2.4	1	2.4	4	1.9
2531 – 2535	-	-	2	3.9	7	8.5	3	7.1	12	5.7
2536 – 2540	2	5.4	2	3.9	9	11.0	2	4.8	15	7.1
2541 – 2545	5	13.5	7	13.7	16	19.5	3	7.1	31	14.6
2546 – 2550	21	56.8	25	49.0	28	34.1	24	57.1	98	46.2
หลังปี พ.ศ. 2550	9	24.3	14	27.5	20	24.4	9	21.4	52	24.5

5) จำนวนต้นยางพาราที่ถูกทำลายด้วยโรครากขาว

การระบาดของโรครากขาวในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันออก (อ่าวไทย) ที่ประกอบด้วย จังหวัดชุมพร สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช และสงขลา พบจำนวนต้นยางพาราที่ถูกทำลายด้วยโรครากขาว ดังแสดงในตารางที่ 4.30

ตารางที่ 4.30 จำนวนต้นยางพาราที่ถูกทำลายด้วยโรครากขาวในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันออก (อ่าวไทย)

รายการ	ชุมชนพร		สุราษฎร์ธานี		นครศรีธรรมราช		สงขลา		รวม	
	จำนวน (n=37)	ร้อยละ	จำนวน (n=51)	ร้อยละ	จำนวน (n=82)	ร้อยละ	จำนวน (n=42)	ร้อยละ	จำนวน (n=212)	ร้อยละ
จำนวนต้นที่โดนทำลาย(ต้นต่อแปลง)										
น้อยกว่าเท่ากับ 10	11	29.7	22	43.1	10	12.2	10	23.8	53	25.0
11 – 20	7	18.9	6	11.8	16	19.5	6	14.3	35	16.5
21 – 30	3	8.1	5	9.8	8	9.8	4	9.5	20	9.4
31 – 40	2	5.4	2	3.9	2	2.4	2	4.8	8	3.8
41 – 50	3	8.1	2	3.9	3	3.7	2	4.8	10	4.7
51 – 70	3	8.1	-	-	4	4.9	6	14.3	13	6.1
71 – 100	1	2.7	-	-	8	9.8	3	7.1	12	5.7
101 – 200	5	13.5	8	15.7	13	15.9	4	9.5	30	14.2
201 – 300	2	5.4	4	7.8	7	8.5	4	9.5	17	8.0
มากกว่า 300	-	-	2	3.9	11	13.4	1	2.4	14	6.6
จำนวนต้นเฉลี่ย	55.3		72.6		126.6		73.6		90.7	
จำนวนต้นต่ำสุด	1.0		1.0		3.0		2.0		1.0	
จำนวนต้นสูงสุด	300.0		500.0		650.0		350.0		650.0	
S.D.	69.4		109.9		140.9		84.5		116.4	

ตารางที่ 4.30 (ต่อ)

รายการ	ชุมพร		สุราษฎร์ธานี		นครศรีธรรมราช		สงขลา		รวม	
	จำนวน (n=37)	ร้อยละ	จำนวน (n=51)	ร้อยละ	จำนวน (n=82)	ร้อยละ	จำนวน (n=42)	ร้อยละ	จำนวน (n=212)	ร้อยละ
ร้อยละของจำนวนทั้งหมด										
น้อยกว่าเท่ากับ 0.5	4	10.8	19	37.3	1	1.2	1	2.4	25	11.8
0.51 – 1.00	8	21.6	3	5.9	4	4.9	5	11.9	20	9.4
1.01 - 5.00	15	40.5	15	29.4	18	22.0	17	40.5	65	30.7
5.01 – 10.00	3	8.1	6	11.8	14	17.1	7	16.7	30	14.2
10.01 – 20.00	5	13.5	4	7.8	12	14.6	4	9.5	25	11.8
20.01 – 50.00	-	-	3	5.9	25	30.5	6	14.3	34	16.0
50.01 – 70.00	1	2.7	-	-	6	7.3	2	4.8	9	4.2
มากกว่า 70.00	1	2.7	1	2.0	2	2.4	-	-	4	1.9
ร้อยละของจำนวนต้นเฉลี่ย	8.01		6.60		20.37		10.93		13.0	
ร้อยละของจำนวนต้นต่ำสุด	0.10		0.004		0.54		0.50		0.004	
ร้อยละของจำนวนต้นสูงสุด	85.00		71.42		86.67		66.67		86.7	
S.D.	17.35		13.03		20.08		15.20		18.1	

จากตารางที่ 4.30 แสดงจำนวนต้นยางพาราในภาคใต้ฝั่งตะวันออก (อ่าวไทย) ภาพรวม และรายจังหวัด ได้แก่ จังหวัดชุมพร สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช และสงขลา ที่ถูกทำลายด้วยโรครากขาวเฉลี่ย 90.7, 55.30, 72.59, 126.61 และ 73.60 ต้นต่อแปลง ตามลำดับ ช่วงของจำนวนต้นที่โคนทำลายน้อยกว่าหรือเท่ากับ 10 ต้น มากที่สุดในจังหวัดชุมพร สุราษฎร์ธานี สงขลา ร้อยละ 29.7, 43.1, 23.8 ยกเว้นจังหวัดนครศรีธรรมราช ซึ่งการกระจายของจำนวนต้นที่โคนทำลายอยู่ในช่วง 11 – 20 ต้น มากที่สุดร้อยละ 19.5 และจำนวนต้นที่ถูกทำลายตั้งแต่ 100 ต้นขึ้นไป พบในจังหวัดสุราษฎร์ธานี และนครศรีธรรมราช มากที่สุด เมื่อคิดเป็นร้อยละจากจำนวนต้นยางพาราทั้งหมดในภาพรวม และรายจังหวัด คือ จังหวัดชุมพร สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช และสงขลา พบว่า โดยเฉลี่ยแล้วคิดเป็นร้อยละ 13.0, 8.01, 6.60, 20.37 และ 10.93 ของจำนวนต้นยางพาราทั้งหมดตามลำดับ จะเห็นว่าจังหวัดนครศรีธรรมราชมีอัตราส่วนของการถูกทำลายมากกว่าเมื่อเทียบกับจังหวัดอื่นๆ

เมื่อพิจารณาระยะของการถูกทำลายในภาพรวม และรายจังหวัด คือ จังหวัดชุมพร สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช และสงขลา ดังตารางที่ 4.31 พบว่า ส่วนใหญ่จะพบในระยะโคนล้มไปแล้วเฉลี่ย 90.7, 53.7, 75.6, 122.7 และ 75.2 ต้น ตามลำดับ ส่วนระยะอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็นระยะเริ่มทำลาย ใบเหลือง และใบร่วงต้นตาย เกษตรกรจะสังเกตเห็นได้น้อยกว่า

ตารางที่ 4.31 จำนวนต้นยางพาราเฉลี่ยที่ถูกทำลายตามระยะของการถูกทำลายในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันออก (อ่าวไทย)

หน่วย : ต้น/แปลง

ระยะของการถูกทำลาย	ค่าเฉลี่ย	ค่าต่ำสุด	ค่าสูงสุด	S.D.
ชุมพร (n=37)				
เริ่มทำลาย	6.5	3.0	10.0	4.9
ใบเหลือง	3.5	1.0	14.0	3.2
ใบร่วงต้นตาย	4.6	1.0	10.0	4.0
โคนล้ม	53.7	3.0	300.0	69.7
รวม	55.3	1.0	300.0	69.3
สุราษฎร์ธานี (n=51)				
เริ่มทำลาย	13.6	4.0	50.0	20.4
ใบเหลือง	5.2	1.0	15.0	4.3
ใบร่วงต้นตาย	2.5	1.0	5.0	1.5
โคนล้ม	75.6	2.0	500.0	110.0
รวม	72.6	1.0	500.0	109.9

ตารางที่ 4.31 (ต่อ)

ระยะของการถูกทำลาย	ค่าเฉลี่ย	ค่าต่ำสุด	ค่าสูงสุด	S.D.
นครศรีธรรมราช (n=82)				
เริ่มทำลาย	-	-	-	-
ใบเหลือง	5.6	1.0	30.0	5.3
ใบร่วงต้นตาย	10.6	1.0	50.0	12.3
โคนล้ม	122.7	2.0	650.0	139.5
รวม	126.6	3.0	650.0	140.9
สงขลา (n=42)				
เริ่มทำลาย	-	-	-	-
ใบเหลือง	6.3	1.0	20.0	6.2
ใบร่วงต้นตาย	12.9	2.0	70.0	15.7
โคนล้ม	75.2	1.0	350.0	86.3
รวม	73.6	2.0	350.0	84.5
ภาพรวมภาคใต้ฝั่งตะวันออก (อ่าวไทย) (n=212)				
เริ่มทำลาย	11.6	3.0	50.0	17.1
ใบเหลือง	5.2	1.0	30.0	5.0
ใบร่วงต้นตาย	9.6	1.0	70.0	12.7
โคนล้ม	90.7	1.0	650.0	116.4
รวม	90.7	1.0	650.0	116.4

๖) ระยะเวลาในการเข้าทำลาย และช่วงฤดูกาลที่มีการระบาดของโรครุนแรง

สำหรับระยะเวลาในการเข้าทำลายตั้งแต่แรกเริ่มทำลายไปจนถึงระยะที่ต้นยางพาราโคนล้ม ตลอดจนฤดูกาลที่คาดว่าจะเกิดการระบาดของโรคในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันออก (อ่าวไทย) ดังแสดงในตารางที่ 4.32

ตารางที่ 4.32 ระยะเวลาในการเข้าทำลายตั้งแต่แรกเริ่มทำลายไปจนถึงระยะที่ต้นยางพาราโคนล้ม และช่วงฤดูกาลที่มีการระบาดของโรครุนแรงในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันออก (อำเภอไทย)

ประเด็น	ชุมพร		สุราษฎร์ธานี		นครศรีธรรมราช		สงขลา		รวม	
	จำนวน (n=37)	ร้อยละ	จำนวน (n=51)	ร้อยละ	จำนวน (n=82)	ร้อยละ	จำนวน (n=42)	ร้อยละ	จำนวน (n=212)	ร้อยละ
ระยะเริ่มทำลาย ถึง ระยะใบเหลือง (วัน)										
ไม่ได้สังเกต/จำไม่ได้	2	5.4	16	31.4	12	14.6	14	33.3	44	20.8
ไม่เกิน 30 วัน	6	16.2	3	5.9	16	19.5	5	11.9	30	14.2
31 – 60 วัน	10	27.0	11	21.6	19	23.2	6	14.3	46	21.7
61 – 90 วัน	14	37.8	7	13.7	22	26.8	6	14.3	49	23.1
ตั้งแต่ 91 ขึ้นไป	4	10.8	8	15.7	9	11.0	5	11.9	26	12.3
จำนวนวันเฉลี่ย	1	2.7	6	11.8	4	4.9	6	14.3	17	8.0
จำนวนวันต่ำสุด	47.3		72.1		49.9		69.9		57.3	
จำนวนวันสูงสุด	7.0		7.0		10.0		7.0		7.0	
จำนวนวันสูงสุด	120.0		365.0		180.0		150.0		365.0	
S.D.	27.3		64.1		35.3		49.7		44.9	

ตารางที่ 4.32 (ต่อ)

ประเด็น	ชุมพร		สุราษฎร์ธานี		นครศรีธรรมราช		สงขลา		รวม	
	จำนวน (n=37)	ร้อยละ	จำนวน (n=51)	ร้อยละ	จำนวน (n=82)	ร้อยละ	จำนวน (n=42)	ร้อยละ	จำนวน (n=212)	ร้อยละ
ระยะเวลาเหลือ ถึง ไขว่กันตาย (วัน)										
ไม่ได้สังเกต/จำไม่ได้	2	5.4	13	25.5	6	7.3	13	31.0	34	16.0
ไม่เกิน 15 วัน	6	16.2	4	7.8	14	17.1	3	7.1	27	12.7
16 - 30 วัน	5	13.5	13	25.5	16	19.5	5	11.9	39	18.4
31 - 60 วัน	11	29.7	10	19.6	20	24.4	8	19.0	49	23.1
61 - 90 วัน	5	13.5	7	13.7	9	11.0	4	9.5	25	11.8
ตั้งแต่ 91 ขึ้นไป	8	21.6	4	7.8	17	20.7	9	21.4	38	17.9
จำนวนวันเฉลี่ย	95.2		58.2		71.2		86.7		75.7	
จำนวนวันต่ำสุด	2.0		3.0		3.0		10.0		2.0	
จำนวนวันสูงสุด	365.0		160.0		360.0		240.0		365.0	
S.D.	106.2		37.9		66.4		70.0		72.7	

ตารางที่ 4.32 (ต่อ)

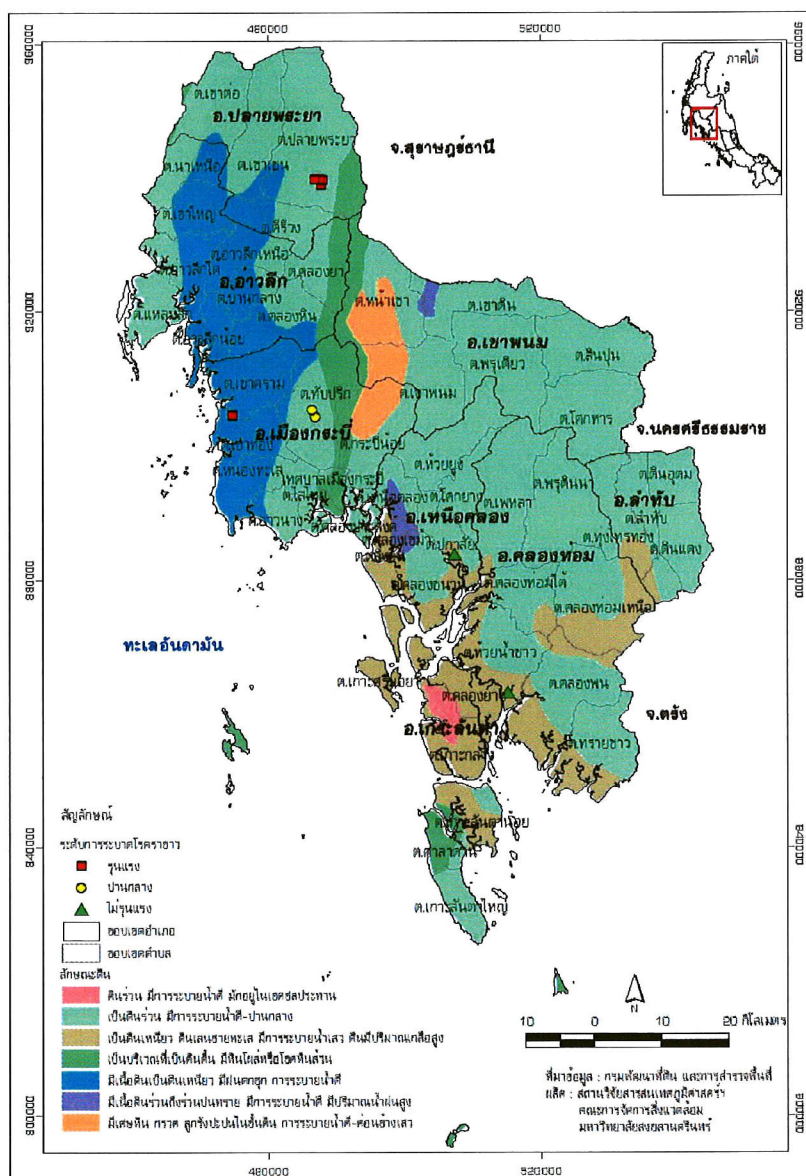
ประเด็น	ชุมพร		สุราษฎร์ธานี		นครศรีธรรมราช		สงขลา		รวม	
	จำนวน (n=37)	ร้อยละ	จำนวน (n=51)	ร้อยละ	จำนวน (n=82)	ร้อยละ	จำนวน (n=42)	ร้อยละ	จำนวน (n=212)	ร้อยละ
ระยะไประหว่างถึง โคนล้ม (วัน)										
ไม่ได้สังเกต/จำไม่ได้	20	54.1	26	51.0	48	58.5	35	83.3	129	60.8
ไม่เกิน 15 วัน	1	2.7	-	-	-	-	1	2.4	2	0.9
16 - 30 วัน	4	10.8	3	5.9	5	6.1	-	-	12	5.7
31 - 60 วัน	-	-	10	19.6	7	8.5	3	7.1	20	9.4
61 - 90 วัน	2	5.4	2	3.9	6	7.3	2	4.8	12	5.7
ตั้งแต่ 91 ขึ้นไป	10	27.0	10	19.6	16	19.5	1	2.4	37	17.5
จำนวนวันเฉลี่ย	163.5		108.2		124.6		86.6		124.4	
จำนวนวันต่ำสุด	10.0		30.0		30.0		6.0		6.0	
จำนวนวันสูงสุด	365.0		365.0		365.0		240.0		365.0	
S.D.	132.2		76.7		81.1		73.2		93.2	
ฤดูกาลที่ระบาดหนัก										
ไม่ได้สังเกต/จำไม่ได้	7	18.9	27	52.9	28	34.1	32	76.2	94	44.3
ฝน	26	70.3	20	39.2	27	32.9	6	14.3	30	14.2
ร้อน	1	2.7	4	7.8	23	28.0	2	4.8	79	37.3
ตลอดทั้งปี	3	8.1			4	4.9	2	4.8	9	4.2

ตารางที่ 4.32 (ต่อ)

ประเด็น	ชุมพร		สุราษฎร์ธานี		นครศรีธรรมราช		สงขลา		รวม	
	จำนวน (n=37)	ร้อยละ	จำนวน (n=51)	ร้อยละ	จำนวน (n=82)	ร้อยละ	จำนวน (n=42)	ร้อยละ	จำนวน (n=212)	ร้อยละ
ระยะเวลาว่างถึง โคนล้ม (วัน)										
ไม่ได้สังเกต/จำไม่ได้	20	54.1	26	51.0	48	58.5	35	83.3	129	60.8
ไม่เกิน 15 วัน	1	2.7	-	-	-	-	1	2.4	2	0.9
16 - 30 วัน	4	10.8	3	5.9	5	6.1	-	-	12	5.7
31 - 60 วัน	-	-	10	19.6	7	8.5	3	7.1	20	9.4
61 - 90 วัน	2	5.4	2	3.9	6	7.3	2	4.8	12	5.7
ตั้งแต่ 91 ขึ้นไป	10	27.0	10	19.6	16	19.5	1	2.4	37	17.5
จำนวนวันเฉลี่ย	163.5		108.2		124.6		86.6		124.4	
จำนวนวันต่ำสุด	10.0		30.0		30.0		6.0		6.0	
จำนวนวันสูงสุด	365.0		365.0		365.0		240.0		365.0	
S.D.	132.2		76.7		81.1		73.2		93.2	
ฤดูกาลที่ระบาดหนัก										
ไม่ได้สังเกต/จำไม่ได้	7	18.9	27	52.9	28	34.1	32	76.2	94	44.3
ฝน	26	70.3	20	39.2	27	32.9	6	14.3	30	14.2
ร้อน	1	2.7	4	7.8	23	28.0	2	4.8	79	37.3
ตลอดทั้งปี	3	8.1			4	4.9	2	4.8	9	4.2

การระบาดของโรครากขาวในจังหวัดกระบี่ ซึ่งมีความรุนแรงมากน้อยแตกต่างกัน สามารถสรุปพื้นที่ที่มีการระบาดในแต่ละระดับ จากภาพประกอบที่ 4.8 ดังนี้

- 1) พื้นที่ที่มีการระบาดรุนแรง ได้แก่ ตำบลเขาทอง อำเภอเมือง ตำบลปลายพระยา อำเภอปลายพระยา
- 2) พื้นที่ที่มีการระบาดระดับปานกลาง ได้แก่ ตำบลทับปrik อำเภอเมือง
- 3) พื้นที่ที่มีการระบาดน้อย ได้แก่ ตำบลปากศัย อำเภอเหนือคลอง ตำบลห้วยน้ำขาว อำเภอกลองท่อม

ภาพประกอบที่ 4.8 แสดงการระบาดของโรครากขาวในพื้นที่จังหวัดกระบี่

ตารางที่ 4.33 ลักษณะดินในสวนยางพาราในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันตก (อันดามัน)

หน่วย: แปลง

ลักษณะดิน	ระนอง		กระบี่		ตรัง		สตูล		รวม	
	จำนวน (n=59)	ร้อยละ	จำนวน (n=43)	ร้อยละ	จำนวน (n=35)	ร้อยละ	จำนวน (n=30)	ร้อยละ	จำนวน (n=167)	ร้อยละ
ร่วน	13	22.0	14	32.6	21	60.0	14	46.7	62	37.1
ทราย	7	11.9	7	16.3	2	5.7	3	10.0	19	11.4
เหนียว	14	23.7	13	30.2	9	25.7	7	23.3	43	25.7
ลูกรัง	25	42.4	9	20.9	3	8.6	6	20.0	43	25.7

ลักษณะดินในสวนยางพาราของภาคใต้ฝั่งตะวันตก (อันดามัน) ที่พบการระบาดของโรครากขาวมากที่สุด เป็นลักษณะดินร่วน คิดเป็นร้อยละ 37.1 เมื่อพิจารณาเป็นรายจังหวัด ซึ่งประกอบด้วยจังหวัดระนอง กระบี่ ตรัง และสตูล มีลักษณะดินที่แตกต่างกัน กล่าวคือ พื้นที่สวนยางพาราของเกษตรกรในจังหวัดระนองเป็นมีลักษณะดินประเภทดินลูกรังมากที่สุด ร้อยละ 42.4 รองลงมาเป็นดินประเภทดินเหนียว ร้อยละ 23.7 พื้นที่สวนยางพาราของเกษตรกรในจังหวัดกระบี่มีลักษณะดินประเภทดินร่วนมากที่สุด ร้อยละ 32.6 รองลงมาเป็นดินประเภทดินเหนียว ร้อยละ 30.2 พื้นที่สวนยางพาราของเกษตรกรในจังหวัดตรังมีลักษณะดินประเภทดินร่วนมากที่สุด ร้อยละ 60.0 รองลงมาเป็นดินประเภทดินเหนียว ร้อยละ 25.7 สำหรับพื้นที่สวนยางพาราของเกษตรกรในจังหวัดสตูลมีลักษณะดินประเภทดินร่วน มากที่สุด ร้อยละ 46.7 รองลงมาเป็นลักษณะดินเหนียว และลูกรัง ในสัดส่วนใกล้เคียงกัน ตามลำดับ

2) พันธุ์ยาง

พันธุ์ยางพาราในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันตก (อันดามัน) ภาพรวม และรายจังหวัด ได้แก่ จังหวัดกระบี่ ตรัง และสตูล ที่พบว่าเป็นโรครากขาวมากที่สุด คือ พันธุ์ RRIM 600 ร้อยละ 55.1, 83.7, 74.3 และ 86.7 ส่วนจังหวัดระนอง พันธุ์ยางพาราที่พบว่าเป็นโรครากขาวมากที่สุด คือ พันธุ์ BPM 24 ร้อยละ 50.8 ซึ่งพันธุ์ดังกล่าวพบเป็นโรคอันดับรองลงมาในพื้นที่จังหวัด กระบี่ ตรัง และสตูล ส่วนในจังหวัดระนอง พันธุ์ GT1 และพันธุ์ PB 235 พบเป็นโรคในอันดับรองลงตามลำดับ (ดังตารางที่ 4.34)

ตารางที่ 4.34 พันธุ์ยางพาราที่พบจากการระบาดของโรครากขาวในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันตก (อันดามัน)

หน่วย: แปลง

พันธุ์ยาง	ระนอง		กระบี่		ตรัง		สตูล		รวม	
	จำนวน (n=59)	ร้อยละ	จำนวน (n=43)	ร้อยละ	จำนวน (n=35)	ร้อยละ	จำนวน (n=30)	ร้อยละ	จำนวน (n=167)	ร้อยละ
พันธุ์ RRIM 600	4	6.8	36	83.7	26	74.3	26	86.7	92	55.1
พันธุ์ BPM 24	30	50.8	7	16.3	7	20.0	4	13.3	48	28.7
พันธุ์ PB 235	14	23.7	1	2.3	1	2.9	-	-	16	9.6
พันธุ์ 251	9	15.3	1	2.3	1	2.9	2	6.7	13	7.8
พันธุ์ GT1	15	25.4	-	-	1	2.9	-	-	16	9.6
พันธุ์ 311	2	3.4	2	4.7	-	-	1	3.3	5	3.0
พันธุ์ PB 260	4	6.8	-	-	-	-	-	-	4	2.4
พันธุ์ PB 255	-	-	1	2.3	1	2.9	-	-	2	1.2
พันธุ์ PB 250	1	1.7	-	-	-	-	-	-	1	0.6

3) รอบการผลิต

รอบการผลิตยางพาราของเกษตรกรในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันตก (อันดามัน) ดังแสดงในตารางที่ 4.35 พบว่า ในภาพรวม มากกว่าครึ่งหรือร้อยละ 50.9 โรครากขาวเข้าทำลายยางพาราในรอบการผลิตแรก เมื่อพิจารณารายจังหวัด ได้แก่ จังหวัดระนอง กระบี่ ตรัง และสตูล พบว่า พื้นที่ของจังหวัดระนองและกระบี่นั้น โรครากขาวเข้าทำลายยางพาราในรอบการผลิตที่สองมากที่สุด ร้อยละ 49.2 และ 46.5 ตามลำดับ ส่วนพื้นที่จังหวัดตรัง และสตูล พบการเข้าทำลายของโรคในรอบการผลิตแรก มากที่สุด ร้อยละ 62.9 และ 56.7 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.35 รอบการผลิตยางพาราของเกษตรกรในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันตก (อันดามัน)

หน่วย: แปลง

รอบการผลิต	ระนอง		กระบี่		ตรัง		สตูล		รวม	
	จำนวน (n=59)	ร้อยละ	จำนวน (n=43)	ร้อยละ	จำนวน (n=35)	ร้อยละ	จำนวน (n=30)	ร้อยละ	จำนวน (n=167)	ร้อยละ
รอบแรก	27	45.8	19	44.2	22	62.9	17	56.7	85	50.9
รอบที่สอง	29	49.2	20	46.5	11	31.4	11	36.7	71	42.5
รอบที่สาม	3	5.1	4	9.3	2	5.7	2	6.7	11	6.6

4) ปีที่เริ่มระบาด

การสำรวจพื้นที่การระบาดของโรครากขาวในยางพาราของพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันตก (อันดามัน) ได้แก่ จังหวัดระนอง กระบี่ ตรัง และสตูล โดยพบการระบาดเริ่มต้นในปีต่างๆ ดังแสดงในตารางที่ 4.36

ตารางที่ 4.36 ช่วงปีที่พบการเริ่มระบาดของโรครากขาวในยางพาราของภาคใต้ฝั่งตะวันตก (อันดามัน)

หน่วย: แปลง

ช่วงปีที่เริ่มระบาด	ระนอง		กระบี่		ตรัง		สตูล		รวม	
	จำนวน (n=59)	ร้อยละ	จำนวน (n=43)	ร้อยละ	จำนวน (n=35)	ร้อยละ	จำนวน (n=30)	ร้อยละ	จำนวน (n=167)	ร้อยละ
น้อยกว่าเท่ากับ 2530	-	-	-	-	1	2.9	-	-	1	0.6
2531 – 2535	-	-	2	4.7	-	-	-	-	2	1.2
2536 – 2540	5	8.5	2	4.7	2	5.7	4	13.3	13	7.8
2541 – 2545	6	10.2	7	16.3	3	8.6	5	16.7	21	12.6
2546 – 2550	20	33.9	16	37.2	17	48.6	11	36.7	64	38.3
ตั้งแต่ 2550 ขึ้นไป	28	47.5	16	37.2	12	34.3	10	33.3	66	39.5

จากตารางที่ 4.36 ช่วงปีที่เริ่มพบเห็นการระบาดมากที่สุดสำหรับเกษตรกรในภาคใต้ฝั่งตะวันตก (อันดามัน) อยู่ในช่วงตั้งแต่ 2550 ขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 39.5 เมื่อพิจารณารายจังหวัดพบว่า จังหวัดกระบี่ ตรัง และสตูล คือ ปี พ.ศ. 2546 – 2550 คิดเป็นร้อยละ 37.2, 48.6 และ 36.7 ตามลำดับ รองลงมาพบการเริ่มระบาดของโรครากขาวในยางพาราช่วงตั้งแต่ปี พ.ศ. 2551 เป็นต้นไป คิดเป็นร้อยละ 37.2, 34.3 และ 33.3 ตามลำดับ ส่วนจังหวัดระนองพบการเริ่มระบาดตั้งแต่ปี พ.ศ. 2551 เป็นต้นมามากที่สุด ร้อยละ 47.5 เกษตรกรในจังหวัดตรังเป็นจังหวัดเดียวที่พบการเริ่มระบาดก่อนปี พ.ศ. 2530

5) จำนวนต้นยางพาราที่ถูกทำลายด้วยโรครากขาว

การสำรวจยางพาราที่มีการระบาดของโรครากขาวในภาคใต้ฝั่งตะวันตก (อันดามัน) ได้แก่ จังหวัดระนอง กระบี่ ตรัง และสตูล พบจำนวนต้นยางพาราที่ถูกทำลายด้วยโรครากขาว ดังแสดงในตารางที่ 4.37

ตารางที่ 4.37 จำนวนต้นยางพาราที่ถูกทำลายด้วยโรครากขาวในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันตก (อินทามัน)

รายการ	ระนอง		กระบี่		ตรัง		สตูล		รวม	
	จำนวน (n=59)	ร้อยละ	จำนวน (n=43)	ร้อยละ	จำนวน (n=35)	ร้อยละ	จำนวน (n=30)	ร้อยละ	จำนวน (n=167)	ร้อยละ
จำนวนต้นที่โดนทำลาย(ต้นต่อ แปลง)										
น้อยกว่าเท่ากับ 10	23	39.0	19	44.2	10	28.6	13	43.3	65	38.9
11 – 20	9	15.3	5	11.6	5	14.3	6	20.0	25	15.0
21 – 30	14	23.7	1	2.3	8	22.9	3	10.0	26	15.5
31 – 40	3	5.1	4	9.3	3	8.6	1	3.3	11	6.6
41 – 50	5	8.5	3	7.0	2	5.7	1	3.3	11	6.6
51 – 70	3	5.1	-	-	2	5.7	-	-	5	3.0
71 – 100	1	1.7	2	4.7	1	2.9	2	6.7	6	3.6
101 – 200	1	1.7	5	11.6	1	2.9	2	6.7	9	5.4
201 – 300	-	-	3	7.0	1	2.9	1	3.3	5	3.0
มากกว่า 300	-	-	1	2.3	2	5.7	1	3.3	4	2.4
จำนวนต้นเฉลี่ย	23.64		59.07		60.00		49.30		45.0	
จำนวนต้นต่ำสุด	1.00		2.00		4.00		1.00		1.0	
จำนวนต้นสูงสุด	115.00		350.00		500.00		350.00		500.0	
S.D.	22.54		85.85		108.44		83.65		77.1	

หน่วย: ต้นต่อแปลง

ตารางที่ 4.37 (ต่อ)

หน่วย: ต้นต่อแปลง

รายการ	ระนอง		กระบี่		ตรัง		สตูล		รวม	
	จำนวน (n=59)	ร้อยละ	จำนวน (n=43)	ร้อยละ	จำนวน (n=35)	ร้อยละ	จำนวน (n=30)	ร้อยละ	จำนวน (n=167)	ร้อยละ
ร้อยละของจำนวนต้นยางในแปลงทั้งหมด										
น้อยกว่าเท่ากับ 0.50	7	11.9	5	11.6	1	2.9	4	13.3	17	10.2
0.51 – 1.00	7	11.9	1	2.3	-	-	2	6.7	10	6.0
1.01 - 5.00	36	61.0	19	44.2	17	48.6	12	40.0	84	50.3
5.01 – 10.00	3	5.1	6	14.0	10	28.6	5	16.7	24	14.4
10.01 – 20.00	5	8.5	4	9.3	1	2.9	4	13.3	14	8.4
20.01 – 50.00	1	1.7	7	16.3	5	14.3	3	10.0	16	9.6
50.01 – 70.00	-	-	1	2.3	1	2.9	-	-	2	1.2
มากกว่า 70.00	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
ร้อยละของจำนวนต้นเฉลี่ย	3.92		9.39		11.49		7.55		7.6	
ร้อยละของจำนวนต้นต่ำสุด	0.07		0.19		0.08		0.08		0.1	
ร้อยละของจำนวนต้นสูงสุด	48.00		55.56		66.00		50.00		66.0	
S.D.	6.92		12.85		16.08		10.77		11.9	

จากตารางที่ 4.37 แสดงจำนวนต้นยางพาราในภาคใต้ฝั่งตะวันตก (อันดามัน) ที่ถูกทำลายด้วยโรครากขาวเฉลี่ย 45.0 ต้นต่อแปลง เมื่อคิดเป็นร้อยละจากจำนวนต้นยางพาราทั้งหมดโดยเฉลี่ยแล้วคิดเป็นร้อยละ 7.6 เมื่อพิจารณารายจังหวัด ได้แก่ จังหวัดระนอง กระบี่ ตรัง และสตูลที่ถูกทำลายด้วยโรครากขาวเฉลี่ย 23.64, 59.07, 60.00 และ 49.30 ต้นต่อแปลง ตามลำดับ จำนวนต้นที่โคนทำลายน้อยกว่าหรือเท่ากับ 10 ต้น มากที่สุดในทุกจังหวัด คิดเป็นร้อยละ 39.0, 44.2, 28.6 และ 43.3 ตามลำดับ และจำนวนต้นที่ถูกทำลายตั้งแต่ 100 ต้นขึ้นไป พบในจังหวัดกระบี่ ตรัง และสตูล เมื่อคิดเป็นร้อยละจากจำนวนต้นยางพาราทั้งหมดในจังหวัดระนอง กระบี่ ตรัง และสตูล พบว่า โดยเฉลี่ยแล้วคิดเป็นร้อยละ 3.92, 9.39, 11.49 และ 7.55 ตามลำดับ ของจำนวนต้นยางพาราทั้งหมด ตามลำดับ จะเห็นว่าจังหวัดตรังมีอัตราส่วนของการถูกทำลายค่อนข้างมากเมื่อเทียบกับจังหวัดอื่นๆ

เมื่อพิจารณาระยะของการถูกทำลายในภาคใต้ฝั่งตะวันตก (อันดามัน) ภาพรวม และรายจังหวัด ได้แก่ จังหวัดระนอง กระบี่ ตรัง และสตูล ดังตารางที่ 4.38 พบว่า ส่วนใหญ่จะพบในระยะโคนล้มไปแล้วเฉลี่ย 42.3, 21.0, 52.0, 57.0 และ 48.0 ต้น ตามลำดับ ส่วนระยะอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็นระยะเริ่มทำลาย ใบเหลือง และใบร่วงต้นตาย เกษตรกรจะสังเกตเห็นได้น้อยกว่า

ตารางที่ 4.38 จำนวนต้นยางพาราเฉลี่ยที่ถูกทำลายตามระยะของการถูกทำลายในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันตก (อันดามัน) หน่วย: ต้นต่อแปลง

ระยะของการถูกทำลาย	ค่าเฉลี่ย	ค่าต่ำสุด	ค่าสูงสุด	S.D.
ระนอง (n=59)				
เริ่มทำลาย	17.5	15.0	20.0	3.5
ใบเหลือง	4.0	1.0	20.0	4.0
ใบร่วงต้นตาย	6.5	1.0	30.0	6.8
โคนล้ม	21.0	1.0	110.0	21.4
รวม	23.6	1.0	115.0	22.5
กระบี่ (n=43)				
เริ่มทำลาย	-	-	-	-
ใบเหลือง	8.8	1.0	40.0	10.6
ใบร่วงต้นตาย	14.8	1.0	53.0	17.9
โคนล้ม	52.0	1.0	310.0	75.1
รวม	59.1	2.0	350.0	85.8
ตรัง (n=35)				
ใบเหลือง	4.5	1.0	20.0	5.3
ใบร่วงต้นตาย	7.4	3.0	17.0	4.8
โคนล้ม	57.0	1.0	500.0	107.4
รวม	60.0	4.0	500.0	108.4

ตารางที่ 4.38 (ต่อ)

ระยะของการถูกทำลาย	ค่าเฉลี่ย	ค่าต่ำสุด	ค่าสูงสุด	S.D.
สตรี (n=30)				
เริ่มทำลาย	2.0	2.0	2.0	0.0
ใบเหลือง	3.9	1.0	20.0	4.6
ใบร่วงต้นตาย	6.8	1.0	20.0	5.8
โคนล้ม	48.0	1.0	337.0	82.4
รวม	49.3	1.0	350.0	83.6
ภาพรวมภาคใต้ฝั่งตะวันตก (อันดามัน) (n=167)				
เริ่มทำลาย	12.3	2.0	20.0	9.3
ใบเหลือง	5.1	1.0	40.0	6.5
ใบร่วงต้นตาย	8.3	1.0	53.0	10.0
โคนล้ม	42.3	1.0	500.0	74.7
รวม	45.0	1.0	500.0	77.1

6) ระยะเวลาในการเข้าทำลาย และช่วงฤดูกาลที่มีการระบาดของโรครุนแรง

สำหรับระยะเวลาหรือจำนวนวันในการเข้าทำลายตั้งแต่แรกเริ่มทำลายไปจนถึงระยะที่ต้นยางพาราโคนล้ม ตลอดจนฤดูกาลที่คาดว่าจะเกิดการระบาดของโรคในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันตก (อันดามัน) ดังแสดงในตารางที่ 4.39

ตารางที่ 4.39 ระยะเวลาในการเข้าทำลายตั้งแต่แรกเริ่มทำลายไปจนถึงระยะที่ต้นยางพาราโดนกิน และช่วงฤดูกาลที่มีการระบาดของโรครุนแรงในพื้นที่ภาคใต้
ฝั่งตะวันตก (อันดามัน)

ประเด็น	ระนอง		กระบี่		ตรัง		สตูล		รวม	
	จำนวน (n=59)	ร้อยละ	จำนวน (n=43)	ร้อยละ	จำนวน (n=35)	ร้อยละ	จำนวน (n=30)	ร้อยละ	จำนวน (n=167)	ร้อยละ
ระยะเริ่มทำลาย ถึง ระยะใบเหลือง (วัน)										
ไม่ได้สังเกต/จำไม่ได้	12	20.3	19	44.2	8	22.9	8	26.7	47	28.1
ไม่เกิน 30 วัน	1	1.7	6	14.0	3	8.6	8	26.7	18	10.8
30 วัน	9	15.3	6	14.0	7	20.0	5	16.7	27	16.2
31 – 60 วัน	19	32.2	7	16.3	7	20.0	6	20.0	39	23.4
61 – 90 วัน	17	28.8	1	2.3	7	20.0	2	6.7	27	16.2
ตั้งแต่ 91 ขึ้นไป	1	1.7	4	9.3	3	8.6	1	3.3	9	5.4
จำนวนวันเฉลี่ย	64.9		60.2		73.2		53.9		63.8	
จำนวนวันต่ำสุด	20.0		15.0		7.0		15.0		7.0	
จำนวนวันสูงสุด	120.0		210.0		365.0		365.0		365.0	
S.D.	24.6		53.8		70.8		73.6		53.7	

ตารางที่ 4.39 (ต่อ)

ประเด็น	ระนอง		กระบี่		ตรัง		สตูล		รวม	
	จำนวน (n=59)	ร้อยละ	จำนวน (n=43)	ร้อยละ	จำนวน (n=35)	ร้อยละ	จำนวน (n=30)	ร้อยละ	จำนวน (n=167)	ร้อยละ
ระยะเวลาค้นหาศพถึงโรงพยาบาล (วัน)										
ไม่ได้สังเกต/จำไม่ได้	13	22.0	11	25.6	4	11.4	10	33.3	38	22.8
ไม่เกิน 15 วัน	2	3.4	2	4.7	4	11.4	8	26.7	16	9.6
16 – 30 วัน	7	11.9	10	23.3	2	5.7	5	16.7	24	14.4
31 – 60 วัน	16	27.1	5	11.6	9	25.7	1	3.3	31	18.6
61 – 90 วัน	13	22.0	6	14.0	6	17.1	3	10.0	28	16.8
ตั้งแต่ 91 ขึ้นไป	8	13.6	9	20.9	10	28.6	3	10.0	30	18.0
จำนวนวันเฉลี่ย	80.8		79.1		85.1		49.5		76.6	
จำนวนวันต่ำสุด	1.0		15.0		14.0		15.0		1.0	
จำนวนวันสูงสุด	360.0		180.0		365.0		150.0		365.0	
S.D.	58.7		56.6		68.0		43.8		59.1	

ตารางที่ 4.39 (ต่อ)

ประเด็น	ระนอง		กระบี่		ตรัง		สตูล		รวม	
	จำนวน (n=59)	ร้อยละ	จำนวน (n=43)	ร้อยละ	จำนวน (n=35)	ร้อยละ	จำนวน (n=30)	ร้อยละ	จำนวน (n=167)	ร้อยละ
ระยะไประวังถึง โคนล้ม (วัน)										
ไม่ได้สังเกต/จำไม่ได้	26	44.1	30	69.8	20	57.1	22	73.3	98	58.7
ไม่เกิน 15 วัน	1	1.7	-	-	1	2.9	1	3.3	3	1.8
16 - 30 วัน	1	1.7	4	9.3	-	-	1	3.3	6	3.6
31 - 60 วัน	9	15.3	1	2.3	1	2.9	-	-	11	6.6
61 - 90 วัน	4	6.8	3	7.0	3	8.6	3	10.0	13	7.8
ตั้งแต่ 91 ขึ้นไป	18	30.5	5	11.6	10	28.6	3	10.0	36	21.6
จำนวนวันเฉลี่ย	125.8		129.2		153.3		84.4		127.6	
จำนวนวันต่ำสุด	5.0		30.0		9.0		15.0		5.0	
จำนวนวันสูงสุด	365.0		360.0		365.0		120.0		365.0	
S.D.	73.5		115.8		101.0		40.8		86.9	
ฤดูกาลที่ระบาดหนัก										
ไม่ได้สังเกต/จำไม่ได้	33	55.9	18	41.9	6	17.1	14	46.7	71	42.5
ร้อน	20	33.9	4	9.3	5	14.3	4	13.3	33	19.8
ฝน	6	10.2	21	48.8	21	60.0	12	40.0	60	35.9
ตลอดทั้งปี	-	-	-	-	3	8.6	-	-	3	1.8

จากตารางที่ 4.39 แสดงระยะเวลาหรือจำนวนวันในการเข้าทำลายของโรครากขาวสำหรับเกษตรกรในภาคใต้ฝั่งตะวันตก (อันดามัน) โดยระยะแรกคือตั้งแต่แรกเริ่มทำลายถึงระยะใบเหลือง ใช้เวลาเฉลี่ย 63.8 วัน เมื่อพิจารณารายจังหวัด ได้แก่ จังหวัดระนอง กระบี่ ตรัง และสตูล โดยระยะแรกคือตั้งแต่แรกเริ่มทำลายถึงระยะใบเหลือง ใช้เวลาเฉลี่ย 64.9, 60.2, 73.2 และ 53.9 วัน ตามลำดับ เกษตรกรในจังหวัดระนอง กระบี่ และตรัง มีจำนวนวันอยู่ในช่วง 31 – 60 วัน มากที่สุด ส่วนเกษตรกรในจังหวัดสตูล มีจำนวนวันอยู่ในช่วง ไม่เกิน 30 วัน มากที่สุด

ระยะเวลาหรือจำนวนวันที่ใบเหลืองจนถึงใบร่วงต้นตาย ในภาพรวมของเกษตรกรในภาคใต้ฝั่งตะวันตก ใช้เวลาเฉลี่ย 76.6 วัน สำหรับรายจังหวัดใช้เวลาเฉลี่ย 80.8, 79.1, 85.1 และ 49.5 วัน จำนวนวันแตกต่างกันไปในแต่ละจังหวัด กล่าวคือ เกษตรกรในจังหวัดระนอง มีจำนวนวันอยู่ในช่วง 31 – 60 วัน มากที่สุด เกษตรกรในจังหวัดกระบี่ มีจำนวนวันอยู่ในช่วง 16 - 30 วัน มากที่สุด เกษตรกรในจังหวัดตรัง มีจำนวนวันอยู่ในช่วง ตั้งแต่ 91 ขึ้นไป มากที่สุด ส่วนเกษตรกรในจังหวัดสตูล มีจำนวนวันอยู่ในช่วง ไม่เกิน 15 วัน มากที่สุด

ระยะเวลาหรือจำนวนวันที่ใบร่วงจนถึงโคนล้ม ในภาพรวมของเกษตรกรในภาคใต้ฝั่งตะวันตก ใช้เวลาเฉลี่ย 127.6 วัน สำหรับรายจังหวัดใช้เวลาเฉลี่ย 125.8, 129.2, 153.3 และ 84.4 วัน จำนวนวันอยู่ในช่วงตั้งแต่ 91 ขึ้นไป มากที่สุด เป็นที่น่าสังเกตว่าในช่วงดังกล่าวเกษตรกรในแต่ละจังหวัดกว่าครึ่งหนึ่ง ไม่ได้สังเกตหรือประมาณระยะเวลาดังกล่าวได้

สำหรับช่วงฤดูกาลที่มีการระบาดของโรครุนแรงนั้น ภาพรวมของเกษตรกรในภาคใต้ฝั่งตะวันตก และเกษตรกรในแต่ละจังหวัดเห็นว่าช่วงฤดูฝนเป็นช่วงที่มีการระบาดของโรครากขาวรุนแรง มากที่สุด ยกเว้นจังหวัดระนอง ที่เห็นว่าการระบาดของโรครากขาวเกิดรุนแรงในช่วงฤดูร้อน

4.5 การจัดการโรครากขาว

4.5.1 การจัดการกับโรครากขาวของเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราในพื้นที่ศึกษา

เกษตรกรในภาพรวมของพื้นที่ศึกษามีการจัดการกับโรครากขาว ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 4.40

ตารางที่ 4.40 การจัดการ โรครากขาวของเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราในภาพรวมของพื้นที่ศึกษา

รายการ	จำนวน (n=263)	ร้อยละ
การจัดการเพื่อเป็นการป้องกันและแก้ปัญหาโรครากขาว		
ไม่มีการแก้ไข	191	72.6
มี	72	27.4
เหตุผลที่ไม่มีการแก้ไข*	(n=191)	
ไม่รู้วิธี	116	60.7
เพราะไม่มียารักษาป้องกัน	55	28.8
ตัดไม้ขาย	11	5.8
ไม่รู้สาเหตุของโรค	10	5.2
ลงทุนไม่ไหว	1	0.5
ทำไม่ไหว	1	0.5
วิธีการจัดการเพื่อป้องกันหรือแก้ปัญหาโรครากขาว *	(n=72)	
การใช้สารเคมี	59	81.9
ใช้วิธีธรรมชาติ	23	31.9

หมายเหตุ: * สามารถตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

การจัดการโรครากขาวของเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราในภาพรวมของพื้นที่ศึกษา ดังตารางที่ 4.40 มีรายละเอียดของการจัดการ ดังนี้

เกษตรกรผู้ปลูกยางพาราในภาพรวมของพื้นที่ศึกษาส่วนใหญ่ยังไม่มีการจัดการเพื่อเป็นการป้องกันและแก้ปัญหาโรครากขาว ร้อยละ 72.6 ทั้งนี้ได้ให้เหตุผลที่ยังไม่มีการแก้ไข เป็นเพราะไม่รู้วิธีการแก้ไขปัญหเป็นอันดับแรก ร้อยละ 60.7 รองลงมาเห็นว่ายังไม่มียารักษาป้องกัน ร้อยละ 28.8 นอกจากนั้นให้เหตุผลว่า ไม่รู้สาเหตุของโรค ทำไม่ไหว และการลงทุนที่มากจนเกินไป สำหรับการป้องกันและแก้ไขปัญหามีเพียงบางส่วนเท่านั้นที่ได้มีการจัดการเพื่อป้องกันและ

แก้ปัญหาโรครากขาว ร้อยละ 27.4 โดยวิธีการจัดการเพื่อป้องกันหรือแก้ปัญหาโรครากขาวนั้นส่วนใหญ่ใช้สารเคมี ร้อยละ 81.9 และใช้วิธีเขตกรรมเป็นบางส่วน ร้อยละ 31.9

4.5.2 การจัดการโรครากขาวของเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันออก (อ่าวไทย)

เกษตรกรในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันออก (อ่าวไทย) มีการจัดการกับโรครากขาว ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 4.41

ตารางที่ 4.41 การจัดการโรครากขาวของเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันออก (อ่าวไทย)

ประเด็น	ชุมพร		สุราษฎร์ธานี		นครศรีธรรมราช		สงขลา		รวม	
	จำนวน (n=30)	ร้อยละ	จำนวน (n=29)	ร้อยละ	จำนวน (n=45)	ร้อยละ	จำนวน (n=26)	ร้อยละ	จำนวน (n=130)	ร้อยละ
การจัดการเพื่อเป็นการป้องกันและแก้ปัญหาโรครากขาว										
ไม่มีการแก้ไข	18	60.0	17	58.6	27	60.0	18	69.2	80	61.5
มี	12	40.0	12	41.4	18	40.0	8	30.8	50	38.5
เหตุผลที่ไม่มีการแก้ไข*	(n=18)		(n=17)		(n=27)		(n=18)		(n=80)	
เพราะไม่มียารักษาป้องกัน	11	61.1	8	47.1	4	14.8	7	38.9	30	37.5
ไม่รู้วิธี	6	33.3	9	52.9	23	85.2	11	61.1	49	61.3
ตัดไม้ขาย	2	11.1	-	-	-	-	-	-	2	2.5
ทำไม้ไผ่	-	-	-	-	1	3.7	-	-	1	1.3
ไม่รู้สาเหตุของโรค	-	-	-	-	-	-	1	5.6	1	1.3
วิธีการจัดการเพื่อป้องกันหรือแก้ปัญหาโรครากขาว*	(n=12)		(n=12)		(n=18)		(n=8)		(n=50)	
การใช้สารเคมี	10	83.3	8	66.7	14	77.8	8	100.0	40	80.0
ใช้วิธีเขตกรรม	5	41.7	4	33.3	8	44.4	1	12.1	18	36.0

หมายเหตุ: * สามารถตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

จากตารางที่ 4.41 เกษตรกรผู้ปลูกยางพาราในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันออก (อ่าวไทย) ภาพรวมและรายจังหวัด ได้แก่ จังหวัดชุมพร สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช และสงขลาเกินกว่าครึ่งยังไม่มี

จัดการเพื่อเป็นการป้องกันและแก้ปัญหาโรครากขาว คิดเป็นร้อยละ 61.5, 60.0, 58.6, 60.0 และ 69.2 ตามลำดับ ทั้งนี้ได้ให้เหตุผลเหมือนกันสำหรับจังหวัดสุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช และสงขลา คือ ไม่รู้วิธีการแก้ไขปัญหามากที่สุด ร้อยละ 52.9, 85.2 และ 61.1 ส่วนเกษตรกรในจังหวัดชุมพรเห็นว่ายังไม่มีการรักษาป้องกัน มากที่สุด ร้อยละ 61.1

สำหรับเกษตรกรที่ได้มีการจัดการเพื่อป้องกันและแก้ปัญหาโรครากขาว ส่วนใหญ่ใช้วิธีการจัดการเพื่อป้องกันหรือแก้ปัญหาโรครากขาวด้วยสารเคมี

4.5.3 การจัดการโรครากขาวของเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันตก (อันดามัน)

เกษตรกรในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันตก (อันดามัน) มีการจัดการกับโรครากขาว ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 4.42

ตารางที่ 4.42 การจัดการโรครากขาวของเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันตก (อันดามัน)

ประเด็น	ระนอง		กระบี่		ตรัง		สตูล		รวม	
	จำนวน (n=50)	ร้อยละ	จำนวน (n=30)	ร้อยละ	จำนวน (n=29)	ร้อยละ	จำนวน (n=24)	ร้อยละ	จำนวน (n=133)	ร้อยละ
การจัดการเพื่อเป็นการป้องกันและแก้ปัญหาโรครากขาว										
ไม่มีการแก้ไข	42	84.0	24	80.0	25	86.2	20	83.3	111	83.5
มี	8	16.0	6	20.0	4	13.8	4	16.7	22	16.5
เหตุผลที่ไม่มีการแก้ไข*	(n=42)		(n=24)		(n=25)		(n=20)		(n=111)	
ไม่รู้วิธี	24	57.1	11	45.8	19	76.0	13	65.0	67	60.4
เพราะไม่มียารักษาป้องกัน	-	-	13	54.2	6	24.0	6	30.0	25	22.5
ตัดไม้ขาย	9	21.4	-	-	-	-	-	-	9	8.1
ไม่รู้สาเหตุของโรค	9	21.4	-	-	-	-	-	-	9	8.1
ลงทุนไม่ไหว	-	-	-	-	-	-	1	5.0	1	0.9
วิธีการจัดการเพื่อป้องกันหรือแก้ปัญหาโรครากขาว*	(n=8)		(n=4)		(n=4)		(n=4)		(n=22)	
การใช้สารเคมี	8	100.0	4	66.7	3	75.0	4	100.0	19	86.4
ใช้วิธีเขตกรรม	1	12.5	2	33.3	1	25.0	1	25.0	5	22.7

หมายเหตุ: * สามารถตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

จากตารางที่ 4.42 เกษตรกรผู้ปลูกยางพาราในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งตะวันออก (อันดามัน) ภาพรวม และรายจังหวัด ได้แก่ จังหวัดระนอง กระบี่ ตรัง และสตูล ส่วนใหญ่ไม่มีการจัดการเพื่อเป็นการป้องกันและแก้ปัญหาโรครากขาว คิดเป็นร้อยละ 83.5, 84.0, 80.0, 86.2 และ 83.3 ตามลำดับ ทั้งนี้ได้ให้เหตุผลเหมือนกันสำหรับจังหวัดระนอง ตรัง และสตูล คือ ไม่รู้วิธีการแก้ไขปัญหา มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 57.1, 76.0 และ 65.0 ตามลำดับ ส่วนเกษตรกรในจังหวัดกระบี่เห็นว่ายังไม่มีการรักษาป้องกัน มากที่สุด ร้อยละ 54.2

สำหรับเกษตรกรที่ได้มีการจัดการเพื่อป้องกันและแก้ปัญหาโรครากขาว ส่วนใหญ่ใช้วิธีการจัดการเพื่อป้องกันหรือแก้ปัญหาโรครากขาวด้วยสารเคมี

4.6 ความสัมพันธ์ของลักษณะทางกายภาพของพื้นที่ที่มีผลต่อการเกิดโรคและความรุนแรงของการเกิดโรค

การเข้าทำลายของเชื้อราที่ก่อให้เกิดโรครากขาวนั้นเกิดขึ้นได้ตั้งแต่ต้นยางอายุยังน้อย 1 ปี เป็นต้นไป (เสมอใจ ชื่นจิตต์, มปป.) โดยจะเข้าทำลายทั้งในยางที่สภาพการปลูกในพื้นที่เป็นครั้งแรก (ยางเปิดใหม่ หรือยางรุ่นแรก) และ ยางที่ปลูกในรอบที่ 2 เป็นต้นไป นอกจากนี้ยังมีความเป็นไปได้ว่า ลักษณะทางกายภาพของพื้นที่ เช่น ดิน โครงสร้างของดิน พื้นที่ราบ ที่ลุ่มหรือพื้นที่ไหล่เขา ตลอดจนลักษณะทางภูมิอากาศ ภาวะฝนตกและฤดูกาล และพื้นที่ปลูกยางในจังหวัดต่างๆ คาดว่าจะมีผลต่อการเกิดโรคและความรุนแรงของการเกิดโรคได้เช่นกัน ซึ่งสามารถนำเสนอผลวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของลักษณะทางกายภาพของพื้นที่ที่มีผลต่อการเกิดโรคและความรุนแรงของการเกิดโรค ได้ดังนี้

4.6.1 ความสัมพันธ์ของลักษณะดินของพื้นที่ที่มีผลต่อการเกิดโรคและความรุนแรงของการเกิดโรค

จากการคาดการณ์ที่ว่าปัจจัยด้านลักษณะดินน่าจะส่งผลต่อการเกิดโรคและความรุนแรงของการเกิดโรคนั้น ในการศึกษาครั้งนี้ พบว่า ลักษณะดินในสวนยางพารา มี 4 ลักษณะ คือ ดินร่วน ดินทราย ดินเหนียว และดินลูกรัง ซึ่งลักษณะดังกล่าวมีผลต่อความรุนแรงของการเกิดโรค ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 4.43

ตารางที่ 4.43 ความสัมพันธ์ของลักษณะดินในส่วนยางพาราที่มีผลต่อการเกิดโรคและความรุนแรงของการเกิดโรครากขาว

หน่วย: จำนวน (ร้อยละ)

ลักษณะดิน	ระดับการระบาด			
	รุนแรง	ปานกลาง	ไม่รุนแรง	รวม
ร่วน	114(71.3)	32(20.0)	14(8.8)	160(100.0)
ทราย	39(68.4)	11(19.3)	7(12.3)	57(100.0)
เหนียว	64(69.6)	12(13.0)	16(17.4)	92(100.0)
ลูกรัง	39(55.7)	17(24.3)	14(20.0)	70(100.0)

$$\chi^2=10.651, \alpha < 0.10$$

จากตารางที่ 4.43 พบว่า ลักษณะดินในส่วนยางพาราของเกษตรกรมีความสัมพันธ์หรือมีผลต่อการเกิดโรคและความรุนแรงของการเกิดโรค อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.10 ($\chi^2=10.651$, $\alpha < 0.10$) โดยจะเห็นได้ว่า ส่วนยางพาราที่มีลักษณะดินร่วน จะมีสัดส่วนของระดับความรุนแรงแตกต่างจากดินลักษณะอื่นๆ โดยเฉพาะดินลูกรังและดินทรายที่มีความแตกต่างอย่างเห็นได้ชัด

4.6.2 ความสัมพันธ์ของอายุยางที่มีผลต่อการเกิดโรคและความรุนแรงของการเกิดโรค

สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างอายุยางที่คาดว่าจะส่งผลต่อการเกิดโรคและความรุนแรงของการเกิดโรคนั้น ดังแสดงในตารางที่ 4.44

ตารางที่ 4.44 ความสัมพันธ์ของอายุยางของเกษตรกรในพื้นที่ศึกษาที่มีผลต่อการเกิดโรคและความรุนแรงของการเกิดโรค

หน่วย: จำนวน (ร้อยละ)

อายุยาง (ปี)	ระดับการระบาด			
	รุนแรง	ปานกลาง	ไม่รุนแรง	รวม
1 - 6	82(70.1)	16(13.7)	19(16.2)	117(100.0)
7 - 10	27(64.3)	9(21.4)	6(14.3)	42(100.0)
11 - 15	48(67.6)	19(26.8)	4(5.6)	71(100.0)
16 - 20	44(61.1)	17(23.6)	11(15.3)	72(100.0)
> 20	55(71.4)	11(14.3)	11(14.3)	77(100.0)

$$\chi^2=10.766, \alpha > 0.10$$

จากตารางที่ 4.44 พบว่า อายุยางของเกษตรกรในพื้นที่ศึกษาไม่มีความสัมพันธ์หรือมีผลต่อการเกิดโรคและความรุนแรงของการเกิดโรครากขาวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\chi^2=10.766$, $\infty > 0.10$) โดยจะเห็นได้ว่า ยางพาราในแต่ละช่วงอายุมีสัดส่วนของแต่ละระดับความรุนแรงเท่าเทียมกันในทุกช่วงอายุ กล่าวคือ การระบาดของโรคที่รุนแรงหรือไม่รุนแรง สามารถเกิดขึ้นได้กับยางพาราในทุกช่วงอายุ

4.6.3 ความสัมพันธ์ของรอบการผลิตยางพาราที่มีผลต่อการเกิดโรคและความรุนแรงของการเกิดโรค

การพิจารณารอบการผลิตยางพาราของเกษตรกรในพื้นที่ศึกษาที่มีผลต่อการเกิดโรคและความรุนแรงของการเกิดโรคหรือไม่นั้น ดังแสดงในตารางที่ 4.45

ตารางที่ 4.45 ความสัมพันธ์ของรอบการผลิตยางพาราของเกษตรกรในพื้นที่ศึกษาที่มีผลต่อการเกิดโรคและความรุนแรงของการเกิดโรค

หน่วย: จำนวน (ร้อยละ)

รอบการผลิต	ระดับการระบาด		
	รุนแรง	ปานกลาง/ไม่รุนแรง	รวม
รอบแรก	96(61.5)	60(38.5)	156(100.0)
รอบที่สอง	160(71.7)	63(28.3)	223(100.0)

$$\chi^2=4.365, \infty < 0.05$$

จากตารางที่ 4.45 พบว่า รอบการผลิตยางพาราของเกษตรกรในภาพรวมของพื้นที่ศึกษามีความสัมพันธ์หรือมีผลต่อการเกิดโรคและความรุนแรงของการเกิดโรครากขาวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($\chi^2=4.365$, $\infty < 0.05$) กล่าวคือ ยางพาราที่ผลิตในรอบการผลิตที่สองจะมีสัดส่วนของระดับการระบาดที่รุนแรงแตกต่างจากการผลิตในรอบแรกอย่างเห็นได้ชัด

4.7 ประเมินความเสียหายทางเศรษฐกิจจากการระบาดของโรครากขาวในยางพารา ในพื้นที่ศึกษา

ในการประเมินความเสียหายทางเศรษฐกิจจากการระบาดของโรครากขาวในยางพารา ทำการวิเคราะห์โดยใช้ฟังก์ชันการเข้าทำลาย เพื่อประเมินความเสียหายทางเศรษฐกิจ ได้ดังนี้

4.7.1 ฟังก์ชันการเข้าทำลาย (Damage function)

โดยปกติแล้วการเข้าทำลายของโรคพืชจะเกี่ยวพันกับปัจจัยทางด้านสรีรวิทยาของพืช สภาพแวดล้อมของพืช และปัจจัยอื่นๆ อีกมาก (เสมอใจ ชื่นจิตต์, มปป.) ในการศึกษาครั้งนี้ได้สร้าง

แบบจำลอง หรือ ฟังก์ชันการทำลายของโรครากขาวในภาคใต้ของประเทศไทย โดยกำหนดตัวแปรตามเป็นจำนวนต้นที่ถูกทำลายแท้จริงต่อไร่ ที่คำนวณจาก จำนวนต้นที่สังเกตเห็นการเข้าทำลายในแปลง คูณด้วย ความรุนแรงของการทำลาย หารด้วยจำนวนไร่ ซึ่งตัวแปรตามนี้ถูกกำหนดด้วยตัวแปรอิสระ ได้แก่ อายุของยางเป็นปีที่สังเกตเห็นการเข้าทำลาย รอบของการปลูก และจังหวัดที่ศึกษา ดังรายละเอียดที่ได้แสดงในบทที่ 3

ฟังก์ชันการทำลายในการวิจัยครั้งนี้ กำหนดให้เป็นรูปแบบจำลองเชิงเดียว (single equation) และพฤติกรรมของข้อมูลกำหนดรูปแบบความสัมพันธ์ โดยใช้การทดสอบแบบ แอล (l-statistics) เป็นค่าที่ใช้ตัดสินใจระหว่างรูปแบบเส้นตรงหรือแบบล็อก-ล็อก (Nissapa, 1995) ซึ่งพบว่ารูปแบบล็อก-ล็อกให้ค่าประมาณการและค่าสถิติต่างๆ ที่เกี่ยวข้องเหมาะสมที่สุด นอกจากนี้ได้มีการทดสอบปัญหาที่เกี่ยวข้องกับค่าความคลาดเคลื่อน ได้แก่ ปัญหาความคลาดเคลื่อนไม่คงที่ (heteroscedasticity) ด้วยวิธีการของไวท์ (White's heteroscedasticity) พบว่าไม่มีปัญหานี้เกิดขึ้นในแบบจำลอง และปัญหาสหสัมพันธ์อัตโนมัติ (autocorrelation หรือ serial correlation) ด้วยค่าสถิติเดอร์บิน-วัตสัน (Durbin-Watson statistics) พบว่ามีปัญหาสหสัมพันธ์อัตโนมัติลำดับที่ 1 จึงแก้ปัญหาคด้วยวิธีการใช้ AR(1) หรือ First-order auto regressive model

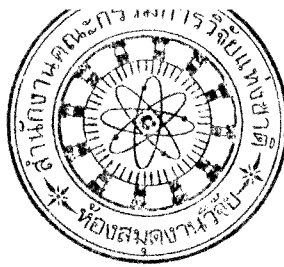
จากตารางที่ 4.46 แสดงผลการวิเคราะห์ฟังก์ชันการเข้าทำลายของเชื้อราโรครากขาวในยาง ค่าประมาณการสัมประสิทธิ์ที่เป็นค่าคงที่ นั้นแสดงให้เห็นถึงจำนวนต้นยาง ประมาณ 1.68 ต้นต่อไร่ที่ถูกทำลายตามธรรมชาติ (จำนวนต้นยางที่ถูกทำลาย = $e^{0.52} = 1.68$) ตั้งแต่เริ่มปลูกจนอายุ 1 ปี โดยเป็นการปลูกยางรุ่นแรกในจังหวัดสุราษฎร์ธานี ซึ่งเป็นจังหวัดที่ใช้เป็นฐานในการวิเคราะห์ครั้งนี้

ค่าประมาณการสัมประสิทธิ์ของตัวแปรอิสระล็อกของอายุยางแสดงให้เห็นถึงอัตราการเข้าทำลายในรูปร้อยละ นั่นคือ ถ้าอายุยางเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางอายุเพิ่มขึ้น ร้อยละ 1 เมื่อกำหนดให้ตัวแปรอื่นๆ ในแบบจำลองมีค่าคงที่แล้ว จำนวนต้นที่ถูกทำลายจะเพิ่มขึ้น ร้อยละ 0.21 ซึ่งเป็นอัตราที่คงที่ของทั้งภาคใต้ ไม่แปรผันตามรุ่นของการปลูกยางและพื้นที่ในแต่ละจังหวัด

ตัวแปรหุ่นที่แสดงถึงรุ่นของการปลูกยางนั้นชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่า การปลูกยางในรุ่นที่ 2 เป็นต้นไปในจังหวัดสุราษฎร์ธานีนั้น จะทำให้การเข้าทำลายตามธรรมชาติ เพิ่มขึ้นจาก 1.68 ต้นต่อไร่ เป็น $e^{0.52+0.29} = 2.25$ ต้นต่อไร่

ตัวแปรหุ่นแสดงจังหวัดอื่นๆ อีก 7 จังหวัดที่ศึกษานั้น จังหวัดระนอง สตูล และ ชุมพร มีจำนวนต้นยางที่ถูกทำลายตามธรรมชาติไม่ต่างจากจังหวัดสุราษฎร์ธานีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนจังหวัดอื่นๆ ได้แก่ จังหวัดกระบี่ ตรัง นครศรีธรรมราช และ สงขลา มีจำนวนต้นยางที่ถูกทำลายตามธรรมชาติต่างจากจังหวัดสุราษฎร์ธานีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยมีจำนวนต้นที่ถูกทำลายสูงกว่า ดังนี้

- 1) จังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวนต้นยางที่ถูกทำลายตามธรรมชาติ = $e^{0.52+1.98} = 12.20$ ต้นต่อไร่

- 2) จังหวัดตรัง จำนวนต้นยางที่ถูกทำลายตามธรรมชาติ = $e^{0.52+1.20} = 5.60$ ต้นต่อไร่
- 3) จังหวัดกระบี่ จำนวนต้นยางที่ถูกทำลายตามธรรมชาติ = $e^{0.52+0.88} = 4.06$ ต้นต่อไร่
- 4) จังหวัดสงขลา จำนวนต้นยางที่ถูกทำลายตามธรรมชาติ = $e^{0.52+0.87} = 4.02$ ต้นต่อไร่

จากแบบจำลองฟังก์ชันการเข้าทำลาย จะเห็นได้ว่าการเข้าทำลายในจังหวัดนครศรีธรรมราช มีจำนวนต้นที่ถูกทำลายสูงกว่าจังหวัดอื่นๆ ที่ทำการศึกษามาก และจังหวัดที่มีการเข้าทำลายน้อยที่สุดคือ จังหวัดระนอง

คุณสมบัติทางสถิติของแบบจำลองฟังก์ชันการเข้าทำลายของเชื้อราโรครากขาวในยาง พบว่าตัวแปรอิสระทั้งหมดที่ใส่ในแบบจำลองนั้น สามารถอธิบายความแปรปรวนของจำนวนต้นยางที่ถูกทำลายต่อไร่ได้ประมาณ ร้อยละ 29 ส่วนอีกร้อยละ 71 นั้นเป็นตัวแปรอื่นๆ ที่ไม่ได้นำเข้ามา ซึ่งอาจจะเป็นตัวแปรทางกายภาพ ชีวภาพ และการจัดการสวน ของเกษตรกร ส่วนค่าสถิติเอฟ (F-statistics) นั้น แสดงว่าความมีนัยสำคัญทางสถิติของแบบจำลองที่สามารถนำไปใช้ในการทำนายตัวแปรตาม และค่าสถิติเดอร์บิน-วัตสัน แสดงให้เห็นว่าปัญหาสหสัมพันธ์เชิงอัตโนมัตินั้นได้รับการแก้ไขแล้ว

ตารางที่ 4.46 ฟังก์ชันการเข้าทำลายของเชื้อราโรครากขาวในยางพาราในจังหวัดภาคใต้ของประเทศไทย โดยถือค่าของจำนวนต้นที่ถูกทำลายจริงเป็นตัวแปรตาม

ตัวแปร	ค่าประมาณการสัมประสิทธิ์	p-value
ค่าคงที่	0.52 [*]	0.07
ถือของอายุยาง (ปี)	0.21 ^{**}	0.03
รุ่นของการปลูก	0.29 [*]	0.07
จังหวัดกระบี่	0.88 ^{**}	0.02
จังหวัดระนอง	-0.28 ^{ns}	0.41
จังหวัดตรัง	1.20 ^{***}	0.00
จังหวัดสตูล	0.14 ^{ns}	0.74
จังหวัดนครศรีธรรมราช	1.98 ^{***}	0.00
จังหวัดสงขลา	0.87 ^{**}	0.02
จังหวัดชุมพร	0.35 ^{ns}	0.36
R ²	0.29	0.00
Adjusted R ²	0.27	
F-statistic	15.03 ^{***}	
Durbin-Watson statistic	2.06	
N	378	

หมายเหตุ: ^{ns} หมายถึง ไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ^{*} หมายถึง แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ $p < 0.10$

^{**} หมายถึง แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ $p < 0.05$ ^{***} หมายถึง แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ $p < 0.01$

จากฟังก์ชันการเข้าทำลาย (ดังแสดงในตารางที่ 4.46) สามารถนำมาใช้ประกอบการประเมินความเสียหายทางเศรษฐกิจจากการระบาดของโรครากขาวในยางพาราในแต่ละจังหวัดที่ทำการศึกษา และจำแนกตามรูปแบบการผลิตยางพารา ต่อไป

4.7.2 การประเมินความเสียหายทางเศรษฐกิจจากการระบาดของโรครากขาวในยางพารา จังหวัดชุมพร (กรณีการผลิตในรูปแบบน้ำยางสด)

ผลการประเมินความเสียหายทางเศรษฐกิจจากการระบาดของโรครากขาวในยางพาราของ จังหวัดชุมพร (กรณีการผลิตในรูปแบบน้ำยางสด) นั้น ได้สรุปรวบรวมและ ดังแสดงในตารางที่ 4.47 พบว่า มูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกโรครากขาวทำลายในรอบ 25 ปี ของเกษตรกรจังหวัดชุมพร ในกรณีการผลิตรูปแบบน้ำยางสด มีค่าเท่ากับ 959,784.23 บาทต่อไร่ และเมื่อถูกทำลายในอายุยางแต่ละปีต่อไร่ พบว่า ในช่วงอายุยางปีแรกๆ มูลค่าปัจจุบันสุทธิมีค่าต่ำกว่ายางพาราอายุมาก โดยในปีแรกมีมูลค่าเท่ากับ 905,569.45 บาทต่อไร่ ในขณะที่ยางอายุ 25 ปี มีมูลค่าเท่ากับ 957,438.47 บาทต่อไร่ ทำให้ผลต่างของมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายเลยใน 25 ปีกับเมื่อถูกทำลายในอายุยางในแต่ละปี มีค่าที่ตรงข้ามกัน กล่าวคือ ในปีแรกนั้นมูลค่าปัจจุบันสุทธิของผลต่างจะมีมาก ค่อยๆ น้อยลงในปีถัดมา และมีมูลค่าน้อยที่สุดในปีสุดท้ายหรือปีที่ 25 ซึ่งผลต่างของมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายกับเมื่อถูกทำลายในอายุยางในปีที่ 25 มีค่าเท่ากับ 2,345.76 บาทต่อไร่ ในขณะที่ผลต่างของมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายกับเมื่อถูกทำลายในอายุยางในปีแรกเท่ากับ 54,214.78 บาทต่อไร่

ตารางที่ 4.47 ผลต่างของมูลค่าปัจจุบันสุทธิที่ $t=1$ ถึง $t=25$ ไม่ถูกทำลายและเมื่อถูกทำลายในอายุแต่ละปีของครัวเรือนเกษตรกรจังหวัดชุมพร (กรณีการผลิตในรูปแบบน้ำยางสด)

รายการ	อายุที่สังเกตเห็นการถูกทำลาย (ปี)											
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1. มูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายเลยในรอบ 25 ปี	959,784.23											
2. มูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อมีของถูกทำลายในอายุแต่ละปีตลอด 25 ปี ¹	905,569.45	907,323.39	909,190.66	911,127.57	913,115.48	915,143.86	917,205.92	919,296.89	921,413.23	923,552.21	925,711.64	927,889.74
3. ผลต่างของมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายกับเมื่อถูกทำลายในอายุแต่ละปี ²	54,214.78	52,460.84	50,593.58	48,656.66	46,668.75	44,640.37	42,578.32	40,487.34	38,371.00	36,232.02	34,072.59	31,894.49

หมายเหตุ : ¹ การคำนวณอยู่ในภาคผนวก ข

² คำนวณจากมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายเลยในรอบ 25 ปี ลบด้วยมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อมีของถูกทำลายในอายุแต่ละปีตลอด 25 ปี เช่น $959,784.23 - 905,569.45 = 54,214.78$

ตารางที่ 4.47 (ต่อ)

รายการ	อายุทางที่สังเกตเห็นการถูกทำลาย (ปี)												
	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25
1. มูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายเลยในรอบ 25 ปี													
2. มูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อถูกทำลายในอายุแต่ละปีตลอด 25 ปี ¹	930,085.03	932,296.24	934,522.31	936,762.29	939,015.37	941,280.82	943,557.99	945,846.32	948,145.27	950,454.37	952,773.20	955,101.35	957,438.47
3. ผลต่างของมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายกับเมื่อถูกทำลายในอายุแต่ละปี ²	29,699.20	27,487.99	25,261.92	23,021.94	20,768.86	18,503.41	16,226.24	13,937.91	11,638.96	9,329.86	7,011.03	4,682.88	2,345.76

หมายเหตุ : ¹ การคำนวณอยู่ในภาคผนวก ข

² คำนวณจากมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายเลยในรอบ 25 ปี ลบด้วยมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อมีของถูกทำลายในอายุแต่ละปีตลอด 25 ปี เช่น $959,784.23 - 905,569.45 = 54,214.78$

4.7.3 การประเมินความเสียหายทางเศรษฐกิจจากการระบาดของโรครากขาวในยางพารา จังหวัดสุราษฎร์ธานี (กรณีการผลิตในรูปยางแผ่นดิบ)

ประเมินความเสียหายทางเศรษฐกิจจากการระบาดของโรครากขาวในยางพาราของจังหวัดสุราษฎร์ธานี (กรณีการผลิตในรูปยางแผ่นดิบ) ดังแสดงในตารางที่ 4.48 พบว่า มูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกโรครากขาวทำลายในรอบ 25 ปี ของเกษตรกรจังหวัดสุราษฎร์ธานี ในรูปแบบยางแผ่นดิบ มีค่าเท่ากับ 1,493,050.76 บาทต่อไร่ และเมื่อถูกทำลายในอายุยางแต่ละปี พบว่า ในช่วงอายุยางปีแรกๆ มูลค่าปัจจุบันสุทธิมีค่าต่ำกว่ายางพาราอายุมาก โดยในปีแรกมีมูลค่าเท่ากับ 1,433,854.49 บาทต่อไร่ ในขณะที่ยางอายุ 25 ปี มีมูลค่าเท่ากับ 1,490,489.47 บาทต่อไร่ ทำให้ผลต่างของมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายเลยใน 25 ปีกับเมื่อถูกทำลายในอายุยางในแต่ละปี มีค่าที่ตรงข้ามกัน กล่าวคือ ในปีแรกนั้นมูลค่าของผลต่างจะมีมาก ค่อยๆ น้อยลงในปีถัดมา และมีมูลค่าน้อยที่สุดในปีสุดท้ายหรือปีที่ 25 ซึ่งผลต่างของมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายกับเมื่อถูกทำลายในอายุยางในปีที่ 25 เท่ากับ 2,561.29 บาทต่อไร่ ในขณะที่ผลต่างของมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายกับเมื่อถูกทำลายในอายุยางในปีแรกเท่ากับ 59,196.27 บาทต่อไร่

4.7.4 การประเมินความเสียหายทางเศรษฐกิจจากการระบาดของโรครากขาวในยางพารา จังหวัดนครศรีธรรมราช

1) การประเมินความเสียหายทางเศรษฐกิจจากการระบาดของโรครากขาวในยางพารา จังหวัดนครศรีธรรมราช (กรณีการผลิตในรูปยางแผ่นดิบ)

ประเมินความเสียหายทางเศรษฐกิจจากการระบาดของโรครากขาวในยางพาราของจังหวัดนครศรีธรรมราช (กรณีการผลิตในรูปยางแผ่นดิบ) ดังแสดงในตารางที่ 4.49 พบว่า มูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายในรอบ 25 ปี ของเกษตรกรจังหวัดนครศรีธรรมราช ในรูปแบบยางแผ่นดิบ มีค่าเท่ากับ 979,321.23 บาทต่อไร่ และเมื่อถูกทำลายในอายุยางแต่ละปี พบว่า ในช่วงอายุยางปีแรกๆ มูลค่าปัจจุบันสุทธิมีค่าต่ำกว่ายางพาราอายุมาก โดยในปีแรกมีมูลค่าเท่ากับ 697,594.94 บาทต่อไร่ ในขณะที่ยางอายุ 25 ปี มีมูลค่าเท่ากับ 967,131.55 บาทต่อไร่ ทำให้ผลต่างของมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายเลยใน 25 ปีกับเมื่อถูกทำลายในอายุยางในแต่ละปี มีค่าที่ตรงข้ามกัน กล่าวคือ ในปีแรกนั้นมูลค่าของผลต่างจะมีมาก ค่อยๆ น้อยลงในปีถัดมา และมีมูลค่าน้อยที่สุดในปีสุดท้ายหรือปีที่ 25 ซึ่งผลต่างของมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายกับเมื่อถูกทำลายในอายุยางในปีที่ 25 เท่ากับ 12,189.68 บาทต่อไร่ ในขณะที่ผลต่างของมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายกับเมื่อถูกทำลายในอายุยางในปีแรกเท่ากับ 281,726.29 บาทต่อไร่

ตารางที่ 4.48 ผลต่างของมูลค่าปัจจุบันสุทธิต่อไร่เมื่อไม่ถูกทำลายและเมื่อถูกทำลายในอายุในแต่ละปีของครัวเรือนเกษตรกรจังหวัดสุราษฎร์ธานี (กรณีการผลิตยางแผ่นดิบ)

รายการ	อายุของที่ดินเกษตรเห็นการถูกทำลาย (ปี)											
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1. มูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลาย ในรอบ 25 ปี ¹	1,493,050.76											
2. มูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อของถูก ทำลายในอายุแต่ละปีตลอด 25 ปี ²	1,433,854.49	1,435,769.59	1,437,808.43	1,439,923.32	1,442,093.88	1,444,308.63	1,446,560.16	1,448,843.26	1,451,154.06	1,453,489.58	1,455,847.43	1,458,225.67
3. ผลต่างของมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อ ไม่ถูกทำลายกับเมื่อของถูกทำลายใน อายุแต่ละปี ²	59,196.27	57,281.17	55,242.34	53,127.45	50,956.88	48,742.13	46,490.60	44,207.50	41,896.70	39,561.18	37,203.33	34,825.10

หมายเหตุ :¹ การคำนวณอยู่ในภาคผนวก ข

² คำนวณจากมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายเฉลี่ยในรอบ 25 ปี ลบด้วยมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อของถูกทำลายในอายุแต่ละปีตลอด 25 ปี

ตารางที่ 4.48 (ต่อ)

รายการ	อายุของที่ดินเกษตรเห็นการถูกทำลาย (ปี)													
	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	
1. มูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลาย เลยในรอบ 25 ปี														
2. มูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อของถูก ทำลายในอายุแต่ละปีตลอด 25 ปี ¹	1,460,622.66	1,463,037.06	1,465,467.66	1,467,913.47	1,470,373.57	1,472,847.17	1,475,333.59	1,477,832.17	1,480,342.36	1,482,863.63	1,485,395.52	1,487,937.60	1,490,489.47	
3. ผลต่างของมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อ ไม่ถูกทำลายกับเมื่อของถูกทำลายใน อายุแต่ละปี ²	32,428.10	30,013.71	27,583.10	25,137.30	22,677.20	20,203.59	17,717.18	15,218.59	12,708.40	10,187.13	7,655.24	5,113.16	2,561.29	

หมายเหตุ :¹ การคำนวณอยู่ในภาคผนวก ข

² คำนวณจากมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายเฉลี่ยในรอบ 25 ปี ลบด้วยมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อของถูกทำลายในอายุแต่ละปีตลอด 25 ปี

ตารางที่ 4.49 ผลต่างของมูลค่าปัจจุบันสุทธิต่อไร่เมื่อไม่ถูกทำลายและเมื่อถูกทำลายในอายุในแต่ละปีของคว่ำเรือนเกษตรกรจังหวัดนครราชสีมา (กรณีการผลิตยางแผ่นดิบ)

รายการ	อายุยางที่สังเกตเห็นการถูกทำลาย (ปี)											
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1. มูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลาย เลยในรอบ 25 ปี	979,321.23											
2. มูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อยางถูก ทำลายในอายุแต่ละปีตลอด 25 ปี ¹	697,594.94	706,709.28	716,412.48	726,477.64	736,807.76	747,348.21	758,063.66	768,929.36	779,926.90	791,042.07	802,263.52	813,581.99
3. ผลต่างของมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อ ไม่ถูกทำลายกับเมื่อยางถูกทำลายใน อายุแต่ละปี ²	281,726.29	272,611.96	262,908.75	252,843.59	242,513.47	231,973.03	221,257.57	210,391.87	199,394.33	188,279.16	177,057.71	165,739.24

หมายเหตุ : ¹ การคำนวณอยู่ในภาคผนวก ข

² คำนวณจากมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายเลยในรอบ 25 ปี ลบด้วยมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อยางถูกทำลายในอายุแต่ละปีตลอด 25 ปี

ตารางที่ 4.49 (ต่อ)

รายการ	อายุยางที่สังเกตเห็นการถูกทำลาย (ปี)													
	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	
1. มูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อ ไม่ถูกทำลาย เลยในรอบ 25 ปี														
2. มูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อยางถูก ทำลายในอายุแต่ละปีตลอด 25 ปี ¹	824,989.77	836,480.32	848,043.04	859,688.07	871,396.16	883,168.53	895,001.84	906,893.08	918,839.53	930,838.76	942,888.50	954,986.73	967,131.55	
3. ผลต่างของมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อ ไม่ถูกทำลายกับเมื่อยางถูกทำลายใน อายุแต่ละปี ²	154,331.47	142,840.92	131,273.20	119,633.16	107,925.08	96,152.70	84,319.40	72,428.16	60,481.70	48,482.48	36,432.73	24,334.51	12,189.68	

หมายเหตุ : ¹ การคำนวณอยู่ในภาคผนวก ข

² คำนวณจากมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายเลยในรอบ 25 ปี ลบด้วยมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อยางถูกทำลายในอายุแต่ละปีตลอด 25 ปี

2) การประเมินความเสียหายทางเศรษฐกิจจากการระบาดของโรครากขาวในยางพารา จังหวัดนครศรีธรรมราช (กรณีการผลิตในรูปน้ำยางสด)

ประเมินความเสียหายทางเศรษฐกิจจากการระบาดของโรครากขาวในยางพาราของจังหวัดนครศรีธรรมราช (กรณีการผลิตในรูปน้ำยางสด) ดังแสดงในตารางที่ 4.50 พบว่า มูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายในรอบ 25 ปี ของเกษตรกรจังหวัดนครศรีธรรมราช ในรูปน้ำยางสด มีค่าเท่ากับ 1,664,827.18 บาทต่อไร่ และเมื่อถูกทำลายในอายุยางแต่ละปี พบว่า ในช่วงอายุยางปีแรกๆ มูลค่าปัจจุบันสุทธิมีค่าต่ำกว่ายางพาราอายุมาก โดยในปีแรกมีมูลค่าเท่ากับ 1,185,897.93 บาทต่อไร่ ในขณะที่ยางอายุ 25 ปี มีมูลค่าเท่ากับ 1,644,104.96 บาทต่อไร่ ทำให้ผลต่างของมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายเลยใน 25 ปีกับเมื่อถูกทำลายในอายุยางในแต่ละปี มีค่าที่ตรงข้ามกัน กล่าวคือ ในปีแรกนั้นมูลค่าของผลต่างจะมีมาก ค่อยๆ น้อยลงในปีถัดมา และมีมูลค่าน้อยที่สุดในปีที่สุดท้ายหรือปีที่ 25 ซึ่งผลต่างของมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายกับเมื่อถูกทำลายในอายุยางในปีที่ 25 เท่ากับ 20,722.23 บาทต่อไร่ ในขณะที่ผลต่างของมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายกับเมื่อถูกทำลายในอายุยางในปีแรกเท่ากับ 478,929.26 บาทต่อไร่

4.7.5 การประเมินความเสียหายทางเศรษฐกิจจากการระบาดของโรครากขาวในยางพารา จังหวัดสงขลา (กรณีการผลิตในรูปน้ำยางสด)

ประเมินความเสียหายทางเศรษฐกิจจากการระบาดของโรครากขาวในยางพาราของจังหวัดสงขลา (กรณีการผลิตในรูปน้ำยางสด) ดังแสดงในตารางที่ 4.51 พบว่า มูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายในรอบ 25 ปี ของเกษตรกรจังหวัดสงขลา ซึ่งมีการผลิตในรูปน้ำยางสด มีค่าเท่ากับ 1,536,860.47 บาทต่อไร่ และเมื่อถูกทำลายในอายุยางแต่ละปี พบว่า ในช่วงอายุยางปีแรกๆ มูลค่าปัจจุบันสุทธิมีค่าต่ำกว่ายางพาราอายุมาก โดยในปีแรกมีมูลค่าเท่ากับ 1,391,721.92 บาทต่อไร่ ในขณะที่ยางอายุ 25 ปี มีมูลค่าเท่ากับ 1,530,580.64 บาทต่อไร่ ทำให้ผลต่างของมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายเลยใน 25 ปีกับเมื่อถูกทำลายในอายุยางในแต่ละปี มีค่าที่ตรงข้ามกัน กล่าวคือ ในปีแรกนั้นมูลค่าของผลต่างจะมีมาก ค่อยๆ น้อยลงในปีถัดมา และมีมูลค่าน้อยที่สุดในปีที่สุดท้ายหรือปีที่ 25 ซึ่งผลต่างของมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายกับเมื่อถูกทำลายในอายุยางในปีที่ 25 เท่ากับ 6,279.83 บาทต่อไร่ ในขณะที่ผลต่างของมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายกับเมื่อถูกทำลายในอายุยางในปีแรกเท่ากับ 145,138.54 บาทต่อไร่

ตารางที่ 4.50 ผลต่างของมูลค่าปัจจุบันสุทธิต่อไรเมื่อไม่ถูกทำลายและเมื่อถูกทำลายในอายุแต่ละปีของครัวเรือนเกษตรกรจังหวัดนครราชสีมา (กรณีการผลิตน้ำตาล)

รายการ	อายุทางที่สังเกตเห็นการถูกทำลาย (ปี)											
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1. มูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลาย เลขในรอบ 25 ปี ¹	1,664,827.18											
2. มูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อถูก ทำลายในอายุแต่ละปีตลอด 25 ปี ¹	1,185,897.93	1,201,392.12	1,217,887.39	1,234,997.96	1,252,558.97	1,270,477.52	1,288,693.59	1,307,165.06	1,325,860.68	1,344,756.24	1,363,832.49	1,383,073.67
3. ผลต่างของมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อ ไม่ถูกทำลายกับเมื่อถูกทำลายใน อายุแต่ละปี ²	478,929.26	463,435.06	446,939.80	429,829.22	412,268.22	394,349.67	376,133.60	357,662.12	338,966.51	320,070.94	300,994.69	281,753.51

หมายเหตุ : ¹ การคำนวณอยู่ในภาคผนวก ข

² คำนวณจากมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายเลขในรอบ 25 ปี ลบด้วยมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อถูกทำลายในอายุแต่ละปีตลอด 25 ปี

ตารางที่ 4.50 (ต่อ)

รายการ	อายุทางที่สังเกตเห็นการถูกทำลาย (ปี)												
	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25
1. มูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลาย เลขในรอบ 25 ปี													
2. มูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อของถูก ทำลายในอายุแต่ละปีตลอด 25 ปี ¹	1,402,466.67	1,422,000.38	1,441,665.28	1,461,453.12	1,481,356.64	1,501,369.44	1,521,485.84	1,541,700.71	1,562,009.46	1,582,407.91	1,602,892.25	1,623,458.99	1,644,104.96
3. ผลต่างของมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อ ไม่ถูกทำลายกับเมื่อถูกทำลายใน อายุแต่ละปี ²	262,360.51	242,826.80	223,161.90	203,374.07	183,470.55	163,457.74	143,341.35	123,126.47	102,817.72	82,419.28	61,934.94	41,368.19	20,722.23

หมายเหตุ : ¹ การคำนวณอยู่ในภาคผนวก ข

² คำนวณจากมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายเลขในรอบ 25 ปี ลบด้วยมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อถูกทำลายในอายุแต่ละปีตลอด 25

ตารางที่ 4.51 ผลต่างของมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายและเมื่อถูกทำลายในอายุในแต่ละปีของครัวเรือนเกษตรกรรมจังหวัดสงขลา (กรณีการผลิตน้ำยางสด)

รายการ	อายุที่สังเกตเห็นการถูกทำลาย (ปี)											
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1. มูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลาย เลขในรอบ 25 ปี	1,391,721.92	1,396,417.41	1,401,416.26	1,406,601.59	1,411,923.42	1,417,353.60	1,422,873.94	1,428,471.68	1,434,137.35	1,439,863.61	1,445,644.63	1,451,475.63
2. มูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อถูก ทำลายในอายุแต่ละปีตลอด 25 ปี ¹	1,536,860.47											
3. ผลต่างของมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อ ไม่ถูกทำลายกับเมื่อถูกทำลายใน อายุแต่ละปี ²	145,138.54	140,443.06	135,444.20	130,258.88	124,937.05	119,506.87	113,986.53	108,388.78	102,723.12	96,996.85	91,215.83	85,384.83

หมายเหตุ : ¹ การคำนวณอยู่ในภาคผนวก ข

² คำนวณจากมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายเลขในรอบ 25 ปี ลบด้วยมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อถูกทำลายในอายุแต่ละปีตลอด 25 ปี

ตารางที่ 4.51 (ต่อ)

รายการ	อายุที่สังเกตเห็นการถูกทำลาย (ปี)												
	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25
1. มูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลาย เลขในรอบ 25 ปี													
2. มูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อถูก ทำลายในอายุแต่ละปีตลอด 25 ปี ¹	1,457,352.64	1,463,272.29	1,469,231.70	1,475,228.37	1,481,260.09	1,487,324.93	1,493,421.16	1,499,547.24	1,505,701.76	1,511,883.47	1,518,091.21	1,524,323.92	1,530,580.64
3. ผลต่างของมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อ ไม่ถูกทำลายกับเมื่อถูกทำลายใน อายุแต่ละปี ²	79,507.82	73,588.17	67,628.76	61,632.10	55,600.38	49,535.54	43,439.30	37,313.23	31,158.70	24,976.99	18,769.26	12,536.55	6,279.83

หมายเหตุ : ¹ การคำนวณอยู่ในภาคผนวก ข

² คำนวณจากมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายเลขในรอบ 25 ปี ลบด้วยมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อถูกทำลายในอายุแต่ละปีตลอด 25 ปี

4.7.6 การประเมินความเสียหายทางเศรษฐกิจจากการระบาดของโรครากขาวในยางพารา จังหวัดระนอง (กรณีการผลิตในรูปยางแผ่นดิบ)

ประเมินความเสียหายทางเศรษฐกิจจากการระบาดของโรครากขาวในยางพาราของจังหวัดระนอง (กรณีการผลิตในรูปยางแผ่นดิบ) ดังแสดงในตารางที่ 4.52 พบว่า มูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายในรอบ 25 ปี ของเกษตรกรจังหวัดระนอง ซึ่งศึกษากรณีการผลิตในรูปยางแผ่นดิบ มีค่าเท่ากับ 821,014.66 บาทต่อไร่ และเมื่อถูกทำลายในอายุยางแต่ละปี พบว่า ในช่วงอายุยางปีแรกๆ มูลค่าปัจจุบันสุทธิมีค่าต่ำกว่ายางพาราอายุมาก โดยในปีแรกมีมูลค่าเท่ากับ 796,412.07 บาทต่อไร่ ในขณะที่ยางอายุ 25 ปี มีมูลค่าเท่ากับ 819,950.16 บาทต่อไร่ ทำให้ผลต่างของมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายเลยใน 25 ปีกับเมื่อถูกทำลายในอายุยางในแต่ละปี มีค่าที่ตรงข้ามกัน กล่าวคือ ในปีแรกนั้นมูลค่าของผลต่างจะมีมาก ค่อยๆ น้อยลงในปีถัดมา และมีมูลค่าน้อยที่สุดในปีสุดท้ายหรือปีที่ 25 ซึ่งผลต่างของมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายกับเมื่อถูกทำลายในอายุยางในปีที่ 25 เท่ากับ 1,064.50 บาทต่อไร่ ในขณะที่ผลต่างของมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายกับเมื่อถูกทำลายในอายุยางในปีแรกเท่ากับ 24,602.59 บาทต่อไร่

4.7.7 การประเมินความเสียหายทางเศรษฐกิจจากการระบาดของโรครากขาวในยางพารา จังหวัดกระบี่

1) การประเมินความเสียหายทางเศรษฐกิจจากการระบาดของโรครากขาวในยางพารา จังหวัดกระบี่ (กรณีการผลิตในรูปยางแผ่นดิบ)

ประเมินความเสียหายทางเศรษฐกิจจากการระบาดของโรครากขาวในยางพาราของจังหวัดกระบี่ (กรณีการผลิตในรูปยางแผ่นดิบ) ดังแสดงในตารางที่ 4.53 พบว่า มูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายในรอบ 25 ปี ของเกษตรกรจังหวัดกระบี่ ซึ่งศึกษากรณีการผลิตในรูปยางแผ่นดิบ มีค่าเท่ากับ 931,333.72 บาทต่อไร่ และเมื่อถูกทำลายในอายุยางแต่ละปี พบว่า ในช่วงอายุยางปีแรกๆ มูลค่าปัจจุบันสุทธิมีค่าต่ำกว่ายางพาราอายุมาก โดยในปีแรกมีมูลค่าเท่ากับ 842,318.42 บาทต่อไร่ ในขณะที่ยางอายุ 25 ปี มีมูลค่าเท่ากับ 927,482.22 บาทต่อไร่ ทำให้ผลต่างของมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายเลยใน 25 ปีกับเมื่อถูกทำลายในอายุยางในแต่ละปี มีค่าที่ตรงข้ามกัน กล่าวคือ ในปีแรกนั้นมูลค่าของผลต่างจะมีมาก ค่อยๆ น้อยลงในปีถัดมา และมีมูลค่าน้อยที่สุดในปีสุดท้ายหรือปีที่ 25 ซึ่งผลต่างของมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายกับเมื่อถูกทำลายในอายุยางในปีที่ 25 เท่ากับ 3,851.50 บาทต่อไร่ ในขณะที่ผลต่างของมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายกับเมื่อถูกทำลายในอายุยางในปีแรกเท่ากับ 89,015.30 บาทต่อไร่

ตารางที่ 4.52 ผลต่างของมูลค่าปัจจุบันสุทธิต่อไร่เมื่อไม่ถูกทำลายและเมื่อถูกทำลายในอายุในแต่ละปีของครัวเรือนเกษตรกรจังหวัดระนอง (กรณีการผลิตยางแผ่นดิบ)

รายการ	อายุที่สังเกตเห็นการถูกทำลาย (ปี)											
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1. มูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายในรอบ 25 ปี	821,014.66											
2. มูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อยางถูกทำลายในอายุแต่ละปีตลอด 25 ปี ¹	796,412.07	797,208.00	798,055.37	798,934.34	799,836.44	800,756.92	801,692.68	802,641.56	803,601.95	804,572.62	805,552.56	806,540.93
3. ผลต่างของมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายกับเมื่อยางถูกทำลายในอายุแต่ละปี ²	24,602.59	23,806.66	22,959.29	22,080.32	21,178.21	20,257.74	19,321.98	18,373.10	17,412.71	16,442.04	15,462.09	14,473.68

หมายเหตุ : ¹ การคำนวณอยู่ในภาคผนวก ข

² คำนวณจากมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายเฉลี่ยในรอบ 25 ปี ลบด้วยมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อยางถูกทำลายในอายุแต่ละปีตลอด 25 ปี

ตารางที่ 4.52 (ต่อ)

รายการ	อายุยางที่สังเกตเห็นการถูกทำลาย (ปี)												
	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25
1. มูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลาย ในรอบ 25 ปี													
2. มูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อยางถูก ทำลายในอายุแต่ละปีตลอด 25 ปี ¹	807,537.20	808,540.65	809,550.83	810,567.33	811,589.78	812,617.84	813,651.22	814,689.65	815,732.91	816,780.78	817,833.06	818,889.58	819,950.16
3. ผลต่างของมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อ ไม่ถูกทำลายกับเมื่อยางถูกทำลายใน อายุแต่ละปี ²	13,477.46	12,474.01	11,463.82	10,447.32	9,424.88	8,396.82	7,363.44	6,325.01	5,281.75	4,233.88	3,181.60	2,125.08	1,064.50

หมายเหตุ : ¹ การคำนวณอยู่ในภาคผนวก ข

² คำนวณจากมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายเฉลี่ยในรอบ 25 ปี ลบด้วยมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อยางถูกทำลายในอายุแต่ละปีตลอด 25 ปี

ตารางที่ 4.53 ผลต่างของมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายและเมื่อถูกทำลายในอายุในแต่ละปีของครัวเรือนเกษตรกรจังหวัดกระบี่ (กรณีการผลิตยางแผ่นดิบ)

รายการ	อายุทางที่สังเกตเห็นการถูกทำลาย (ปี)											
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1. มูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายในรอบ 25 ปี	931,333.72											
2. มูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อถูกทำลายในอายุแต่ละปีตลอด 25 ปี ¹	842,318.42	845,198.22	848,264.09	851,444.31	854,708.25	858,038.65	861,424.35	864,857.51	868,332.34	871,844.33	875,389.90	878,966.13
3. ผลต่างของมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายกับเมื่อถูกทำลายในอายุแต่ละปี ²	89,015.30	86,135.50	83,069.63	79,889.41	76,625.47	73,295.07	69,909.37	66,476.21	63,001.38	59,489.39	55,943.82	52,367.59

หมายเหตุ : ¹ การคำนวณอยู่ในภาคผนวก ข

² คำนวณจากมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายในรอบ 25 ปี ลบด้วยมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อถูกทำลายในอายุแต่ละปีตลอด 25 ปี

ตารางที่ 4.53 (ต่อ)

รายการ	อายุทางที่สังเกตเห็นการถูกทำลาย (ปี)												
	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25
1. มูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อ ไม่ถูกทำลาย เฉลี่ยในรอบ 25 ปี													
2. มูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อถูก ทำลายในอายุแต่ละปีตลอด 25 ปี ¹	882,570.57	886,201.17	889,856.15	893,533.98	897,233.31	900,952.95	904,691.85	908,449.05	912,223.70	916,015.01	919,822.30	923,644.90	927,482.22
3. ผลต่างของมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อ ไม่ถูกทำลายกับเมื่อถูกทำลายใน อายุแต่ละปี ²	48,763.15	45,132.55	41,477.57	37,799.74	34,100.41	30,380.77	26,641.87	22,884.67	19,110.02	15,318.71	11,511.42	7,688.82	3,851.50

หมายเหตุ : ¹ การคำนวณอยู่ในภาคผนวก ข

² คำนวณจากมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายในรอบ 25 ปี ลบด้วยมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อถูกทำลายในอายุแต่ละปีตลอด 25 ปี

2) การประเมินความเสียหายทางเศรษฐกิจจากการระบาดของโรครากขาวใน ยางพารา จังหวัดกระบี่ (กรณีการผลิตในรูปเศษยาง)

ประเมินความเสียหายทางเศรษฐกิจจากการระบาดของโรครากขาวในยางพาราของจังหวัดกระบี่ (กรณีการผลิตในรูปเศษยาง) ดังแสดงในตารางที่ 4.54 พบว่า มูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายในรอบ 25 ปี ของเกษตรกรจังหวัดกระบี่ ซึ่งศึกษากรณีการผลิตในรูปเศษยาง มีค่าเท่ากับ 1,122,654.12 บาทต่อไร่ และเมื่อถูกทำลายในอายุยางแต่ละปี พบว่า ในช่วงอายุยางปีแรกๆ มูลค่าปัจจุบันสุทธิมีค่าต่ำกว่ายางพาราอายุมาก โดยในปีแรกมีมูลค่าเท่ากับ 1,015,352.75 บาทต่อไร่ ในขณะที่ยางอายุ 25 ปี มีมูลค่าเท่ากับ 1,118,011.43 บาทต่อไร่ ทำให้ผลต่างของมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายเลยใน 25 ปีกับเมื่อถูกทำลายในอายุยางในแต่ละปี มีค่าที่ตรงข้ามกัน กล่าวคือ ในปีแรกนั้นมูลค่าของผลต่างจะมีมาก ค่อยๆ น้อยลงในปีถัดมา และมีมูลค่าน้อยที่สุดในปีสุดท้ายหรือปีที่ 25 ซึ่งผลต่างของมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายกับเมื่อถูกทำลายในอายุยางในปีที่ 25 เท่ากับ 4,642.70 บาทต่อไร่ ในขณะที่ผลต่างของมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายกับเมื่อถูกทำลายในอายุยางในปีแรกเท่ากับ 107,301.38 บาทต่อไร่

4.7.8 การประเมินความเสียหายทางเศรษฐกิจจากการระบาดของโรครากขาวในยางพารา จังหวัดตรัง

1) การประเมินความเสียหายทางเศรษฐกิจจากการระบาดของโรครากขาวใน ยางพารา จังหวัดตรัง (กรณีการผลิตในรูปยางแผ่นดิบ)

ประเมินความเสียหายทางเศรษฐกิจจากการระบาดของโรครากขาวในยางพาราของจังหวัดตรัง (กรณีการผลิตในรูปยางแผ่นดิบ) ดังแสดงในตารางที่ 4.55 พบว่า มูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายในรอบ 25 ปี ของเกษตรกรจังหวัดตรัง ซึ่งศึกษากรณีการผลิตในรูปยางแผ่นดิบ มีค่าเท่ากับ 1,190,308.50 บาทต่อไร่ และเมื่อถูกทำลายในอายุยางแต่ละปี พบว่า ในช่วงอายุยางปีแรกๆ มูลค่าปัจจุบันสุทธิมีค่าต่ำกว่ายางพาราอายุมาก โดยในปีแรกมีมูลค่าเท่ากับ 1,033,641.08 บาทต่อไร่ ในขณะที่ยางอายุ 25 ปี มีมูลค่าเท่ากับ 1,183,529.84 บาทต่อไร่ ทำให้ผลต่างของมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายเลยใน 25 ปีกับเมื่อถูกทำลายในอายุยางในแต่ละปี มีค่าที่ตรงข้ามกัน กล่าวคือ ในปีแรกนั้นมูลค่าของผลต่างจะมีมาก ค่อยๆ น้อยลงในปีถัดมา และมีมูลค่าน้อยที่สุดในปีสุดท้ายหรือปีที่ 25 ซึ่งผลต่างของมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายกับเมื่อถูกทำลายในอายุยางในปีที่ 25 เท่ากับ 6,778.66 บาทต่อไร่ ในขณะที่ผลต่างของมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายกับเมื่อถูกทำลายในอายุยางในปีแรกเท่ากับ 156,667.41 บาทต่อไร่

ตารางที่ 4.54 ผลต่างของมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายและเมื่อถูกทำลายในอายุในแต่ละปีของครัวเรือนเกษตรกรจังหวัดกระบี่ (กรณีการผลิตยาง)

รายการ	อายุที่สังเกตเห็นการถูกทำลาย (ปี)											
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1. มูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลาย เลขในรอบ 25 ปี	1,122,654.12											
2. มูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อยางถูก ทำลายในอายุแต่ละปีตลอด 25 ปี ¹	1,015,352.75	1,018,824.13	1,022,519.80	1,026,353.33	1,030,287.77	1,034,302.32	1,038,383.53	1,042,521.96	1,046,710.61	1,050,944.05	1,055,217.97	1,059,528.85
3. ผลต่างของมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อ ไม่ถูกทำลายกับเมื่อถูกทำลายใน อายุแต่ละปี ²	107,301.38	103,829.99	100,134.32	96,300.79	92,366.35	88,351.80	84,270.59	80,132.16	75,943.52	71,710.07	67,436.15	63,125.27

หมายเหตุ : ¹ การคำนวณในภาคผนวก ข

² คำนวณจากมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายเลขในรอบ 25 ปี ลบด้วยมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อยางถูกทำลายในอายุแต่ละปีตลอด 25 ปี

ตารางที่ 4.54 (ต่อ)

รายการ	อายุที่สังเกตเห็นการถูกทำลาย (ปี)												
	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25
1. มูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลาย เลขในรอบ 25 ปี													
2. มูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อยางถูก ทำลายในอายุแต่ละปีตลอด 25 ปี ¹	1,063,873.74	1,068,250.16	1,072,655.97	1,077,089.32	1,081,548.59	1,086,032.35	1,090,539.31	1,095,068.34	1,099,618.40	1,104,188.55	1,108,777.95	1,113,385.82	1,118,011.43
3. ผลต่างของมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อ ไม่ถูกทำลายกับเมื่อยางถูกทำลายใน อายุแต่ละปี ²	58,780.38	54,403.96	49,998.15	45,564.80	41,105.53	36,621.78	32,114.81	27,585.79	23,035.73	18,465.57	13,876.17	9,268.31	4,642.70

หมายเหตุ : ¹ การคำนวณอยู่ในภาคผนวก ข

² คำนวณจากมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายเลขในรอบ 25 ปี ลบด้วยมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อยางถูกทำลายในอายุแต่ละปีตลอด 25 ปี

ตารางที่ 4.55 ผลต่างของมูลค่าปัจจุบันสุทธิต่อไรเมื่อไม่ถูกทำลายและเมื่อถูกทำลายในอายุในแต่ละปีของครัวเรือนเกษตรกรรมจังหวัดตรัง (กรณีการผลิตยางแผ่นดิบ)

รายการ	อายุที่สังเกตเห็นการถูกทำลาย (ปี)											
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1. มูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลาย เลขในรอบ 25 ปี	1,190,308.50											
2. มูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่ออายุ ทำลายในอายุแต่ละปีตลอด 25 ปี ¹	1,033,641.08	1,038,709.55	1,044,105.48	1,049,702.69	1,055,447.25	1,061,308.77	1,067,267.62	1,073,310.01	1,079,425.72	1,085,606.84	1,091,847.07	1,098,141.24
3. ผลต่างของมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อ ไม่ถูกทำลายกับเมื่อถูกทำลายใน อายุแต่ละปี ²	156,667.41	151,598.95	146,203.02	140,605.80	134,861.24	128,999.72	123,040.88	116,998.49	110,882.78	104,701.66	98,461.43	92,167.25

หมายเหตุ : ¹ การคำนวณอยู่ในภาคผนวก ข

² คำนวณจากมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายเลขในรอบ 25 ปี ลบด้วยมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อถูกทำลายในอายุแต่ละปีตลอด 25 ปี

ตารางที่ 4.55 (ต่อ)

รายการ	อายุที่สังเกตเห็นการถูกทำลาย (ปี)												
	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25
1. มูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลาย เลขในรอบ 25 ปี													
2. มูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อของถูก ทำลายในอายุแต่ละปีตลอด 25 ปี ¹	1,104,485.08	1,110,874.95	1,117,307.74	1,123,780.74	1,130,291.58	1,136,838.17	1,143,418.65	1,150,031.35	1,156,674.75	1,163,347.49	1,170,048.33	1,176,776.13	1,183,529.84
3. ผลต่างของมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อ ไม่ถูกทำลายกับเมื่อถูกทำลายใน อายุแต่ละปี ²	85,823.41	79,433.54	73,000.76	66,527.76	60,016.91	53,470.32	46,889.84	40,277.15	33,633.75	26,961.01	20,260.17	13,532.37	6,778.66

หมายเหตุ : ¹ การคำนวณอยู่ในภาคผนวก ข

² คำนวณจากมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายเลขในรอบ 25 ปี ลบด้วยมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อถูกทำลายในอายุแต่ละปีตลอด 25 ปี

2) การประเมินความเสียหายทางเศรษฐกิจจากการระบาดของโรครากขาวในยางพารา จังหวัดตรัง (กรณีการผลิตในรูปแบบน้ำยางสด)

ประเมินความเสียหายทางเศรษฐกิจจากการระบาดของโรครากขาวในยางพาราของจังหวัดตรัง (กรณีการผลิตในรูปแบบน้ำยางสด) ดังแสดงในตารางที่ 4.56 พบว่า มูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายในรอบ 25 ปี ของเกษตรกรจังหวัดตรัง ซึ่งศึกษากรณีการผลิตในรูปแบบน้ำยางสด มีค่าเท่ากับ 1,060,346.16 บาทต่อไร่ และเมื่อถูกทำลายในอายุยางแต่ละปี พบว่า ในช่วงอายุยางปีแรกๆ มูลค่าปัจจุบันสุทธิมีค่าต่ำกว่ายางพาราอายุมาก โดยในปีแรกมีมูลค่าเท่ากับ 920,784.29 บาทต่อไร่ ในขณะที่ยางอายุ 25 ปี มีมูลค่าเท่ากับ 1,054,307.63 บาทต่อไร่ ทำให้ผลต่างของมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายเลยใน 25 ปีกับเมื่อถูกทำลายในอายุยางในแต่ละปี มีค่าที่ตรงข้ามกัน กล่าวคือ ในปีแรกนั้นมูลค่าของผลต่างจะมีมาก ค่อยๆ น้อยลงในปีถัดมา และมีมูลค่าน้อยที่สุดในปีสุดท้ายหรือปีที่ 25 ซึ่งผลต่างของมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายกับเมื่อถูกทำลายในอายุยางในปีที่ 25 เท่ากับ 6,038.54 บาทต่อไร่ ในขณะที่ผลต่างของมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายกับเมื่อถูกทำลายในอายุยางในปีแรกเท่ากับ 139,561.88 บาทต่อไร่

4.7.9 การประเมินความเสียหายทางเศรษฐกิจจากการระบาดของโรครากขาวในยางพารา จังหวัดสตูล (กรณีการผลิตในรูปแบบน้ำยางสด)

ประเมินความเสียหายทางเศรษฐกิจจากการระบาดของโรครากขาวในยางพาราของจังหวัดสตูล (กรณีการผลิตในรูปแบบน้ำยางสด) ดังแสดงในตารางที่ 4.57 พบว่า มูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายในรอบ 25 ปี ของเกษตรกรจังหวัดสตูล ซึ่งศึกษากรณีการผลิตในรูปแบบน้ำยางสด มีค่าเท่ากับ 815,451.96 บาทต่อไร่ และเมื่อถูกทำลายในอายุยางแต่ละปี พบว่า ในช่วงอายุยางปีแรกๆ มูลค่าปัจจุบันสุทธิมีค่าต่ำกว่ายางพาราอายุมาก โดยในปีแรกมีมูลค่าเท่ากับ 778,374.47 บาทต่อไร่ ในขณะที่ยางอายุ 25 ปี มีมูลค่าเท่ากับ 813,847.70 บาทต่อไร่ ทำให้ผลต่างของมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายเลยใน 25 ปีกับเมื่อถูกทำลายในอายุยางในแต่ละปี มีค่าที่ตรงข้ามกัน กล่าวคือ ในปีแรกนั้นมูลค่าของผลต่างจะมีมาก ค่อยๆ น้อยลงในปีถัดมา และมีมูลค่าน้อยที่สุดในปีสุดท้ายหรือปีที่ 25 ซึ่งผลต่างของมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายกับเมื่อถูกทำลายในอายุยางในปีที่ 25 เท่ากับ 1,604.26 บาทต่อไร่ ในขณะที่ผลต่างของมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายกับเมื่อถูกทำลายในอายุยางในปีแรกเท่ากับ 37,077.49 บาทต่อไร่

ตารางที่ 4.56 ผลต่างของมูลค่าปัจจุบันสุทธิต่อไร่เมื่อไม่ถูกทำลายและเมื่อถูกทำลายในอายุในแต่ละปีของครัวเรือนเกษตรกรจังหวัดตรัง (กรณีการผลิตน้ำยางสด)

รายการ	อายุทางที่สังเกตเห็นการถูกทำลาย (ปี)											
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1. มูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลาย เลขในรอบ 25 ปี	1,060,346.16											
2. มูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อยางถูก ทำลายในอายุแต่ละปีตลอด 25 ปี ¹	920,784.29	925,299.36	930,106.14	935,092.23	940,209.58	945,431.11	950,739.35	956,122.01	961,569.98	967,076.23	972,635.12	978,242.08
3. ผลต่างของมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อ ไม่ถูกทำลายกับเมื่อยางถูกทำลายใน อายุแต่ละปี ²	139,561.88	135,046.81	130,240.02	125,253.94	120,136.59	114,915.05	109,606.82	104,224.16	98,776.18	93,269.94	87,711.04	82,104.09

หมายเหตุ: ¹ การคำนวณอยู่ในภาคผนวก ข

² คำนวณจากมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายเลขในรอบ 25 ปี ลบด้วยมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อยางถูกทำลายในอายุแต่ละปีตลอด 25 ปี

ตารางที่ 4.56 (ต่อ)

รายการ	อายุทางที่สังเกตเห็นการถูกทำลาย (ปี)													
	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	
1. มูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อ ไม่ถูกทำลาย เลขในรอบ 25 ปี														
2. มูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อยางถูก ทำลายในอายุแต่ละปีตลอด 25 ปี ¹	983,893.27	989,585.47	995,315.90	1,001,082.16	1,006,882.12	1,012,713.93	1,018,575.93	1,024,466.62	1,030,384.67	1,036,328.86	1,042,298.08	1,048,291.31	1,054,307.63	
3. ผลต่างของมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อ ไม่ถูกทำลายกับเมื่อยางถูกทำลายใน อายุแต่ละปี ²	76,452.89	70,760.69	65,030.26	59,264.01	53,464.04	47,632.23	41,770.23	35,879.54	29,961.49	24,017.30	18,048.09	12,054.85	6,038.54	

หมายเหตุ: ¹ การคำนวณอยู่ในภาคผนวก ข

² คำนวณจากมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายเลขในรอบ 25 ปี ลบด้วยมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อยางถูกทำลายในอายุแต่ละปีตลอด 25 ปี

ตารางที่ 4.57 ผลต่างของมูลค่าปัจจุบันสุทธิต่อไร่เมื่อไม่ถูกทำลายและเมื่อถูกทำลายในอายุในแต่ละปีของครัวเรือนเกษตรกรรมจังหวัดสตูล (กรณีการผลิตไม้ยางสด)

รายการ	อายุทางที่สังเกตเห็นการถูกทำลาย (ปี)											
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1. มูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลาย เลยในรอบ 25 ปี	815,451.96											
2. มูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อยางถูก ทำลายในอายุแต่ละปีตลอด 25 ปี ¹	778,374.47	779,573.99	780,851.01	782,175.67	783,535.20	784,922.41	786,332.65	787,762.66	789,210.03	790,672.88	792,149.71	793,639.32
3. ผลต่างของมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อ ไม่ถูกทำลายกับเมื่อยางถูกทำลายใน อายุแต่ละปี ²	37,077.49	35,877.97	34,600.95	33,276.29	31,916.76	30,529.55	29,119.31	27,689.30	26,241.93	24,779.08	23,302.25	21,812.64

หมายเหตุ: ¹ การคำนวณอยู่ในภาคผนวก ข

² คำนวณจากมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายเลยในรอบ 25 ปี ลบด้วยมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อยางถูกทำลายในอายุแต่ละปีตลอด 25 ปี

ตารางที่ 4.57 (ต่อ)

รายการ	อายุทางที่สังเกตเห็นการถูกทำลาย (ปี)												
	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25
1. มูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อ ไม่ถูกทำลาย เลยในรอบ 25 ปี													
2. มูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อยางถูก ทำลายในอายุแต่ละปีตลอด 25 ปี ¹	795,140.67	796,652.92	798,175.33	799,707.25	801,248.13	802,797.48	804,354.84	805,919.82	807,492.07	809,071.27	810,657.11	812,249.34	813,847.70
3. ผลต่างของมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อ "ไม่ถูกทำลายกับเมื่อยางถูกทำลายใน อายุแต่ละปี" ²	20,311.29	18,799.04	17,276.63	15,744.71	14,203.83	12,654.48	11,097.12	9,532.14	7,959.89	6,380.69	4,794.85	3,202.62	1,604.26

หมายเหตุ: ¹ การคำนวณอยู่ในภาคผนวก ข

² คำนวณจากมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อไม่ถูกทำลายเลยในรอบ 25 ปี ลบด้วยมูลค่าปัจจุบันสุทธิเมื่อยางถูกทำลายในอายุแต่ละปีตลอด 25 ปี